ΝΑ ΑΠΑΞΙΩΣΟΥΜΕ ΟΛΕΣ ΤΙΣ ΜΟΡΦΕΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
Αριθμ. Φύλλου 181
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018
1,5 ΕΥΡΩ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

2018
1,5 ΕΥΡΩ

Όταν οι ιδεολογίες μαραίνονται
και σαν ξερά φύλλα σκορπίζονται,
τότε οι ιδέες ανθίζουν.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ... ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

από τον Κύκλο Σύνταξης

Η κλιμάκωση των απειλών περί πολεμικού επεισοδίου με το τουρκικό κράτος, που εισπράττει πρώτα και κύρια ο ελλαδικός πληθυσμός αυτή την περίοδο δείχνει να κορυφώνεται ακριβώς την ίδια στιγμή, που οι ντόπιοι διαχειριστές ετοιμάζονται να πανηγυρίσουν την λεγόμενο καθαρή έξοδο από τα μνημόνια. Είναι περιττό να εξηγήσουμε, γιατί η πραγματικότητα έχει να κάνει ακριβώς με τα αντίθετα απ' αυτά που επαγγέλλεται, ψευδώς για μιαν ακόμη φορά, η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση, η οποία αποδεικνύεται η χρησιμότερη της λεγόμενης μνημονιακής περιόδου, όπως ομολογουμένως την αναγνωρίζουν οι διεθνείς δανειστές και πάτρωνες του ελλαδικού κράτους.

Δεν χωρά αμφιβολία κατά την γνώμη μας ότι η διαχείριση των λεγόμενων ελληνοτουρκικών προβλημάτων, όπως και «ασταθών» καταστάσεων στα Δυτικά Βαλκάνια, βρίσκεται στα χέρια των «εταίρων» ΕΕ και ΗΠΑ, καθώς και κρατών, όπως η Ρωσία, αλλά και το Ισραήλ, ενώ εντάσσονται στην ανακατανομή της κυριαρχικής ισχύος, (δεν αφορά μόνο τους ενεργειακούς πόρους) στην Ανατολική Μεσόγειο και όχι μόνον. Ενδεικτική είναι τόσο η επίμονη αναφορά του Ερντογάν στην επικαιροποίηση της Συνθήκης της Λωζάννης όσο και η συνεχιζόμενη μεταβολή συνόρων στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία χρησιμοποιούνται ως διαπραγματευτικό χαρτί εκατομμύρια πρόσφυγες, οι οποίοι βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος και προέρχονται κυρίως από την Συρία, στην οποία η ανθρωποσφαγή που έχει αφήσει πίσω της 350.000 νεκρούς συνεχίζεται. Το τουρκικό κράτος εμφανίζεται να αντιμετωπίζει «υπαρξιακό» πρόβλημα που οφείλεται σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της ηγεσίας του σε ένα στρατηγικό σχέδιο κατάτμησής του πίσω από το οποίο βρίσκονται οι ΗΠΑ δηλαδή ο σημαντικότερος πάλαι ποτέ εταίρος του εντός τού ΝΑΤΟ.

Δεν βρισκόμαστε, λοιπόν, σε μια περίοδο που η διευθέτηση των διεθνών συσχετισμών ισχύος βρίσκεται σε οποιασδήποτε μορφής στασιμότητα, αλλά αντίθετα όλοι οι «παίκτες» προσπαθούν βεβιασμένα να προτάξουν τα δικά τους συμφέροντα, να ενταχθούν σε νεόκοπες ή ακόμα και αδιανόητες μέχρι πρότινος συμμαχίες ή άξονες. Η ρευστότητα είναι πράγματι εντυπωσιακή, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που τίποτα δεν φαντάζει αδιανόητο. Παρ' όλα αυτά είναι εξ ίσου φανερό ότι ο

Ο ΛΕΒΕΝΤΗΣ, ΤΟ ΙΔΡΥΤΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΟΥ «ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ ΑΛΛΑΓΗΣ» ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ...ΣΥΝΤΑΡΑΚΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Μας λείπει ένας αρχηγός;... πενήντα ξεφυτρώνουν,
το ένα κόμμα χάνεται;... θα έβγουν άλλα δέκα
όλοι για το αξίωμα του αρχηγού μαλώνουν,
κι ίσως αργότερα μας βγη στη μέση και γυναίκα.
Αλλά κι εγώ ο αφανής των Αθηνών πολίτης
ελπίζω πως καμμιά φορά θα γίνω Κυβερνήτης.

Γ. Σουρής

Οι περισσότεροι μάλλον προσπερνούν βιαστικά και με περισσή αδιαφορία τα σημαντικότερα των γεγονότων. Συνηθισμένο φαινόμενο θα πει κάποιος, σημάδι των καιρών θα σχολιάσει σκωπτικά κάποιος άλλος. «Χέσε ψηλά, κι αγνάντευε», σου λέει ο ένας, «δεν βαριέσαι, αδερφέ», σου λέει ο άλλος». Δεν γίνεται, όμως, έτσι δουλειά. Γίνεται; «Των γαρ ηλιθίων απείρων γένεθλα», έλεγε ο Σιμωνίδης ο Κείος, αρχαίος ποιητής και συγγραφέας επιγραμμάτων, δηλαδή «άπειρη η γενιά των ηλιθίων». Δυσοίωνη η εκτίμηση του για την ανθρωπότητα, δεν λέμε, αλλά απ' ότι αποδείχθηκε δεν λάθεψε και πολύ.

Τέλος πάντων. Ας μπούμε στο ψητό.

Το παράπονό μας έχει να κάνει με το ιδρυτικό συνέδριο του Κινήματος Αλλαγής της Φώφης, του Σταύρου του ανθρώπου με το σακίδιο, της δημαρχάρας Αθηνών και πασών των περιχώρων Καμίνη, του προέδρου της ΔΗΜΑΡ Θεοχαρόπουλου (όποιος δεν τον ξέρει να φάει μια μερίδα σκατά παραπάνω) και λοιπών συγγενών.

Το συγκλονιστικό και ιστορικό αυτό γεγονός πέρασε στα ψιλά. Αλλά το χειρότερο δεν είναι αυτό. Το τρις χειρότερο είναι ότι υποβιβάστηκε η μεγαλειώδης παρουσία, ο χαιρετισμός και η επεισοδιακή ομιλία του προέδρου Λεβέντη. Αποφασίσαμε, το λοιπόν, να αποκαταστήσουμε αυτήν την κατάφωρη αδικία. Ιδού ολόκληρη η ιστορική ομιλία, που διεκόπη από τα γαϊδούρια τους συνέδρους.

να κάνει μεταρρυθμίσεις και αυτές οι μεταρρυθμίσεις ακόμη τώρα είναι απραγματοποίητες το πολιτικό σύστημα είναι απρόθυμο για μεταρρυθμίσεις [...] ο λόγος της κυρίας Γεννηματά περιείχε πολλά συνθήματα λες και έπασχε για χειροκρότημα (γιούχα και πάλι γιούχα και αποδοκιμασίες) με συγχωρείτε, με συγχωρείτε, με συγχωρείτε.... Δημοκρατία Λαϊκή συμμετοχή αυτά ήταν του Ανδρέα Παπανδρέου τα συνθήματα, το Πασοκ κυβέρνησε 15-20 χρόνια ακόμη είναι στόχος αυτά, για φανταστείτε μετά κυβέρνηση πολλών ετών, ακόμη αυτά είναι ανεκπλήρωτα, μια ομολογία ότι είμαστε στο μηδέν... (αποδοκιμασίες) αγαπητοί σύντροφοι εγώ δεν ήρθα να με χειροκροτήσετε»...

«Το διστακτικό φτύσιμο λερώνει τα γένια», λέει μια τουρκική παροιμία και ο Λεβέντης απ' ότι φαίνεται δεν ήθελε να τα λερώσει...

Κουτσούκος (μέγας προεδρεύων της διαδικασίας του ιδρυτικού συνεδρίου του Κινήματος Αλλαγής): «*Κύριε πρόεδρε εμείς είμαστε φιλόξενο κόμμα*»...

Λεβέντης: «Και εγώ είμαι φιλόξενος και εγώ είμαι άνθρωπος, που ακούω όλη ημέρα αντίθετους να μιλάνε»...

Κουτσούκος: «*Αλλά άμα προσβάλετε τους συνέδρους θα απαντήσουν...*».

«Είπαν τα γαϊδουρόπουλα τη μάνα τους γαϊδούρα», λέει μια έτερη τούρκικη παροιμία. Η προεδράρα, όμως, δεν μασούσε με τίποτα, το έκανε σουμπούρδελο το συνέδριο.

Λεβέντης: «*Άκουσα μια άποψη ότι τα δάνεια του Πασοκ οφείλεται... από πολύ υψηλά ακούστηκε αυτή η άποψη πριν από δυο τρεις ημέρες σε ραδιοφωνική εκπομπή, τι να κάνουμε όλη η Ελλάδα δανειζόταν, δανειζόταν και το Πασοκ μοιραία λέει, όλη η Ελλάδα τότε δανειζόταν, έτσι εξηγούν κάποιοι τα δάνεια, (γιούχα και αποδοκιμασίες) έχω ζητήσει στην βουλή επίμονα παρέμβαση να υπάρχει εισαγγελικός λειτουργός κάθε φορά που αναθέτουμε προμήθειες ή δημόσια έργα, έχω ζητήσει παρουσία εισαγγελικού λειτουργού, εάν είχαμε εισαγγελικό λειτουργό από πολύ παλαιότερα θα είχαμε γλυτώσει από Τσοχατζόπουλους, Παπαγεωργόπουλους και από πολλούς άλλους που δεν έχουν τιμωρηθεί ακόμα, αλλά ίσως έχουν κάνει εφάμιλα*

μάζονται να πανηγυρίσουν την λεγόμενο καθαρή έξοδο από τα μνημόνια. Είναι περιττό να εξηγήσουμε, γιατί η πραγματικότητα έχει να κάνει ακριβώς με τα αντίθετα απ' αυτά που επαγγέλλεται, ψευδώς για μιαν ακόμη φορά, η πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση, η οποία αποδεικνύεται η χρησιμότερη της λεγόμενης μνημονιακής περιόδου, όπως ομολογουμένως την αναγνωρίζουν οι διεθνείς δανειστές και πάτρωνες του ελλαδικού κράτους.

Δεν χωρά αμφιβολία κατά την γνώμη μας ότι η διαχείριση των λεγόμενων ελληνοτουρκικών προβλημάτων, όπως και «ασταθών» καταστάσεων στα Δυτικά Βαλκάνια, βρίσκεται στα χέρια των «εταίρων» ΕΕ και ΗΠΑ, καθώς και κρατών, όπως η Ρωσία, αλλά και το Ισραήλ, ενώ εντάσσονται στην ανακατανομή της κυριαρχικής ισχύος, (δεν αφορά μόνο τους ενεργειακούς πόρους) στην Ανατολική Μεσόγειο και όχι μόνον. Ενδεικτική είναι τόσο η επίμονη αναφορά του Ερντογάν στην επικαιροποίηση της Συνθήκης της Λωζάννης όσο και η συνεχιζόμενη μεταβολή συνόρων στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία χρησιμοποιούνται ως διαπραγματευτικό χαρτί εκατομμύρια πρόσφυγες, οι οποίοι βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος και προέρχονται κυρίως από την Συρία, στην οποία η ανθρωποσφαγή που έχει αφήσει πίσω της 350.000 νεκρούς συνεχίζεται. Το τουρκικό κράτος εμφανίζεται να αντιμετωπίζει «υπαρξιακό» πρόβλημα που οφείλεται σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της ηγεσίας του σε ένα στρατηγικό σχέδιο κατάτμησής του πίσω από το οποίο βρίσκονται οι ΗΠΑ δηλαδή ο σημαντικότερος πάλαι ποτέ εταίρος του εντός τού ΝΑΤΟ.

Δεν βρισκόμαστε, λοιπόν, σε μια περίοδο που η διευθέτηση των διεθνών συσχετισμών ισχύος βρίσκεται σε οποιασδήποτε μορφής στασιμότητα, αλλά αντίθετα όλοι οι «παίκτες» προσπαθούν βεβιασμένα να προτάξουν τα δικά τους συμφέροντα, να ενταχθούν σε νεόκοπες ή ακόμα και αδιανόητες μέχρι πρότινος συμμαχίες ή άξονες. Η ρευστότητα είναι πράγματι εντυπωσιακή, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που τίποτα δεν φαντάζει αδιανόητο. Παρ' όλα αυτά είναι εξ ίσου φανερό ότι ο έλεγχος δεν έχει χαθεί από καμμία πλευρά. Οι δίαυλοι παραμένουν ανοικτοί, οι συνεννοήσεις ακόμα και ανάμεσα στις πλέον ανταγωνιζόμενες πλευρές είναι δεδομένες. Η επικείμενη συνάντηση του «πυραυλάνθρωπου» Βορειοκορεάτη ηγέτη Κιμ Γιονγκ Κουν και του «γεροξεκούτη» προέδρου των ΗΠΑ Ν. Τράμπ είναι χαρακτηριστική. Πρόσφατη είναι επίσης και η δήλωση της γερμανίδας καγκελαρίου Α. Μέρκελ με την οποία εξέφρασε την χαρά της επειδή «ο Τσίπρας έχει πάρα πολλές επαφές με την Τουρκία». Οι απειλές πολέμου παρ' όλα αυτά δείχνουν να πολλαπλασιάζονται καθώς κάτι τέτοιο αυξάνει την διαπραγματευτική ικανότητα εκείνου που απειλεί (τουρκικό κράτος), ενώ μοιάζει να ωφελεί μέχρις στιγμής και τον απειλούμενο (ελλαδικό κράτος) καθώς η κατάσταση αυτή μοιάζει να ανακουφίζει από πλήθος εσωτερικών προβλημάτων.

Δεν ισχυριζόμαστε, βέβαια, ότι οι τουρκικές απειλές είναι εκείνες, που αδρανοποιούν τις κοινωνικές αντιδράσεις, οι οποίες άλλωστε, εδώ και έξι χρόνια είναι ουσιαστικά ανύπαρ-

Μας λείπει ένας αρχηγός;... πενήντα ξεφυτρώνουν,
το ένα κόμμα χάνεται;... θα έβγουν άλλα δέκα
όλοι για το αξίωμα του αρχηγού μαλώνουν,
κι ίσως αργότερα μας βγη στη μέση και γυναίκα.
Αλλά κι εγώ ο αφανής των Αθηνών πολίτης
ελπίζω πως καμμιά φορά θα γίνω Κυβερνήτης.

Γ. Σουρής

Οι περισσότεροι μάλλον προσπερνούν βιαστικά και με περισσή αδιαφορία τα σημαντικότερα των γεγονότων. Συνηθισμένο φαινόμενο θα πει κάποιος, σημάδι των καιρών θα σχολιάσει σκωπτικά κάποιος άλλος. «Χέσε ψηλά, κι αγνάντευε», σου λέει ο ένας, «δεν βαριέσαι, αδερφέ», σου λέει ο άλλος». Δεν γίνεται, όμως, έτσι δουλειά. Γίνεται; «Των γαρ ηλιθίων απείρων γένεθλα», έλεγε ο Σιμωνίδης ο Κείος, αρχαίος ποιητής και συγγραφέας επιγραμμάτων, δηλαδή «άπειρη η γενιά των ηλιθίων». Δυσοίωνη η εκτίμηση του για την ανθρωπότητα, δεν λέμε, αλλά απ' ότι αποδείχθηκε δεν λάθεψε και πολύ.

Τέλος πάντων. Ας μπούμε στο ψητό.

Το παράπονό μας έχει να κάνει με το ιδρυτικό συνέδριο του Κινήματος Αλλαγής της Φώφης, του Σταύρου του ανθρώπου με το σακίδιο, της δημαρχάρας Αθηνών και πασών των περιχώρων Καμίνη, του προέδρου της ΔΗΜΑΡ Θεοχαρόπουλου (όποιος δεν τον ξέρει να φάει μια μερίδα σκατά παραπάνω) και λοιπών συγγενών.

Το συγκλονιστικό και ιστορικό αυτό γεγονός πέρασε στα ψιλά. Αλλά το χειρότερο δεν είναι αυτό. Το τρις χειρότερο είναι ότι υποβιβάστηκε η μεγαλειώδης παρουσία, ο χαιρετισμός και η επεισοδιακή ομιλία του προέδρου Λεβέντη. Αποφασίσαμε, το λοιπόν, να αποκαταστήσουμε αυτήν την κατάφωρη αδικία. Ιδού ολόκληρη η ιστορική ομιλία, που διεκόπη από τα γαϊδούρια τους συνέδρους.

Διαβάστε, καμαρώστε τους και βγάλτε τα συμπεράσματά σας...

Λεβέντης: «*Πολλοί από εσάς που βρίσκεστε σ' αυτήν την αίθουσα το 1974 ψηφίσατε άλλα κόμματα όχι Πασοκ. Μετά σας έφερε κοντά στο Πασοκ η εξουσία.*

[...] Σήμερα φαντάζουν μπροστά μου στην πρώτη σειρά ο πρωθυπουργός που έβαλε την Ελλάδα στο Μνημόνιο, ο Γιώργος Παπανδρέου, ο οποίος έφαγε αρκετούς μήνες πηγαίνοντας από εδώ και από εκεί μη βρει λεφτά και στην συνέχεια ένα πρωί με ωραίο φόντο έβαλε την Ελλάδα στο μνημόνιο, είναι ζωγραφικός πίνακας κύριε Γιώργο (γιούχα και αποδοκιμασίες)».

Από μικρό και από ζαβό μαθαίνεις την αλήθεια. Αμ' πως, κύριε Γιώργο, μου είσαι και στην πρώτη σειρά αμ' πως, κύριοι σύνεδροι. Γίνεται «*να 'σαι το Μάη γάιδαρος, τον Αύγουστο κριάρι, όλους τους μήνες κόκορας*

για φαντασθείτε μετά κυβέρνηση πολλών ετών, ακόμη αυτά είναι ανεκπλήρωτα, μια ομολογία ότι είμαστε στο μηδέν... (αποδοκιμασίες) αγαπητοί σύντροφοι εγώ δεν ήρθα να με χειροκροτήσετε»...

«*Το διστακτικό φτύσιμο λερώνει τα γένια*», λέει μια τουρκική παροιμία και ο Λεβέντης απ' ότι φαίνεται δεν ήθελε να τα λερώσει...

Κουτσούκος (μέγας προεδρεύων της διαδικασίας του ιδρυτικού συνεδρίου του Κινήματος Αλλαγής): «*Κύριε πρόεδρε εμείς είμαστε φιλόξενο κόμμα*»...

Λεβέντης: «Και εγώ είμαι φιλόξενος και εγώ είμαι άνθρωπος, που ακούω όλη ημέρα αντίθετους να μιλάνε»...

Κουτσούκος: «*Αλλά άμα προσβάλετε τους συνέδρους θα απαντήσουν...*».

«*Είπαν τα γαϊδουρόπουλα τη μάνα τους γαϊδούρα*», λέει μια έτερη τούρκικη παροιμία. Η προεδράρα, όμως, δεν μασούσε με τίποτα, το έκανε σουμπούρδελο το συνέδριο.

Λεβέντης: «*Άκουσα μια άποψη ότι τα δάνεια του Πασοκ οφείλεται... από πολύ υψηλά ακούστηκε αυτή η άποψη πριν από δυο τρεις ημέρες σε ραδιοφωνική εκπομπή, τι να κάνουμε όλη η Ελλάδα δανειζόταν, δανειζόταν και το Πασοκ μοιραία λέει, όλη η Ελλάδα τότε δανειζόταν, έτσι εξηγούν κάποιοι τα δάνεια, (γιούχα και αποδοκιμασίες) έχω ζητήσει στην βουλή επίμονα παρέμβαση να υπάρχει εισαγγελικός λειτουργός κάθε φορά που αναθέτουμε προμήθειες ή δημόσια έργα, έχω ζητήσει παρουσία εισαγγελικού λειτουργού, αν είχαμε εισαγγελικό λειτουργό από πολύ παλαιότερα θα είχαμε γλυτώσει από Τσοχατζόπουλους, Παπαγεωργούπουλους και από πολλούς άλλους που δεν έχουν τιμωρηθεί ακόμα, αλλά ίσως έχουν κάνει εφάμιλα αμαρτήματα και εγκλήματα.*

Πριν από κάποιες ημέρες άκουγα ένα κανάλι το μπλου σκάι δεν θα πω ποιος μιλούσε από το Πασοκ και υπερασπιζόταν όλες τις μέρες του παλιού Πασοκ ο εκπρόσωπος και βγαίνει ένας τηλεθεατής ακούστε τι είπε ο τηλεθεατής και λέει κάνεις λάθος να υπερασπίζεσαι το παλιό Πασοκ είσαι νέο παιδί και καταστρέφεσαι (κράξιμο και γιούχα) ακούστε κύριοι ακούστε κύριοι... κύριε πρόεδρε, θέλετε να διακόψω, παρακαλώ σύντροφοι.

Εγώ τιμώ το συνέδριο σας και ήρθα, γιατί η ένωση κεντρώων με τον κόσμο του Πασοκ είμαστε συγγενείς, η συγγένεια αυτή με έκανε να είμαι εδώ... Διακόπτω....

Εύχομαι καλή επιτυχία να βρείτε το δρόμο και εάν όπως πιστεύει η κυρία Γεννηματά ανεβείτε καλώς να ανεβείτε αλλά, αλλά το ανέβασμα θέλει ειλικρίνεια και αυτοκριτική και όχι χειροκροτήματα (γιούχα)....».

Σκατά εδώ, σκατά εκεί, σκατά κι ο κόσμος όλος

της συνθήκης της Λωζάννης όσο και η συνεχιζόμενη μεταβολή συνόρων στην ευρύτερη Μέση Ανατολή. Σ' αυτήν ακριβώς την διαδικασία χρησιμοποιούνται ως διαπραγματευτικό χαρτί εκατομμύρια πρόσφυγες, οι οποίοι βρίσκονται σε τουρκικό έδαφος και προέρχονται κυρίως από την Συρία, στην οποία η ανθρωποσφαγή που έχει αφήσει πίσω της 350.000 νεκρούς συνεχίζεται. Το τουρκικό κράτος εμφανίζεται να αντιμετωπίζει «υπαρξιακό» πρόβλημα που οφείλεται σύμφωνα με τους ισχυρισμούς της ηγεσίας του σε ένα στρατηγικό σχέδιο κατάτμησής του πίσω από το οποίο βρίσκονται οι ΗΠΑ δηλαδή ο σημαντικότερος πάλαι ποτέ εταίρος του εντός τού ΝΑΤΟ.

Δεν βρισκόμαστε, λοιπόν, σε μια περίοδο που η διευθέτηση των διεθνών συσχετισμών ισχύος βρίσκεται σε οποιασδήποτε μορφής στασιμότητα, αλλά αντίθετα όλοι οι «παίκτες» προσπαθούν βεβιασμένα να προτάξουν τα δικά τους συμφέροντα, να ενταχθούν σε νεόκοπες ή ακόμα και αδιανόητες μέχρι πρότινος συμμαχίες ή άξονες. Η ρευστότητα είναι πράγματι εντυπωσιακή, σε τέτοιο βαθμό μάλιστα που τίποτα δεν φαντάζει αδιανόητο. Παρ' όλα αυτά είναι εξ ίσου φανερό ότι ο έλεγχος δεν έχει χαθεί από καμμία πλευρά. Οι δίαυλοι παραμένουν ανοικτοί, οι συνεννοήσεις ακόμα και ανάμεσα στις πλέον ανταγωνιζόμενες πλευρές είναι δεδομένες. Η επικείμενη συνάντηση του «πυραυλάνθρωπου» Βορειοκορεάτη ηγέτη Κιμ Γιονγκ Κουν και του "γεροξεκούτη" προέδρου των ΗΠΑ Ν. Τράμπ είναι χαρακτηριστική. Πρόσφατη είναι επίσης και η δήλωση της γερμανίδας καγκελαρίου Α. Μέρκελ με την οποία εξέφρασε την χαρά της επειδή «ο Τσίπρας έχει πάρα πολλές επαφές με την Τουρκία». Οι απειλές πολέμου παρ' όλα αυτά δείχνουν να πολλαπλασιάζονται καθώς κάτι τέτοιο αυξάνει την διαπραγματευτική ικανότητα εκείνου που απειλεί (τουρκικό κράτος), ενώ μοιάζει να ωφελεί μέχρις στιγμής και τον απειλούμενο (ελλαδικό κράτος) καθώς η κατάσταση αυτή μοιάζει να ανακουφίζει από πλήθος εσωτερικών προβλημάτων.

Δεν ισχυριζόμαστε, βέβαια, ότι οι τουρκικές απειλές είναι εκείνες, που αδρανοποιούν τις κοινωνικές αντιδράσεις, οι οποίες άλλωστε, εδώ και έξι χρόνια είναι ουσιαστικά ανύπαρκτες. Σύμφωνα με σχετική έρευνα το 2017 οι συγκεντρώσεις και οι πορείες μειώθηκαν σχεδόν κατά 35% σε σχέση με το πρόσφατο παρελθόν. Η επιβεβαίωση όμως του πλήρους βαλτώματος των κοινωνικών αντιστάσεων έχει ιδιαίτερη σημασία καθώς έχουμε μπει ήδη στην τελική ευθεία μιας πολιτικής διαδικασίας για τον σχηματισμό του κυβερνητικού σχήματος, που θα διαδεχθεί την πρώτη φορά αριστερά κυβέρνηση. Διαδικασία που απ' ότι φαίνεται θα έχει ιδιαίτερες εκπλήξεις, αφού απολύτως τίποτα δεν αποκλείεται...

Κοντός ψαλμός αλληλούια...

Απρίλιος 2018

γραφέας επιγραμμάτων, δηλαδή «άπειρη η γενιά των ηλιθίων». Δυσοίωνη η εκτίμηση του για την ανθρωπότητα, δεν λέμε, αλλά απ' ότι αποδείχθηκε δεν λάθεψε και πολύ.

Τέλος πάντων. Ας μπούμε στο ψητό.

Το παράπονό μας έχει να κάνει με το ιδρυτικό συνέδριο του Κινήματος Αλλαγής της Φώφης, του Σταύρου του ανθρώπου με το σακίδιο, της δημαρχάρας Αθηνών και πασών των περιχώρων Καμίνη, του προέδρου της ΔΗΜΑΡ Θεοχαρόπουλου (όποιος δεν τον ξέρει να φάει μια μερίδα σκατά παραπάνω) και λοιπών συγγενών.

Το συγκλονιστικό και ιστορικό αυτό γεγονός πέρασε στα ψιλά. Αλλά το χειρότερο δεν είναι αυτό. Το τρις χειρότερο είναι ότι υποβιβάστηκε η μεγαλειώδης παρουσία, ο χαιρετισμός και η επεισοδιακή ομιλία του προέδρου Λεβέντη. Αποφασίσαμε, το λοιπόν, να αποκαταστήσουμε αυτήν την κατάφωρη αδικία. Ιδού ολόκληρη η ιστορική ομιλία, που διεκόπη από τα γαϊδούρια τους συνέδρους.

Διαβάστε, καμαρώστε τους και βγάλτε τα συμπεράσματά σας...

Λεβέντης: «*Πολλοί από εσάς που βρίσκεστε σ' αυτήν την αίθουσα το 1974 ψηφίσατε άλλα κόμματα όχι Πασοκ. Μετά σας έφερε κοντά στο Πασοκ η εξουσία.*

[...] Σήμερα φαντάζουν μπροστά μου στην πρώτη σειρά ο πρωθυπουργός που έβαλε την Ελλάδα στο Μνημόνιο, ο Γιώργος Παπανδρέου, ο οποίος έφαγε αρκετούς μήνες πηγαίνοντας από εδώ και από εκεί μη βρει λεφτά και στην συνέχεια ένα πρωί με ωραίο φόντο έβαλε την Ελλάδα στο μνημόνιο, είναι ζωγραφικός πίνακας κύριε Γιώργο (γιούχα και αποδοκιμασίες)».

Από μικρό και από ζαβό μαθαίνεις την αλήθεια. Αμ' πως, κύριε Γιώργο, μου είσαι και στην πρώτη σειρά αμ' πως, κύριοι σύνεδροι. Γίνεται «*να 'σαι το Μάη γάιδαρος, τον Αύγουστο κριάρι, όλους τους μήνες κόκορας και γάτος το Γενάρη*»; Δεν γίνεται....

Λεβέντης (ακάθεκτος): «*Ο κύριος Σημίτης μας έβαλε εις το ευρώ (αποδοκιμασίες και γιούχα), ελπίζω να μη θέλετε μια ομιλία, όπως (δείχνει) του Καραθανασόπουλου ή σαν του Μητσοτάκη να χαϊδεύει αυτιά, πιστεύω ότι η κριτική, η αυτοκριτική στα δημοκρατικά κόμματα είναι το πολυτιμότερο πράγμα, εκτός εάν δεν σας αρέσει και θέλετε να πω μπράβο σας και καλές επιτυχίες... δεν πιστεύω να θέλατε τέτοιο πράγμα... ο κύριος Σημίτης έβαλε την χώρα στο ευρώ, αλλά δεν προσπάθησε*

«Είπαν τα γαϊδουρόπουλα τη μάνα τους γαϊδούρα», λέει μια έτερη τούρκικη παροιμία. Η προεδράρα, όμως, δεν μασούσε με τίποτα, το έκανε σουμπούρδελο το συνέδριο.

Λεβέντης: «*Άκουσα μια άποψη ότι τα δάνεια του Πασοκ οφείλεται... από πολύ υψηλά ακούστηκε αυτή η άποψη πριν από δυο τρεις ημέρες σε ραδιοφωνική εκπομπή, τι να κάνουμε όλη η Ελλάδα δανειζόταν, δανειζόταν και το Πασοκ μοιραία λέει, όλη η Ελλάδα τότε δανειζόταν, έτσι εξηγούν κάποιοι τα δάνεια, (γιούχα και αποδοκιμασίες) έχω ζητήσει στην βουλή επίμονα παρέμβαση να υπάρχει εισαγγελικός λειτουργός κάθε φορά που αναθέτουμε προμήθειες ή δημόσια έργα, έχω ζητήσει παρουσία εισαγγελικού λειτουργού, εάν είχαμε εισαγγελικό λειτουργό από πολύ παλαιότερα θα είχαμε γλυτώσει από Τσοχατζόπουλους, Παπαγεωργούπουλους και από πολλούς άλλους που δεν έχουν τιμωρηθεί ακόμα, αλλά ίσως έχουν κάνει εφάμιλα αμαρτήματα και εγκλήματα.*

Πριν από κάποιες ημέρες άκουγα ένα κανάλι το μπλου σκάι δεν θα πω ποιος μιλούσε από το Πασοκ και υπερασπιζόταν όλες τις μέρες του παλιού Πασοκ ο εκπρόσωπος και βγαίνει ένας τηλεθεατής ακούστε τι είπε ο τηλεθεατής και λέει κάνεις λάθος να υπερασπίζεσαι το παλιό Πασοκ είσαι νέο παιδί και καταστρέφεσαι (κράξιμο και γιούχα) ακούστε κύριοι ακούστε κύριοι... κύριε πρόεδρε, θέλετε να διακόψω, παρακαλώ σύντροφοι.

Εγώ τιμώ το συνέδριο σας και ήρθα, γιατί η ένωση κεντρώων με τον κόσμο του Πασοκ είμαστε συγγενείς, η συγγένεια αυτή με έκανε να είμαι εδώ... Διακόπτω....

Εύχομαι καλή επιτυχία να βρείτε το δρόμο και εάν όπως πιστεύει η κυρία Γεννηματά ανεβείτε καλώς να ανεβείτε αλλά, αλλά το ανέβασμα θέλει ειλικρίνεια και αυτοκριτική και όχι χειροκροτήματα (γιούχα)....».

Σκατά εδώ, σκατά εκεί, σκατά κι ο κόσμος όλος
κι απ' τα πολλά πια τα σκατά μου πιάστηκε κι ο κώλος.
Έρχεται ο ένας ο σκατάς, θαρρούμε πως σωθήκαμε,
σαν φύγει όμως βλέπουμε πως αποσκατωθήκαμε.

Αυτά έλεγε και ο μέγας Σουρής...

Συγγενείς με τον Λεβέντη, κατεστραμμένη νεολαία, άντε μετά να βρεις τον δρόμο σου. Επτά φορές χειροκρότησαν οι σύνεδροι την Φώφη και είκοσι δύο φορές τον Κυριάκο. Καλή επιτυχία πάντως και από εμάς και καλό «ανέβασμα»...

συνέχεια στη σελ. 4

ΑΠΕΙΛΕΣ ΠΟΛΕΜΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΕΛΕΓΧΟΣ

Γερμανοί ζητωκραυγάζουν για την κήρυξη του πολέμου στην Ούντερ Ντεν Λίντεν στο Βερολίνο

«Τη μεγάλη Τουρκία οπωσδήποτε θα την οικοδομήσουμε. Αν χρειαστεί θα δώσουμε τις ζωές μας. Αν χρειαστεί θα πάρουμε ζωές […] Δεν θα ξεχάσουμε τις πληγές που άνοιξαν στην καρδιά μας τα τεχνητά σύνορα που χάραξαν. Μετά το Αφρίν ξεκινά η ανάσταση. Αυτοί που πιστεύουν πως οι παρατηρήσεις μου είναι μπλόφες ή άδεια ρητορική θα δουν πως το λάθος τους είναι θανάσιμο. Οι δηλώσεις μου αντικατοπτρίζουν την αποφασιστικότητα της Τουρκίας, τις πολιτικές του κράτους και τα αισθήματα του λαού. Θα τα καταφέρουμε ή θα σκοτωθούμε […] ακολουθεί το Ιντλίπ και το Μανμπίτζ. Αν κάποιοι, κάτω από τη μύτη μας επιμένουν, βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό μας και προσπαθούν να κάνουν τις δικές τους δουλειές, τότε να ξέρουν ότι δεν υπολογίζουμε κανέναν».

Ομιλία του τούρκου προέδρου **Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν** στην Σαμψούντα (25-3-18)

«Βέβαια, ένας πόλεμος δεν ξεσπάει τόσο εύκολα και είναι μια επιλογή που δύσκολα θα κάνει σήμερα η Άγκυρα. Και αυτό γιατί, εις βάρος των στερεοτυπικών αντιλήψεων που τείνουν να κυριαρχήσουν στην ελληνική κοινωνία, ακόμη υπάρχει στρατιωτική ισορροπία στο ελληνοτουρκικό σύστημα. Ακόμη περισσότερο, μάλλον παραμένουν κάποια μικρά αλλά κρίσιμα ποιοτικά πλεονεκτήματα για τις Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, παρ' όλα τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει τα τελευταία χρόνια το ελληνικό στράτευμα λόγω της οικονομικής κρίσης. Βέβαια, αν δεν κάνουμε τίποτε για να αντιστρέψουμε τις σημερινές τάσεις, μέσα στα επόμενα χρόνια η ισορροπία ισχύος θα ανατραπεί δραματικά υπέρ της Τουρκίας. Όμως σήμερα, οι φαταλιστικές αντιλήψεις περί «τουρκικής παντοδυναμίας» μόνο ως μέρος του υβριδικού πολέμου που έχει εξαπολύσει η Άγκυρα κατά της Ελλάδας μπορούν να αναγνωστούν, δηλαδή ως μέρος της τουρκικής προσπάθειας να ακρωτηριάσει γεωπολιτικά την Ελλάδα χωρίς να χρειαστεί να πέσει τουφεκιά».

Κωνσταντίνος Γρίβας, Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων, διδάκτωρ Γεωγραφίας της Ασφάλειας στην Ευρύτερη Μέση Ανατολή στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Οι τεχνικοί της εξουσίας γνωρίζουν καλά ότι η εκτόξευση απειλών πολέμου εξασφαλίζουν σε πολλές περιπτώσεις καλύτερα αποτελέσματα από εκείνα, που θα προέκυπταν με την διεξαγωγή μιας πολεμικής σύρραξης μικρότερης ή μεγαλύτερης. Έχουν την πεποίθηση ότι εκείνος, που απειλεί είναι ισχυρότερος και ασκεί μεγαλύτερο έλεγχο από εκείνον που απειλείται, καθώς η δυναμική της απειλής είναι πιο αξιόπιστη από εκείνη της υπόσχεσης.

Ένας επίσης λόγος της συνεχούς προσφυγής στις απειλές είναι ότι θεωρούνται επωφελείς ακόμα και στην περίπτωση, που ανακαλούνται παρ' ότι ο απειλούμενος δεν φορά εντοπίζεται στο γεγονός ότι στην περίπτωση της απειλής, η οιαδήποτε ζημιά θα επιβληθεί από τον απειλούντα ως τιμωρία-αντίποινα κ.λπ., ενώ στην περίπτωση της προειδοποίησης, ενδεχομένως η ζημιά να επιβληθεί από ένα τρίτο μέρος ή να υπάρξουν γενικότερα ανεξέλεγκτες επιπτώσεις.

Μια παρατεταμένη ή διαρκής απειλή η οποία, παρ' ότι δεν συνοδεύεται με ανοικτές εχθροπραξίες, παραμένει διαρκώς στο προσκήνιο, με επιθετικές δηλώσεις, μεταθέτει στο μέλλον την υλοποίηση της, αλλά ταυτόχρονα και στην επόμενη «στιγμή». Η ανασφάλεια και η αβεβαιότητα επιτείνεται από την διασπορά ψευδών ειδήσεων και ανεπι-

τους είναι όχι μόνο η πρόκληση άμεσης ζημιάς και η εκμετάλλευση τρωτών σημείων, αλλά και η αποσταθεροποίηση της κοινωνίας και η δημιουργία σύγχυσης, ώστε να εμποδιστεί η λήψη αποφάσεων (European Commission, 2016)».

Η συγκεχυμένη φύση της σύγκρουσης σε μια τέτοιας μορφής πολέμου είναι κατανοητό ότι δεν παραπέμπει στην συμβατική ισχύ, αφού ακριβώς αυτή εν μέρει παρακάμπτει. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν την επικαλείται, το αντίθετο μάλιστα, καθώς η προβολή μιας μελλοντικής σύγκρουσης με συμβατικά μέσα πολλές φορές εκτός των άλλων προσβλέπει στην εστίαση μόνο σε αυτήν με αποτέλεσμα να παραγνωρίζει, ή να υποτιμά ο αντίπαλος τα περιστατικά, που ήδη συμβαίνουν παρ' ότι δεν εντάσσονται στην κλασσική μορφή πολεμικής σύγκρουσης.

Η μη τυποποίηση, λοιπόν, των ενεργειών που επιλέγονται, η ακανόνιστη τακτική, οι ακανόνιστοι σχηματισμοί, που λαμβάνουν μέρος είναι ορισμένα ενδεικτικά χαρακτηριστικά αυτού του ακήρυχτου πολέμου, που χαρακτηρίζεται υβριδικός χωρίς όμως να είναι εύκολο να οριστεί με απόλυτο τρόπο, αφού επίσης δεν ταυτίζεται παρ' ότι συγχέεται εν πολλοίς με τις λεγόμενες ασύμμετρες απειλές.

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, λόγου

που προκύπτει από πολιτικές διαμάχες, η αφανής χρηματοδότηση για την υπεράσπιση «μειονοτήτων», ΜΚΟ ή ακόμα και κινημάτων, κυβερνοπόλεμος (π.χ. οι επιθέσεις το 2012 των Η.Π.Α. με την επιχείρηση «Ολυμπιακοί Αγώνες» και του Ισραήλ με τη δημιουργία του μολυσματικού ιού Stuxnet. Κατά τη διάρκεια αυτών των κυβερνοεπιθέσεων προσεβλήθησαν τα υπολογιστικά συστήματα πολλών πυρηνικών αντιδραστήρων στην ιρανική επικράτεια με πιο επιτυχημένη ενέργεια την διακοπή λειτουργίας δεκάδων γεννητριών στο εργοστάσιο της Νατάνζ), η συγκρότηση πολιτοφυλακών στο έδαφος κρατών, που έχουν διαλυθεί ή βρίσκονται σε καθεστώς εμφύλιας διαμάχης, η υποδαύλιση θρησκευτικών διενέξεων και γενικότερα η πολεμική εμπλοκή μέσω αντιπροσώπων.

Θα θυμίσουμε τέλος ότι το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου, έτσι όπως εκλογικεύθηκε ως απειλή του δυτικού τρόπου ζωής και έγινε αντικείμενο συμβολικής διαπραγμάτευσης σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο –και όχι μονάχα στην Αμερική– χάραξε μία καθαρή γραμμή διαχωρισμού μεταξύ δύο μορφών πολέμου ήδη από το 2001.

Σύμφωνα με τον Παναγή Παναγιωτόπουλο Λέκτορα Σύγχρονης Πολιτικής Θεωρίας στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ (Κοινωνίες ελέγχου και κοινωνίες φόβου. Από

τα καταφέρουμε ή θα σκοτωθούμε [...] ακολουθεί το Ιντλίπ και το Μανμπίτζ. Αν κάποιοι, κάτω από τη μύτη μας επιμένουν, βάζουν το μαχαίρι στο λαιμό μας και προσπαθούν να κάνουν τις δικές τους δουλειές, τότε να ξέρουν ότι δεν υπολογίζουμε κανέναν».

Ομιλία του τούρκου προέδρου **Ρετζέπ Ταγίπ Ερντογάν** στην Σαμψούντα (25-3-18)

«Βέβαια, ένας πόλεμος δεν ξεσπάει τόσο εύκολα και είναι μια επιλογή που δύσκολα θα κάνει σήμερα η Άγκυρα. Και αυτό γιατί, εις βάρος των στερεοτυπικών αντιλήψεων που τείνουν να κυριαρχήσουν στην ελληνική κοινωνία, ακόμη υπάρχει στρατιωτική ισορροπία στο ελληνοτουρκικό σύστημα. Ακόμη περισσότερο, μάλλον παραμένουν κάποια μικρά αλλά κρίσιμα ποιοτικά πλεονεκτήματα για τις Ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις, παρ' όλα τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει τα τελευταία χρόνια το ελληνικό στράτευμα λόγω της οικονομικής κρίσης. Βέβαια, αν δεν κάνουμε τίποτε για να αντιστρέψουμε τις σημερινές τάσεις, μέσα στα επόμενα χρόνια η ισορροπία ισχύος θα ανατραπεί δραματικά υπέρ της Τουρκίας. Όμως σήμερα, οι φαταλιστικές αντιλήψεις περί «τουρκικής παντοδυναμίας» μόνο ως μέρος του υβριδικού πολέμου που έχει εξαπολύσει η Άγκυρα κατά της Ελλάδας μπορούν να αναγνωστούν, δηλαδή ως μέρος της τουρκικής προσπάθειας να ακρωτηριάσει γεωπολιτικά την Ελλάδα χωρίς να χρειαστεί να πέσει τουφεκιά».

Κωνσταντίνος Γρίβας, Αναπληρωτής Καθηγητής Γεωπολιτικής στην Στρατιωτική Σχολή Ευελπίδων, διδάκτωρ Γεωγραφίας της Ασφάλειας στην Ευρύτερη Μέση Ανατολή στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Γερμανοί ζητωκραυγάζουν για την κήρυξη του πολέμου στην Ούντερ Ντεν Λίντεν στο Βερολίνο

Οι τεχνικοί της εξουσίας γνωρίζουν καλά ότι η εκτόξευση απειλών πολέμου εξασφαλίζουν σε πολλές περιπτώσεις καλύτερα αποτελέσματα από εκείνα, που θα προέκυπταν με την διεξαγωγή μιας πολεμικής σύρραξης μικρότερης ή μεγαλύτερης. Έχουν την πεποίθηση ότι εκείνος, που απειλεί είναι ισχυρότερος και ασκεί μεγαλύτερο έλεγχο από εκείνον που απειλείται, καθώς η δυναμική της απειλής είναι πιο αξιόπιστη από εκείνη της υπόσχεσης.

Ένας επίσης λόγος της συνεχούς προσφυγής στις απειλές είναι ότι θεωρούνται επωφελείς ακόμα και στην περίπτωση, που ανακαλούνται παρ' ότι ο απειλούμενος δεν συμμορφώνεται, καθώς η ανάκληση αυτή μπορεί να επιδειχθεί ως πράξη ανθρωπισμού. Το γεγονός αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η υιοθέτηση των συνεχών απειλών διαγράφει από τις υπάρχουσες επιλογές εκείνη μιας εκτεταμένης ή περιορισμένης στρατιωτικής εμπλοκής, που θα οδηγήσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων τα εμπλεκόμενα, με άμεσο ή έμμεσο τρόπο, μέρη.

Οι απειλές εκφράζουν την επιθυμία επιβολής, την πρόθεση να πληγεί ο αντίπαλος οικονομικά, να αποσπασθούν εδάφη, να δεχθεί την συνδιαχείριση κάθε λογής πόρων, να συμμαχήσει ενάντια σε τρίτους ή να κρατήσει «ουδετερότητα» σε εξελισσόμενη αντιπαλότητα εκείνου ή εκείνων που απειλούν. Μ' άλλα λόγια η απειλή αποσκοπεί να

φορά εντοπίζεται στο γεγονός ότι στην περίπτωση της απειλής, η οιαδήποτε ζημιά θα επιβληθεί από τον απειλούντα ως τιμωρία-αντίποινα κ.λπ., ενώ στην περίπτωση της προειδοποίησης, ενδεχομένως η ζημιά να επιβληθεί από ένα τρίτο μέρος ή να υπάρξουν γενικότερα ανεξέλεγκτες επιπτώσεις.

Μια παρατεταμένη ή διαρκής απειλή η οποία, παρ' ότι δεν συνοδεύεται με ανοικτές εχθροπραξίες, παραμένει διαρκώς στο προσκήνιο, με επιθετικές δηλώσεις, μεταθέτει στο μέλλον την υλοποίηση της, αλλά ταυτόχρονα και στην επόμενη «στιγμή». Η ανασφάλεια και η αβεβαιότητα επιτείνεται από την διασπορά ψευδών ειδήσεων και ανεπιβεβαίωτων φημών. Το ψεύτικο εναλλάσσεται με το αληθινό σε τέτοιο βαθμό ώστε ένα βασικό πρόβλημα παραμένει πάντοτε για τον απειλούμενο η διάγνωση των αληθινών προθέσεων εκείνου που απειλεί ώστε να μπορεί να καθορίσει πότε μια διακήρυξη αποτελεί πράγματι απειλή και πότε όχι.

Θα πρέπει επίσης να τονίσουμε ιδιαίτερα στην ευρύτερη περίοδο που διανύουμε ότι οι πραγματικές προθέσεις εκείνου ή εκείνων που απειλούν είναι ακόμη περισσότερο δύσκολο να υπολογισθούν, καθώς τόσο οι εσωτερικές πολιτικοκοινωνικές συνθήκες μιας χώρας μεταβάλλονται με βίαιο και γοργό ρυθμό όσο και οι διεθνείς συσχετισμοί.

Για τον ίδιο ακριβώς λόγο οι απειλές αναπροσαρμόζονται και λαμβάνουν υπ' όψιν

τους είναι όχι μόνο η πρόκληση άμεσης ζημιάς και η εκμετάλλευση τρωτών σημείων, αλλά και η αποσταθεροποίηση της κοινωνίας και η δημιουργία σύγχυσης, ώστε να εμποδιστεί η λήψη αποφάσεων (European Commission, 2016)».

Η συγκεχυμένη φύση της σύγκρουσης σε μια τέτοιας μορφής πολέμου είναι κατανοητό ότι δεν παραπέμπει στην συμβατική ισχύ, αφού ακριβώς αυτή εν μέρει παρακάμπτει. Αυτό δεν σημαίνει ότι δεν την επικαλείται, το αντίθετο μάλιστα, καθώς η προβολή μιας μελλοντικής σύγκρουσης με συμβατικά μέσα πολλές φορές εκτός των άλλων προσβλέπει στην εστίαση μόνο σε αυτήν με αποτέλεσμα να παραγνωρίζει, ή να υποτιμά ο αντίπαλος τα περιστατικά, που ήδη συμβαίνουν παρ' ότι δεν εντάσσονται στην κλασσική μορφή πολεμικής σύγκρουσης.

Η μη τυποποίηση, λοιπόν, των ενεργειών που επιλέγονται, η ακανόνιστη τακτική, οι ακανόνιστοι σχηματισμοί, που λαμβάνουν μέρος είναι ορισμένα ενδεικτικά χαρακτηριστικά αυτού του ακήρυχτου πολέμου, που χαρακτηρίζεται υβριδικός χωρίς όμως να είναι εύκολο να οριστεί με απόλυτο τρόπο, αφού επίσης δεν ταυτίζεται παρ' ότι συγχέεται εν πολλοίς με τις λεγόμενες ασύμμετρες απειλές.

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, λόγου χάρη, το νέο δόγμα του ΝΑΤΟ, προσπαθεί να εξελίξει τη δράση του πάνω στις ασύμμετρες απειλές και στην αντιμετώπιση του Υβριδικού Πολέμου. Πολλοί δεν βρίσκουν τίποτα καινούργιο σ' όλα αυτά αλλά αντίθετα εντοπίζουν και δικαίως κατά την γνώμη μας τεράστιες ομοιότητες με την βυζαντινή σκέψη περί πολέμου και τις τακτικές που όριζε η έμμεση προσέγγιση που υιοθέτησε για αιώνες η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, καθώς και με τη γνωστή συμβουλή του Sun Tzu ότι «η επιτυχία είναι να κερδίσεις τον αντίπαλο χωρίς πόλεμο».

Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε πλήθος παραδειγμάτων, όπως η «εξαφάνιση» ενός πυρηνικού επιστήμονα ενός κράτους «παρία», που αναπτύσσει πυρηνικά όπλα

που προκύπτει από πολιτικές διαμάχες, η αφανής χρηματοδότηση για την υπεράσπιση «μειονοτήτων», ΜΚΟ ή ακόμα και κινημάτων, κυβερνοπόλεμος (π.χ. οι επιθέσεις το 2012 των Η.Π.Α. με την επιχείρηση «Ολυμπιακοί Αγώνες» και του Ισραήλ με τη δημιουργία του μολυσματικού ιού Stuxnet. Κατά τη διάρκεια αυτών των κυβερνοεπιθέσεων προσεβλήθησαν τα υπολογιστικά συστήματα πολλών πυρηνικών αντιδραστήρων στην ιρανική επικράτεια με πιο επιτυχημένη ενέργεια την διακοπή λειτουργίας δεκάδων γεννητριών στο εργοστάσιο της Νατάνζ), η συγκρότηση πολιτοφυλακών στο έδαφος κρατών, που έχουν διαλυθεί ή βρίσκονται σε καθεστώς εμφύλιας διαμάχης, η υποδαύλιση θρησκευτικών διενέξεων και γενικότερα η πολεμική εμπλοκή μέσω αντιπροσώπων.

Θα θυμίσουμε τέλος ότι το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου, έτσι όπως εκλογικεύθηκε ως απειλή του δυτικού τρόπου ζωής και έγινε αντικείμενο συμβολικής διαπραγμάτευσης σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο –και όχι μονάχα στην Αμερική– χάραξε μία καθαρή γραμμή διαχωρισμού μεταξύ δύο μορφών πολέμου ήδη από το 2001.

Σύμφωνα με τον Παναγή Παναγιωτόπουλο Λέκτορα Σύγχρονης Πολιτικής Θεωρίας στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ (Κοινωνίες ελέγχου και κοινωνίες φόβου. Από την παγκόσμια αστυνόμευση στην στρατιωτική επιβολή, *ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ*, τεύχ. 25, ΜΑΙΟΣ 2005), *«Η διάλυση των οικείων αναπαραστάσεων για την ασφάλεια που προσφέρει η σύγχρονη μεγα-πόλη, η άρση του συναισθήματος ανακούφισης που μέχρι τότε εξασφάλιζε η κινηματογραφική αφήγηση της καταστροφής, είναι στοιχεία του γεγονότος της 11ης Σεπτεμβρίου που απομονώνουν τους πολίτες μεταξύ τους και τους ωθούν στην κρατική αγκαλιά. Το πολιτικό συναίσθημα που προκαλεί στην ατομικιστική μοναχικότητα η αίσθηση της απειλής, είναι ο φόβος. Ο φόβος με τη σειρά του οδηγεί σε μια παλινδρομική κίνηση προς πρωταρχικές μορφές*

Ευελπίδων, διδάκτωρ Γεωγραφίας της Ασφάλειας στην Ευρύτερη Μέση Ανατολή στο Τμήμα Τουρκικών και Σύγχρονων Ασιατικών Σπουδών του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Οι τεχνικοί της εξουσίας γνωρίζουν καλά ότι η εκτόξευση απειλών πολέμου εξασφαλίζουν σε πολλές περιπτώσεις καλύτερα αποτελέσματα από εκείνα, που θα προέκυπταν με την διεξαγωγή μιας πολεμικής σύρραξης μικρότερης ή μεγαλύτερης. Έχουν την πεποίθηση ότι εκείνος, που απειλεί είναι ισχυρότερος και ασκεί μεγαλύτερο έλεγχο από εκείνον που απειλείται, καθώς η δυναμική της απειλής είναι πιο αξιόπιστη από εκείνη της υπόσχεσης.

Ένας επίσης λόγος της συνεχούς προσφυγής στις απειλές είναι ότι θεωρούνται επωφελείς ακόμα και στην περίπτωση, που ανακαλούνται παρ' ότι ο απειλούμενος δεν συμμορφώνεται, καθώς η ανάκληση αυτή μπορεί να επιδειχθεί ως πράξη ανθρωπισμού. Το γεγονός αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η υιοθέτηση των συνεχών απειλών διαγράφει από τις υπάρχουσες επιλογές εκείνη μιας εκτεταμένης ή περιορισμένης στρατιωτικής εμπλοκής, που θα οδηγήσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων τα εμπλεκόμενα, με άμεσο ή έμμεσο τρόπο, μέρη.

Οι απειλές εκφράζουν την επιθυμία επιβολής, την πρόθεση να πληγεί ο αντίπαλος οικονομικά, να αποσπασθούν εδάφη, να δεχθεί την συνδιαχείριση κάθε λογής πόρων, να συμμαχήσει ενάντια σε τρίτους ή να κρατήσει «ουδετερότητα» σε εξελισσόμενη αντιπαλότητα εκείνου ή εκείνων που απειλούν. Μ' άλλα λόγια η απειλή αποσκοπεί να δεσμεύσει τον απειλούμενο να πράξει ή και να παραλείψει, αφού θεωρείται ότι με άλλο τρόπο δεν πείθεται να το κάνει μόνος του.

Οι απειλές πολλές φορές συγχέονται ή ταυτίζονται με τις προειδοποιήσεις καθώς οι επιδιώξεις και στην μια περίπτωση και στην άλλην δεν διαφέρουν, αλλά συντείνουν.

Η προειδοποίηση όμως συνήθως συνδέεται με μια λίγο πολύ αυστηρότερη χρονική δέσμευση να ανταποκριθεί ο εμπλεκόμενος ή οι εμπλεκόμενοι στις απαιτήσεις εκείνου ή εκείνων που απειλούν. Μια επίσης διαφορά εντοπίζεται στο γεγονός ότι στην περίπτωση της απειλής, η οιαδήποτε ζημιά θα επιβληθεί από τον απειλούντα ως τιμωρία-αντίποινα κ.λπ., ενώ στην περίπτωση της προειδοποίησης, ενδεχομένως η ζημιά να επιβληθεί από ένα τρίτο μέρος ή να υπάρξουν γενικότερα ανεξέλεγκτες επιπτώσεις.

Μια παρατεταμένη ή διαρκής απειλή η οποία, παρ' ότι δεν συνοδεύεται με ανοικτές εχθροπραξίες, παραμένει διαρκώς στο προσκήνιο, με επιθετικές δηλώσεις, μεταθέτει στο μέλλον την υλοποίηση της, αλλά ταυτόχρονα και στην επόμενη «στιγμή». Η ανασφάλεια και η αβεβαιότητα επιτείνεται από την διασπορά ψευδών ειδήσεων και ανεπιβεβαίωτων φημών. Το ψεύτικο εναλλάσσεται με το αληθινό σε τέτοιο βαθμό ώστε ένα βασικό πρόβλημα παραμένει πάντοτε για τον απειλούμενο η διάγνωση των αληθινών προθέσεων εκείνου που απειλεί ώστε να μπορεί να καθορίσει πότε μια διακήρυξη αποτελεί πράγματι απειλή και πότε όχι.

Θα πρέπει επίσης να τονίσουμε ιδιαίτερα στην ευρύτερη περίοδο που διανύουμε ότι οι πραγματικές προθέσεις εκείνου ή εκείνων που απειλούν είναι ακόμη περισσότερο δύσκολο να υπολογισθούν, καθώς τόσο οι εσωτερικές πολιτικοκοινωνικές συνθήκες μιας χώρας μεταβάλλονται με βίαιο και γοργό ρυθμό όσο και οι διεθνείς συσχετισμοί.

Για τον ίδιο ακριβώς λόγο οι απειλές αναπροσαρμόζονται και λαμβάνουν υπ' όψιν τους την πολιτική ή κοινωνική αστάθεια, η οποία με την σειρά της επιτείνει την οικονομική ασάφεια στο εσωτερικό του κράτους, που επιβουλεύεται εκείνος που απειλεί.

Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Επιτροπή, «*Οι υβριδικές απειλές αποτελούν ένα μείγμα δραστηριοτήτων, οι οποίες συχνά συνδυάζουν ένα μείγμα από συμβατικές και μη συμβατικές μεθόδους, που μπορούν να εφαρμοσθούν με συντονισμένο τρόπο από κρατικούς και μη κρατικούς φορείς, χωρίς όμως την επίσημη κήρυξη πολέμου. Στόχος μιας μελλοντικής σύγκρουσης με συμβατικά μέσα πολλές φορές εκτός των άλλων προσβλέπει στην εστίαση μόνο σε αυτήν με αποτέλεσμα να παραγνωρίζει, ή να υποτιμά ο αντίπαλος τα περιστατικά, που ήδη συμβαίνουν παρ' ότι δεν εντάσσονται στην κλασσική μορφή πολεμικής σύγκρουσης.*

Η μη τυποποίηση, λοιπόν, των ενεργειών που επιλέγονται, η ακανόνιστη τακτική, οι ακανόνιστοι σχηματισμοί, που λαμβάνουν μέρος είναι ορισμένα ενδεικτικά χαρακτηριστικά αυτού του ακήρυχτου πολέμου, που χαρακτηρίζεται υβριδικός χωρίς όμως να είναι εύκολο να οριστεί με απόλυτο τρόπο, αφού επίσης δεν ταυτίζεται παρ' ότι συγχέεται εν πολλοίς με τις λεγόμενες ασύμμετρες απειλές.

Σ' αυτήν ακριβώς την κατεύθυνση, λόγου χάρη, το νέο δόγμα του ΝΑΤΟ, προσπαθεί να εξελίξει τη δράση του πάνω στις ασύμμετρες απειλές και στην αντιμετώπιση του Υβριδικού Πολέμου. Πολλοί δεν βρίσκουν τίποτα καινούργιο σ' όλα αυτά αλλά αντίθετα εντοπίζουν και δικαίως κατά την γνώμη μας τεράστιες ομοιότητες με την βυζαντινή σκέψη περί πολέμου και τις τακτικές που όριζε η έμμεση προσέγγιση που υιοθέτησε για αιώνες η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, καθώς και με τη γνωστή συμβουλή του Sun Tzu ότι «η επιτυχία είναι να κερδίσεις τον αντίπαλο χωρίς πόλεμο».

Θα μπορούσαμε να παραθέσουμε πλήθος παραδειγμάτων, όπως η «εξαφάνιση» ενός πυρηνικού επιστήμονα ενός κράτους «παρία», που αναπτύσσει πυρηνικά όπλα ή η δολοφονία ενός διπλού κατασκόπου στο έδαφος του κράτους το οποίο τον στρατολόγησε, η ομηρία στρατιωτών για τη εξασφάλιση ανταλλαγμάτων σε περίοδο «ειρήνης» όπως η περίπτωση των ελλήνων στρατιωτικών που κρατούνται στις τουρκικές φυλακές της Ανδριανούπολης, οι «ξαφνικές» καταστροφικές πυρκαγιές, που πλήττουν την οικονομία και διαλύουν τον τουρισμό, τα σαμποτάζ σε εγκαταστάσεις από ευέλικτες ειδικά εκπαιδευμένες ομάδες, οι προσφυγικές «ροές», η πολιτική αστάθεια γεννητριών στο εργοστάσιο της Νατάνζ), η συγκρότηση πολιτοφυλακών στο έδαφος κρατών, που έχουν διαλυθεί ή βρίσκονται σε καθεστώς εμφύλιας διαμάχης, η υποδαύλιση θρησκευτικών διενέξεων και γενικότερα η πολεμική εμπλοκή μέσω αντιπροσώπων.

Θα θυμίσουμε τέλος ότι το γεγονός της 11ης Σεπτεμβρίου, έτσι όπως εκλογικεύθηκε ως απειλή του δυτικού τρόπου ζωής και έγινε αντικείμενο συμβολικής διαπραγμάτευσης σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο –και όχι μονάχα στην Αμερική– χάραξε μία καθαρή γραμμή διαχωρισμού μεταξύ δύο μορφών πολέμου ήδη από το 2001.

Σύμφωνα με τον Παναγή Παναγιωτόπουλο Λέκτορα Σύγχρονης Πολιτικής Θεωρίας στο Τμήμα Πολιτικών Επιστημών του ΑΠΘ (Κοινωνίες ελέγχου και κοινωνίες φόβου. Από την παγκόσμια αστυνόμευση στην στρατιωτική επιβολή, *ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ, τεύχ.* 25, ΜΑΙΟΣ 2005), «*Η διάλυση των οικείων αναπαραστάσεων για την ασφάλεια που προσφέρει η σύγχρονη μεγα-πόλη, η άρση του συναισθήματος ανακούφισης που μέχρι τότε εξασφάλιζε η κινηματογραφική αφήγηση της καταστροφής, είναι στοιχεία του γεγονότος της 11ης Σεπτεμβρίου που απομονώνουν τους πολίτες μεταξύ τους και τους ωθούν στην κρατική αγκαλιά. Το πολιτικό συναίσθημα που προκαλεί στην ατομικιστική μοναχικότητα η αίσθηση της απειλής, είναι ο φόβος. Ο φόβος με τη σειρά του οδηγεί σε μια παλινδρομική κίνηση προς πρωταρχικές μορφές προστασίας και συλλογικής επανένωσης*».

Αυτός, ακριβώς, ο φόβος δεν επιστρέφει, γιατί πότε δεν εξορίστηκε στη λήθη, αλλά απλά αναπαράγεται από την διαρκή απειλή ενός παγκόσμιου ολοκαυτώματος που εκτοξεύεται είτε από το Κιμ Γιονγκ Κουν, είτε από τον Ερντογάν, είτε από τον Τραμπ: καμιά γωνιά του πλανήτη δεν είναι ασφαλής, καμμία «ειρήνη» δεν είναι δεδομένη και κάθε πόλεμος δεν αποτελεί πλέον παρά μια ακόμη πλανητική αστυνομική επιχείρηση...

Συσπείρωση Αναρχικών

συνέχεια από τη σελ. 2

Η ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΜΟΥΝΤΖΑΣ ΚΑΙ Ο ΝΕΟΣ ΚΟΚ ΤΗΣ ΑΤΑΞΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΤΟΥ ΣΥΡΙΖΑ...

«*Δεν υπάρχει αυτό με τη μούντζα. Είναι fake news. Υπάρχει κώδικας ευπρεπούς συμπεριφοράς για τους αυτοκινητιστές. Δεν επιτρέπεται να έχει αυτή τη συμπεριφορά γιατί είναι επαγγελματίας. Δεν μπορεί να έχει την ίδια ανοχή σε έναν οδηγό και σε έναν επαγγελματία*» (Σπίρτζης, υπουργός Μεταφορών επί ημερών κομμουνιστικής κυβέρνησης Τσίπρα)

Λόγια σταράτα, αριστερά για να σταματήσει η κατρακύλα της «κίτρινης φυλής» που οφείλει να συνετιστεί.

Σύμφωνα με αποκλειστικές μας πληροφορίες στον νέο ΚΟΚ θα ενσωματωθούν, επίσης, οι εξής υποχρεωτικοί κανόνες, που θα εξασφαλίζουν την αριστερή ευπρεπή συμπεριφορά των ταξιτζήδων.

Θα απαιτείται στο εξής:

Α) να ακούν αποκλειστικά αντάρτικα.

Β) να φορούν όλοι ανυπερθέτως κόκκινους μπερέδες.

Γ) να διαθέτουν φωτογραφίες του Άρη Βελουχιώτη ή του Τσε Γκεβάρα ή του Αλέξη Τσίπρα και προαιρετικά του Πάνου Καμμένου σε ειδική θέση στο οπίσθιο μέρος των μπροστινών καθισμάτων, όπως φυσικά και το ημερήσιο φύλλο της Αυγής.

Δ) να απευθύνουν συντροφικό χαιρετισμό στους πελάτες, όταν μπαίνουν και όταν βγαίνουν από το ταξί.

Ε) να υψώνουν αγωνιστική γροθιά, όταν περνούν από τα γραφεία του Συριζα στην Κουμουνδούρου.

ΣΤ) να φτύνουν στον κόρφο τους, όταν πλησιάζουν στα γραφεία της ΝΔ.

Τώρα επειδή η μαύρη προπαγάνδα θέλει να μπερδέψει τα πράγματα για να ωφεληθεί, όπως συνήθως, διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα καμπυλώνοντας τον πολιποίηση ότι πληρώνουν λιγότερα από τους πλούσιους παρ' ότι οι ίδιοι οι φτωχοί πληρώνουν τα ίδια που πλήρωναν προηγουμένως. Δηλαδή πρόκειται για μια ταξική και ταυτόχρονα αταξική δικαιοσύνη.

Τώρα, επίσης, ένα σημαντικό σημείο του νέου νομοσχεδίου, στο οποίο είμαστε σίγουροι δεν έχει δοθεί η δέουσα προσοχή.

Σύμφωνα με άρθρο σχεδίου νόμου, οι «γουρούνες», οι τετράτροχες μοτοσικλέτες με κινητήρες έως 125 κ.εκ. δεν επιτρέπεται να κυκλοφορούν σε ασφαλτοστρωμένες οδούς αλλά θα έχουν τη δυνατότητα να τις διασχίζουν κάθετα.

Το πιάσατε το υπονοούμενο ή χάσκει ο στόμας σας; Βρε κουτά τι δεν καταλαβαίνετε; Αφού δεν κατέστη δυνατόν να καταργηθούν τα ΜΑΤ, αποσύρονται από την κυκλοφορία οι «γουρούνες». Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται.

Βέβαια μην παίρνετε και πολύ αριστερό αέρα. Θα δημιουργηθεί μία ενιαία βάση δεδομένων για οχήματα και μία άλλη βάση δεδομένων για τους οδηγούς, οι οποίες θα επικοινωνούν μεταξύ τους και θα διασταυρώνουν στοιχεία, ώστε να προκύπτει για κάθε περίπτωση το πρόστιμο που αναλογεί, αναλόγως με την παράβαση στην οποία δεν το έχουν ήδη κάνει) να ανέρχεται στα 6 ευρώ.

Η Πανελλαδική Φιλοζωική Περιβαλλοντική Ομοσπονδία σε ανακοίνωσή της, μεταξύ άλλων επισημαίνει:

1. ότι ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για μαζικές ευθανασίες, αφού η ασφαλιστική δικλείδα των φιλοζωικών σωματείων στις 5μελείς επιτροπές για το θέμα αυτό παύει να υπάρχει.

2. ότι μέσα από αντιφατικές και αλληλοαναιρούμενες διατάξεις καταργείται η εθελοντική προσφορά των φιλοζωικών σωματείων, γεγονός που θα έχει σαν αποτέλεσμα να πλημμυρίσει αδέσποτα η χώρα, ενώ αξίζει να επισημάνουμε εδώ ότι καταργείται η υιοθεσία νεαρών ζώων μέχρι και 6 μηνών.

3. ότι καταργείται στην ουσία η υιοθεσία αδέσποτων ζώων από χιλιάδες φιλόζωους πολίτες χωρών μελών της ευρωπαϊκής ένωσης, στην οποία σημειωτέον και ανήκουμε

4. ότι χιλιάδες έλληνες πολίτες θα κληθούν μέσα από τους περιορισμούς του αριθμού των ζώων στις κατοικίες και τα διαμερίσματα να πετάξουν τα ζώα τους, διαφορετικά θα υποστούν τα εξοντωτικά πρόστιμα, που προβλέπονται στο νομοσχέδιο έκτρωμα.

5. ότι εισάγεται και πάλι ο εφιάλτης της

λάδα μας διοικούν σήμερα πια άθεοι άνθρωποι! Σας υπενθυμίζω, λοιπόν, τα λόγια του Λεχ Βαλέσα της Πολωνίας: «άνθρωπος χωρίς Θεό είναι επικίνδυνος!» Ε, λοιπόν, αυτούς τους ξεφτυλισμένους, φτύστε τους! Αποδοκιμάστε τους! Μαυρίστε τους! Δεν είναι άνθρωποι! Είναι εκτρώματα της φύσεως! Ψυχικά και πνευματικά πάσχουν! Είναι άτομα με νοητική διαταραχή! Δυστυχώς, αυτοί είναι τρις-χειρότεροι και πολύ πιο επικίνδυνοι από κάποιους, που ζουν στα τρελλοκομεία! Μη διστάζετε, λοιπόν! Όταν και όπου τους συναντάτε, φτύστε τους! Μη τους αφήνετε να σηκώνουν κεφάλι! Είναι επικίνδυνοι! Η Εκκλησία μας προσεύχεται γι' αυτούς ως εξής: «Εκλείποιεν αμαρτωλοί από της γης και άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς» (Ψαλμός 103). Δηλαδή. Ας εξαφανισθούν από την γη όλοι οι αμαρτωλοί και όλοι οι άνομοι, ώστε να μην υπάρχουν! Στον αγύριστο να πάνε όλοι αυτοί οι καταραμένοι!».

Στις 15 Μαρτίου ο Αμβρόσιος αθωώνεται πανηγυρικά σε δίκη στην οποία παραπέμφθηκε ύστερα από μήνυση την οποία υπέβαλλαν 9 εκπρόσωποι της LGBT κοινότητας για ρητορική μίσους και υποκίνηση σε βία με βάση τον αντιρατσιστικό νόμο.

Στην απολογία του, μεταξύ άλλων, εξήγησε τις αξιοσέβαστες θέσεις του. «*Δεν είναι δημιουργήματα του Θεού, δεν έφτιαξε ο Θεός ανώμαλους, δεν έφτιαξε τρίτο γένος. Ο Θεός τούς σιχαίνεται και τους αποστρέφεται, και τους έριξε φωτιά και τους κατέκαψε*». «*Αν ήμουν γιατρός κι έγραφα να μην πλησιάζετε τον συφιλικό, θα με δικάζατε;*», αναρωτήθηκε. «*Η αντιδικία μου είναι με την Πολιτεία [...] Όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται. Δεν καταλαβαίνω γιατί θίχτηκαν*», συμπλήρωσε. *[...] Το «φτύστε τους» είναι το λιγότερο, αν είχα ένα όπλο και μου επέτρεπε ο νόμος, θα τους τουφέκιζα*», ενώ πρόσθεσε ότι «*... **κοινή συνείδηση του υγιούς και σωστού ανθρώπου είναι να προπηλακίζει***

γιατί είναι επαγγελματίας. Δεν μπορεί να έχει την ίδια ανοχή σε έναν οδηγό και σε έναν επαγγελματία» (Σπίρτζης, υπουργός Μεταφορών επί ημερών κομμουνιστικής κυβέρνησης Τσίπρα)

Λόγια σταράτα, αριστερά για να σταματήσει η κατρακύλα της «κίτρινης φυλής» που οφείλει να συνετιστεί.

Σύμφωνα με αποκλειστικές μας πληροφορίες στον νέο ΚΟΚ θα ενσωματωθούν, επίσης, οι εξής υποχρεωτικοί κανόνες, που θα εξασφαλίζουν την αριστερή ευπρεπή συμπεριφορά των ταξιτζήδων.

Θα απαιτείται στο εξής:

Α) να ακούν αποκλειστικά αντάρτικα.

Β) να φορούν όλοι ανυπερθέτως κόκκινους μπερέδες.

Γ) να διαθέτουν φωτογραφίες του Άρη Βελουχιώτη ή του Τσε Γκεβάρα ή του Αλέξη Τσίπρα και προαιρετικά του Πάνου Καμμένου σε ειδική θέση στο οπίσθιο μέρος των μπροστινών καθισμάτων, όπως φυσικά και το ημερήσιο φύλλο της Αυγής.

Δ) να απευθύνουν συντροφικό χαιρετισμό στους πελάτες, όταν μπαίνουν και όταν βγαίνουν από το ταξί.

Ε) να υψώνουν αγωνιστική γροθιά, όταν περνούν από τα γραφεία του Συριζα στην Κουμουνδούρου.

ΣΤ) να φτύνουν στον κόρφο τους, όταν πλησιάζουν στα γραφεία της ΝΔ.

Τώρα επειδή η μαύρη προπαγάνδα θέλει να μπερδέψει τα πράγματα για να ωφεληθεί, όπως συνήθως, διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα καμπυλώνοντας τον πολιτικό χώρο και τον χρόνο που απομένει στο καθεστώς του λαοπρόβλητου ηγέτη Τσίπρα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα εξής. Το νομοσχέδιο είναι ταξικό ακριβώς γιατί μεταβαίνουμε στην αταξική κοινωνία. Έτσι, προβλέπεται τριπλάσια προσαύξηση, ανάλογα με το εισόδημα του κάθε οδηγού, ενώ καταργείται η διάταξη για μείωση του προστίμου στο μισό αν πληρωθεί μέσα σε 10 ημέρες. Από την κατηγορία της επιβολής προστίμων με εισοδηματικά κριτήρια εξαιρούνται βέβαια μία σειρά από σοβαρές παραβάσεις, όπως η κατανάλωση αλκοόλ, η παραβίαση του ερυθρού σηματοδότη, οι διατάξεις για τον τρόπο προσπέρασης οχημάτων, κ.λπ. Δηλαδή, αναγνωρίζεται η πάλη των τάξεων, η οποία ταυτόχρονα καταργείται, αφού το καθεστώς αναγνωρίζει τα δικαιώματα των

ποίηση ότι πληρώνουν λιγότερα από τους πλούσιους παρ' ότι οι ίδιοι οι φτωχοί πληρώνουν τα ίδια που πλήρωναν προηγουμένως. Δηλαδή πρόκειται για μια ταξική και ταυτόχρονα αταξική δικαιοσύνη.

Τώρα, επίσης, ένα σημαντικό σημείο του νέου νομοσχεδίου, στο οποίο είμαστε σίγουροι δεν έχει δοθεί η δέουσα προσοχή.

Σύμφωνα με άρθρο σχεδίου νόμου, οι «γουρούνες», οι τετράτροχες μοτοσικλέτες με κινητήρες έως 125 κ.εκ. δεν επιτρέπεται να κυκλοφορούν σε ασφαλτοστρωμένες οδούς αλλά θα έχουν τη δυνατότητα να τις διασχίζουν κάθετα.

Το πιάσατε το υπονοούμενο ή χάσκει ο στόμας σας; Βρε κουτά τι δεν καταλαβαίνετε; Αφού δεν κατέστη δυνατόν να καταργηθούν τα ΜΑΤ, αποσύρονται από την κυκλοφορία οι «γουρούνες». Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται.

Βέβαια μην παίρνετε και πολύ αριστερό αέρα. Θα δημιουργηθεί μία ενιαία βάση δεδομένων για οχήματα και μία άλλη βάση δεδομένων για τους οδηγούς, οι οποίες θα επικοινωνούν μεταξύ τους και θα διασταυρώνουν στοιχεία, ώστε να προκύπτει για κάθε περίπτωση το πρόστιμο που αναλογεί, αναλόγως με την παράβαση στην οποία έχει υποπέσει ο οδηγός.

Λίγο περισσότερος έλεγχος δεν βλάπτει. Βλάπτει;;;

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ ΚΑΙ Η «ΦΙΛΟΖΩΗ» ΑΡΙΣΤΕΡΑ...

Στις αρχές Φλεβάρη αποσύρεται η τροπολογία Τσιρώνη για την «εγκατάσταση κέντρων αδέσποτων ζώων σε δασικές και χορτολιβαδικές εκτάσεις» μετά τις αντιδράσεις φιλοζωικών οργανώσεων.

Στον υπό ψήφιση νέο νόμο, όπως έχει αναφερθεί και σε σχετική συνέντευξη Τύπου, θα καταστεί υποχρεωτικό, εντός έξι μηνών, από την ψήφιση του νομοσχεδίου, ο ιδιοκτήτης του ζώου να το στειρώνει. Παράλληλα, κατά τη διάρκεια των κινήσεων του (βόλτες κλπ) θα πρέπει να έχει υποδεν το έχουν ήδη κάνει) να ανέρχεται στα 6 ευρώ.

Η Πανελλαδική Φιλοζωική Περιβαλλοντική Ομοσπονδία σε ανακοίνωσή της, μεταξύ άλλων επισημαίνει:

1. ότι ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για μαζικές ευθανασίες, αφού η ασφαλιστική δικλείδα των φιλοζωικών σωματείων στις 5μελείς επιτροπές για το θέμα αυτό παύει να υπάρχει.

2. ότι μέσα από αντιφατικές και αλληλοαναιρούμενες διατάξεις καταργείται η εθελοντική προσφορά των φιλοζωικών σωματείων, γεγονός που θα έχει σαν αποτέλεσμα να πλημμυρίσει αδέσποτα η χώρα, ενώ αξίζει να επισημάνουμε εδώ ότι καταργείται η υιοθεσία νεαρών ζώων μέχρι και 6 μηνών.

3. ότι καταργείται στην ουσία η υιοθεσία αδέσποτων ζώων από χιλιάδες φιλόζωους πολίτες χωρών μελών της ευρωπαϊκής ένωσης, στην οποία σημειωτέον και ανήκουμε

4. ότι χιλιάδες έλληνες πολίτες θα κληθούν μέσα από τους περιορισμούς του αριθμού των ζώων στις κατοικίες και τα διαμερίσματα να πετάξουν τα ζώα τους, διαφορετικά θα υποστούν τα εξοντωτικά πρόστιμα, που προβλέπονται στο νομοσχέδιο έκτρωμα.

5. ότι εισάγεται και πάλι ο εφιάλτης της επονείδιστης τροπολογίας για την εξορία των αδέσποτων στα όρη και τα βουνά.

6. ότι οι κτηνίατροι καλούνται να μην εξετάζουν ζώα άρρωστα, τραυματισμένα, δηλητηριασμένα κλπ, αν δεν έχουν σήμανση.

7. ότι ο πνιγμός, η σύνθλιψη, η δηλητηρίαση, το κρέμασμα κλπ των ζώων δεν υπάγονται στην πρωτοεισαγόμενη έννοια της μη σύννομης θανάτωσης και έχουν μικρότερες ποινές φυλάκισης κ.ο.κ.

Η «φιλάνθρωπη» αριστερά τώρα περιέλαβε και τα αδέσποτα ζώα. Ούτε ψύλλος στον κόρφο τους...

Ο ΘΕΟΣΤΑΛΤΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΙ Η ΡΟΜΦΑΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ...

Στις 9 Δεκεμβρίου 2015, στο προσωπικό του ιστολόγιο ο άνθρωπος του Θεού μητροπο-

αυτοί είναι τρις χειρότεροι και πολύ πιο επικίνδυνοι από κάποιους, που ζουν στα τρελλοκομεία! Μη διστάζετε, λοιπόν! Όταν και όπου τους συναντάτε, φτύστε τους! Μη τους αφήνετε να σηκώνουν κεφάλι! Είναι επικίνδυνοι! Η Εκκλησία μας προσεύχεται γι' αυτούς ως εξής: «Εκλείποιεν αμαρτωλοί από της γης και άνομοι, ώστε μη υπάρχειν αυτούς» (Ψαλμός 103). Δηλαδή. Ας εξαφανισθούν από την γη όλοι οι αμαρτωλοί και όλοι οι άνομοι, ώστε να μην υπάρχουν! Στον αγύριστο να πάνε όλοι αυτοί οι καταραμένοι!».

Στις 15 Μαρτίου ο Αμβρόσιος αθωώνεται πανηγυρικά σε δίκη στην οποία παραπέμφθηκε ύστερα από μήνυση την οποία υπέβαλλαν 9 εκπρόσωποι της LGBT κοινότητας για ρητορική μίσους και υποκίνηση σε βία με βάση τον αντιρατσιστικό νόμο.

Στην απολογία του, μεταξύ άλλων, εξήγησε τις αξιοσέβαστες θέσεις του. *«Δεν είναι δημιουργήματα του Θεού, δεν έφτιαξε ο Θεός ανώμαλους, δεν έφτιαξε τρίτο γένος. Ο Θεός τούς σιχαίνεται και τους αποστρέφεται, και τους έριξε φωτιά και τους κατέκαψε». «Αν ήμουν γιατρός κι έγραφα να μην πλησιάζετε τον συφιλικό, θα με δικάζατε;»*, αναρωτήθηκε. *«Η αντιδικία μου είναι με την Πολιτεία [...] Όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται. Δεν καταλαβαίνω γιατί θίχτηκαν»*, συμπλήρωσε. *[...] Το «φτύστε τους» είναι το λιγότερο, αν είχα ένα όπλο και μου επέτρεπε ο νόμος, θα τους τουφέκιζα»*, ενώ πρόσθεσε ότι *«... **κοινή συνείδηση του υγιούς και σωστού ανθρώπου είναι να προπηλακίζει τους ομοφυλόφιλους**. Έχουμε προσπάθεια των gay να επιβάλλουν τα πάθη τους».*

Κατά την διάρκεια της συζήτησης της υπόθεσης οι μηνυτές υπέστησαν μια διαδικασία καταφανούς εξευτελισμού από την υπεράσπιση του Αμβρόσιου με την έμμεση πλην σαφή στήριξη της έδρας. Η δε δικαστική απόφαση έβαλε την σφραγίδα της νομιμότητας και κάλυψε θεσμικά και την τελευταία λέξη από τα ξεράσματα του Αμβρόσιου, ενώ η «αντιπαράθεση» που επιλέχθηκε δια μέσω της δικαστικής οδού τελικά, κατά την γνώμη μας εντάχθηκε στο πλαίσιο της πλαστής αντίθεσης ανάμεσα στην «πρόοδο» και την «συντήρηση», αλλά και στο παζάρι του καθεστώτος Τσίπρα με την Εκκλησία, που συνεχίζει να βρίσκεται σε εξέλιξη...

Γ) να διαθέτουν φωτογραφίες του Άρη Βελουχιώτη ή του Τσε Γκεβάρα ή του Αλέξη Τσίπρα και προαιρετικά του Πάνου Καμμένου σε ειδική θέση στο οπίσθιο μέρος των μπροστινών καθισμάτων, όπως φυσικά και το ημερήσιο φύλλο της Αυγής.

Δ) να απευθύνουν συντροφικό χαιρετισμό στους πελάτες, όταν μπαίνουν και όταν βγαίνουν από το ταξί.

Ε) να υψώνουν αγωνιστική γροθιά, όταν περνούν από τα γραφεία του Συριζα στην Κουμουνδούρου.

ΣΤ) να φτύνουν στον κόρφο τους, όταν πλησιάζουν στα γραφεία της ΝΔ.

Τώρα επειδή η μαύρη προπαγάνδα θέλει να μπερδέψει τα πράγματα για να ωφεληθεί, όπως συνήθως, διαστρεβλώνοντας την πραγματικότητα καμπυλώνοντας τον πολιτικό χώρο και τον χρόνο που απομένει στο καθεστώς του λαοπρόβλητου ηγέτη Τσίπρα πρέπει να ξεκαθαρίσουμε τα εξής. Το νομοσχέδιο είναι ταξικό ακριβώς γιατί μεταβαίνουμε στην αταξική κοινωνία. Έτσι, προβλέπεται τριπλάσια προσαύξηση, ανάλογα με το εισόδημα του κάθε οδηγού, ενώ καταργείται η διάταξη για μείωση του προστίμου στο μισό αν πληρωθεί μέσα σε 10 ημέρες. Από την κατηγορία της επιβολής προστίμων με εισοδηματικά κριτήρια εξαιρούνται βέβαια μία σειρά από σοβαρές παραβάσεις, όπως η κατανάλωση αλκοόλ, η παραβίαση του ερυθρού σηματοδότη, οι διατάξεις για τον τρόπο προσπέρασης οχημάτων, κ.λπ. Δηλαδή, αναγνωρίζεται η πάλη των τάξεων, η οποία ταυτόχρονα καταργείται, αφού το καθεστώς αναγνωρίζει τα δικαιώματα των πλουσίων να πληρώνουν κάτι παραπάνω προσφέροντας στους φτωχούς την ικανο-

– ΓΕΙΑ ΣΑΣ, ΘΑ ΗΘΕΛΑ ΔΥΟ ΚΙΛΑ ΜΑΝΤΑΡΙΝΙΑ...

– ΣΑΚΟΥΛΑ ΘΕΛΕΤΕ;

– ΟΧΙ, ΘΑ ΤΑ ΚΛΩΤΣΑΩ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΣΠΙΤΙ...

με κινητήρες έως 125 κ.εκ. δεν επιτρέπεται να κυκλοφορούν σε ασφαλτοστρωμένες οδούς αλλά θα έχουν τη δυνατότητα να τις διασχίζουν κάθετα.

Το πιάσατε το υπονοούμενο ή χάσκει ο στόμας σας; Βρε κουτά τι δεν καταλαβαίνετε; Αφού δεν κατέστη δυνατόν να καταργηθούν τα ΜΑΤ, αποσύρονται από την κυκλοφορία οι «γουρούνες». Ο αγώνας τώρα δικαιώνεται.

Βέβαια μην παίρνετε και πολύ αριστερό αέρα. Θα δημιουργηθεί μία ενιαία βάση δεδομένων για οχήματα και μία άλλη βάση δεδομένων για τους οδηγούς, οι οποίες θα επικοινωνούν μεταξύ τους και θα διασταυρώνουν στοιχεία, ώστε να προκύπτει για κάθε περίπτωση το πρόστιμο που αναλογεί, αναλόγως με την παράβαση στην οποία έχει υποπέσει ο οδηγός.

Λίγο περισσότερος έλεγχος δεν βλάπτει. Βλάπτει;;;

Ο ΝΕΟΣ ΝΟΜΟΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΔΕΣΠΟΤΑ ΚΑΙ Η «ΦΙΛΟΖΩΗ» ΑΡΙΣΤΕΡΑ...

Στις αρχές Φλεβάρη αποσύρεται η τροπολογία Τσιρώνη για την «εγκατάσταση κέντρων αδέσποτων ζώων σε δασικές και χορτολιβαδικές εκτάσεις» μετά τις αντιδράσεις φιλοζωικών οργανώσεων.

Στον υπό ψήφιση νέο νόμο, όπως έχει αναφερθεί και σε σχετική συνέντευξη Τύπου, θα καταστεί υποχρεωτικό, εντός έξι μηνών, από την ψήφιση του νομοσχεδίου, ο ιδιοκτήτης του ζώου να το στειρώνει. Παράλληλα, κατά τη διάρκεια των κινήσεών του (βόλτες κλπ) θα πρέπει να έχει υποχρεωτικά μαζί του το διαβατήριο, το οποίο θα αντικαταστήσει το βιβλιάριο υγείας του ζώου, χωρίς ουσιαστική επιβάρυνση. Αξίζει να σημειωθεί πως όποιος επιλέξει να μη στειρώσει το ζώο του, θα κληθεί να πληρώσει ετήσιο τέλος, το ύψος του οποίου ανέρχεται στα 100 ευρώ ετησίως. Παράλληλα, αναγκαστικά το κατοικίδιο θα πρέπει να είναι τσιπαρισμένο και εγγεγραμμένο στη βάση δεδομένων του υπουργείου, με το κόστος του τσιπαρίσματος (σε όσους

2. ότι μέσα από αντιφατικές και αλληλοαναιρούμενες διατάξεις καταργείται η εθελοντική προσφορά των φιλοζωικών σωματείων, γεγονός που θα έχει σαν αποτέλεσμα να πλημμυρίσει αδέσποτα η χώρα, ενώ αξίζει να επισημάνουμε εδώ ότι καταργείται η υιοθεσία νεαρών ζώων μέχρι και 6 μηνών.

3. ότι καταργείται στην ουσία η υιοθεσία αδέσποτων ζώων από χιλιάδες φιλόζωους πολίτες χωρών μελών της ευρωπαϊκής ένωσης, στην οποία σημειωτέον και ανήκουμε

4. ότι χιλιάδες έλληνες πολίτες θα κληθούν μέσα από τους περιορισμούς του αριθμού των ζώων στις κατοικίες και τα διαμερίσματα να πετάξουν τα ζώα τους, διαφορετικά θα υποστούν τα εξοντωτικά πρόστιμα, που προβλέπονται στο νομοσχέδιο έκτρωμα.

5. ότι εισάγεται και πάλι ο εφιάλτης της επονείδιστης τροπολογίας για την εξορία των αδέσποτων στα όρη και τα βουνά.

6. ότι οι κτηνίατροι καλούνται να μην εξετάζουν ζώα άρρωστα, τραυματισμένα, δηλητηριασμένα κλπ, αν δεν έχουν σήμανση.

7. ότι ο πνιγμός, η σύνθλιψη, η δηλητηρίαση, το κρέμασμα κλπ των ζώων δεν υπάγονται στην πρωτοεισαγόμενη έννοια της μη σύννομης θανάτωσης και έχουν μικρότερες ποινές φυλάκισης κ.ο.κ.

Η «φιλάνθρωπη» αριστερά τώρα περιέλαβε και τα αδέσποτα ζώα. Ούτε ψύλλος στον κόρφο τους...

Ο ΘΕΟΣΤΑΛΤΟΣ ΑΜΒΡΟΣΙΟΣ ΚΑΙ Η ΡΟΜΦΑΙΑ ΤΗΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ...

Στις 9 Δεκεμβρίου 2015, στο προσωπικό του ιστολόγιο ο άνθρωπος του Θεού μητροπολίτης Αμβρόσιος μεταξύ άλλων θεοσεβούμενων λόγων της αληθείας και της αγάπης προς τον συνάνθρωπον έγραφε για τους ομοφυλόφιλους:

«Σας συμβουλεύω: Μη τους πλησιάζετε! Μη τους ακούτε! Μη τους εμπιστεύεσθε! Είναι οι κολασμένοι της Κοινωνίας! Δικαίωμά τους, βέβαια, είναι κρυφά -ιδιωτικά- να ζουν όπως θέλουν! Αλλά κάποιοι ξεφτυλισμένοι δεν μπορούν να υπερασπίζωνται δημοσίως τα πάθη της ψυχής των! Την Ελ-

για ρητορική μίσους και υποκίνηση σε βία με βάση τον αντιρατσιστικό νόμο.

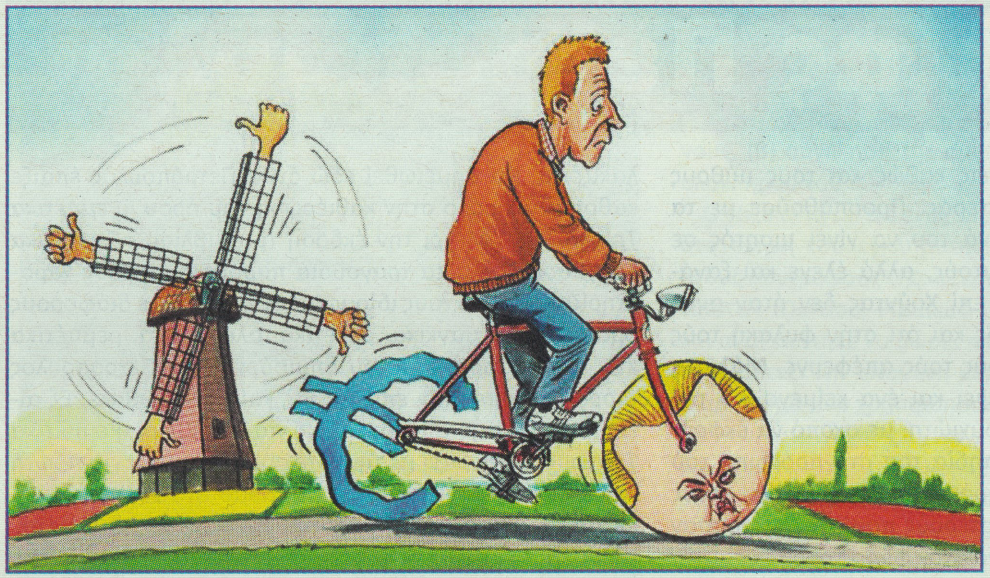
Στην απολογία του, μεταξύ άλλων, εξήγησε τις αξιοσέβαστες θέσεις του. *«Δεν είναι δημιουργήματα του Θεού, δεν έφτιαξε ο Θεός ανώμαλους, δεν έφτιαξε τρίτο γένος. Ο Θεός τούς σιχαίνεται και τους αποστρέφεται, και τους έριξε φωτιά και τους κατέκαψε». «Αν ήμουν γιατρός κι έγραφα να μην πλησιάζετε τον συφιλικό, θα με δικάζατε;»*, αναρωτήθηκε. *«Η αντιδικία μου είναι με την Πολιτεία [...] Όποιος έχει τη μύγα μυγιάζεται. Δεν καταλαβαίνω γιατί θίχτηκαν»*, συμπλήρωσε. *[...] Το «φτύστε τους» είναι το λιγότερο, αν είχα ένα όπλο και μου επέτρεπε ο νόμος, θα τους τουφέκιζα»*, ενώ πρόσθεσε ότι «... ***κοινή συνείδηση του υγιούς και σωστού ανθρώπου είναι να προπηλακίζει τους ομοφυλόφιλους**. Έχουμε προσπάθεια των gay να επιβάλλουν τα πάθη τους»*.

Κατά την διάρκεια της συζήτησης της υπόθεσης οι μηνυτές υπέστησαν μια διαδικασία καταφανούς εξευτελισμού από την υπεράσπιση του Αμβρόσιου με την έμμεση πλην σαφή στήριξη της έδρας. Η δε δικαστική απόφαση έβαλε την σφραγίδα της νομιμότητας και κάλυψε θεσμικά και την τελευταία λέξη από τα ξεράσματα του Αμβρόσιου, ενώ η «αντιπαράθεση» που επιλέχθηκε δια μέσω της δικαστικής οδού τελικά, κατά την γνώμη μας εντάχθηκε στο πλαίσιο της πλαστής αντίθεσης ανάμεσα στην «πρόοδο» και την «συντήρηση», αλλά και στο παζάρι του καθεστώτος Τσίπρα με την Εκκλησία, που συνεχίζει να βρίσκεται σε εξέλιξη...

Όσο για τα πρόσκαιρα επικοινωνιακά οφέλη που τυχόν μπορεί να θεωρηθούν ως κάποιο κέρδος, μάλλον αποπροσανατολίζουν παρά αναδεικνύουν τελικά την θεσμική κατοχύρωση του αντίπαλου δέους...

Λεόν

«Η Ολλανδία ταΐζει τον πλανήτη» και άλλα εναλλακτικά παραμύθια

Ο «πόλεμος» μαίνεται. Ανταγωνιστικές αλυσίδες super market έχουν στη κυριολεξία ακονίσει τα μαχαίρια τους. Τα οικονομικά δεδομένα της τελευταίας δεκαετίας και ο περιορισμός στη χρηματοδότηση επιχειρήσεων από τον τραπεζικό τομέα έχουν οδηγήσει στη συγκέντρωση όλο και μεγαλύτερων μεριδίων αγοράς σε λιγότερα εταιρικά σχήματα. Λιγότερες αλυσίδες με περισσότερα καταστήματα, αφού απορροφούν μικρότερες εμπορικές.

Στην παρούσα χρονική περίοδο, βάσει μελέτης του **Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών** (ΙΕΛΚΑ), οι τιμές των αγαθών είναι κατά 1,5% μικρότερες από το 2012. Και εάν υπολογιστούν και οι εκπτώσεις από τις προσφορές, η μείωση στις τιμές είναι της τάξεως του 7,2%. Οπότε, παρ' ότι εμφανίζεται ως παράδοξο να υπάρχει μείωση της τιμής σε περίοδο με σημαντική αύξηση της φορολογίας, η απάντηση που δίνεται είναι ότι αυτό συμβαίνει επειδή ταυτόχρονα συντελείται μείωση του εργατικού κόστους, πίεση στις τιμές αγοράς και επιταγές μακράς διάρκειας στους προμηθευτές. Το συγκεκριμένο διεθνοποιημένο μοντέλο είναι εκείνο που έχει συνθλίψει αρκετές παραγωγικές εταιρείες, που προ-

και όχι οικονομικές. Αναφέραμε παραπάνω την συγκέντρωση που συντελείται στην παρούσα φάση στο τομέα των super market, όμως αυτό δεν συνεπάγεται ότι η πρώτερη πιο ομοιόμορφη κατανομή μεριδίων λειτουργούσε προς όφελος της κοινωνίας σε αξιακό και απελευθερωτικό επίπεδο. Και αυτό γιατί το φαινόμενο του «μικροαστισμού», θράφηκε και αναπτύχθηκε όταν πολλοί θέλαν να γίνουν χονδρέμποροι αλλά βολεύονταν και μπακάληδες, θέλαν να γίνουν βιομήχανοι αλλά βολεύονταν και μικροβιοτέχνες και γενικώς και αορίστως ***θέλαν να είναι αφεντικά παντός τύπου***. Φιλήσυχοι και αδρανείς. Βούτυρο στο ψωμί της πολιτικής εξουσίας που κατέστρεφε τον πρωτογενή αγροτικό τομέα συνειδητά, για να δημιουργήσει τριτογενή τομέα και καταναλωτικά πρότυπα. Ταυτόχρονα, όμως, αυτή η πληθώρα καναλιών διακίνησης και πώλησης προϊόντων επέτρεπε μια καλύτερη και αμεσότερη σχέση παραγωγού-λιανοπωλητή-καταναλωτή, σε αντίθεση με την αποξενωμένη και στείρα συναλλαγή που συντελείται στις μεγάλες αλυσίδες. Αλλά αυτή είναι η μια παράμετρος, η περισσότερο, ας πούμε, συναισθηματική. Υπάρχει, όμως, και η πλέον βασική παράμετρος που

νται «μικροί» και ασύμφοροι για τις λεγόμενες «οικονομίες κλίμακας».

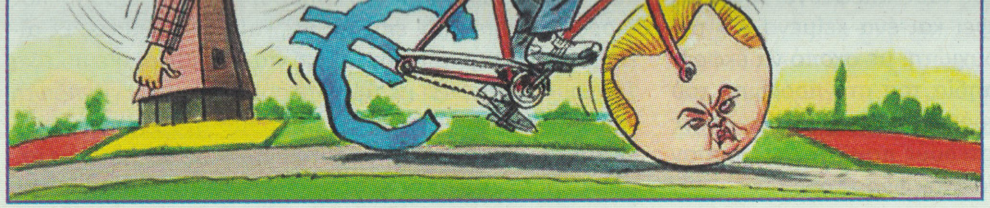
Στο συγκεκριμένο δημοσίευμα απάντησαν ολλανδοί αγροπεριβαλλοντικοί επιστήμονες σε κείμενό τους στην εφημερίδα de Volkskrant, όπου επισημαίνουν πληθώρα αρνητικών επιπτώσεων που έχουν υποστεί τα οικοσυστήματα της ολλανδικής επικράτειας. Συγκεκριμένα, έχει εξαλειφθεί το 70% των πτηνών σε τρία είδη, η βιοποικιλότητα έχει υποβαθμιστεί σημαντικά και οι «μικροκαλλιεργητές» έχουν καταβροχθισθεί από τις μεγάλες εταιρείες. «Είναι μια προσπάθεια καταδικασμένη σε αποτυχία, όπως μας έχουν διδάξει οι απάτες, οι μαζικές θανατώσεις, η προληπτική χρήση αντιβιοτικών, οι ζωοτροφές που έχουν μολυνθεί από υπολείμματα φυτοφαρμάκων και η βαθιά απογοήτευση που έχουν εκφράσει οι ίδιοι οι Ολλανδοί αγρότες», υπογραμμίζουν οι συντάκτες του κειμένου. Σήμερα, λοιπόν, στην Ολλανδία οι μικρές φάρμες κλείνουν η μία μετά την άλλη, διότι η δομή του οικονομικού-εμπορικού-φορολογικού μοντέλου ευνοεί τις πολύ μεγάλες εταιρείες. Και είναι αυτό το μοντέλο που η κυριαρχία θέλει να μεταφέρει παντού, σε Ανατολή και Δύση. Μεγάλες εκτάσεις, μεγάλη παραγωγικότητα, μέγιστη χρήση της τεχνολογίας, εντατική χρήση λιπασμάτων που, όπως καλά γνωρίζουμε, επιφέρουν τεράστιες επιπτώσεις σε περιβάλλον και ανθρώπινη υγεία.

Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, το τελευταίο επίμονο μπαράζ δημοσιευμάτων για τη προώθηση της **Γεωργίας Ακριβείας** στον ελλαδικό χώρο μέσω της χρήσης προηγμένων ψηφιακών συστημάτων. Σε πρόσφατη εκδήλωση ο Ν. Παππάς, υπουργός Ψηφιακής Πολιτικής, δήλωσε: «*η τεχνολογία*

γεωργία των αναπτυσσόμενων χωρών».

Ενδιαφέρον παρουσιάζει, όμως, η προβολή που είχε σε sites του ελλαδικού χώρου το δημοσίευμα του national geographic και μάλιστα από μέσα που λανσάρονται ως εναλλακτικά. Όπου αναπαράγεται, κατ' αποκοπή, η κυρίαρχη ιδεολογία και προσέγγιση, παρ' ότι είναι προφανές και γνωστό, μέσα από τη διαρκή και αδιάκοπη πληροφόρηση που παρέχεται από πληθώρα μέσων ενημέρωσης, ότι η εντατικοποίηση και βιομηχανοποίηση της γεωργίας βλάπτει σοβαρά το περιβάλλον. Το **enallaktikos.gr** με τίτλο: «Αυτή η μικρή χώρα τρέφει ολόκληρο τον πλανήτη», ουσιαστικά αναπαράγει το δημοσίευμα του n.geographic, επισημαίνοντας παράλληλα(!) τα οφέλη της χρήσης των θερμοκηπίων ως βέλτιστων συνθηκών παραγωγής. Είναι οι περιπτώσεις που η εναλλακτική ενημέρωση δεν διαφοροποιείται ούτε στο ελάχιστο με την κυρίαρχη προπαγάνδα, μια διαδικασία που διαρκώς κάνει αισθητή την παρουσία της προσφέροντας μερικές και αποσπασματικές αναλύσεις και διαπιστώσεις που τόσο είναι χρήσιμες για την κυριαρχία.

Στο ζήτημα της πείνας, το θέμα δεν είναι να λύνεται το πρόβλημα (που δεν λύνεται άλλωστε) αποσπασματικά, δηλαδή οι παραγωγές χώρες να προμηθεύουν τις καταναλώτριες ή φτωχές χώρες, αλλά ολιστικά. Και σε αυτή τη περίπτωση, οι παράμετροι κράτη, σύνορα, ελίτ θα πρέπει να εξαφανιστούν από την εξίσωση διαφορετικά θα πρέπει να μιλάμε για τη βελτιστοποίηση μιας δεδομένης κατάστασης και όχι την επίλυσή της. Πιο συγκεκριμένα, από τις φτωχές χώρες που μαστίζονται από τη πείνα, το 70% των κατοίκων τους ζουν σε αγροτικές

Ο «πόλεμος» μαίνεται. Ανταγωνιστικές αλυσίδες super market έχουν στη κυριολεξία ακονίσει τα μαχαίρια τους. Τα οικονομικά δεδομένα της τελευταίας δεκαετίας και ο περιορισμός στη χρηματοδότηση επιχειρήσεων από τον τραπεζικό τομέα έχουν οδηγήσει στη συγκέντρωση όλο και μεγαλύτερων μεριδίων αγοράς σε λιγότερα εταιρικά σχήματα. Λιγότερες αλυσίδες με περισσότερα καταστήματα, αφού απορροφούν μικρότερες εμπορικές.

Στην παρούσα χρονική περίοδο, βάσει μελέτης του **Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών** (ΙΕΛΚΑ), οι τιμές των αγαθών είναι κατά 1,5% μικρότερες από το 2012. Και εάν υπολογιστούν και οι εκπτώσεις από τις προσφορές, η μείωση στις τιμές είναι της τάξεως του 7,2%. Οπότε, παρ' ότι εμφανίζεται ως παράδοξο να υπάρχει μείωση της τιμής σε περίοδο με σημαντική αύξηση της φορολογίας, η απάντηση που δίνεται είναι ότι αυτό συμβαίνει επειδή ταυτόχρονα συντελείται μείωση του εργατικού κόστους, πίεση στις τιμές αγοράς και επιταγές μακράς διάρκειας στους προμηθευτές. Το συγκεκριμένο διεθνοποιημένο μοντέλο είναι εκείνο που έχει συνθλίψει αρκετές παραγωγικές εταιρείες, που προμηθεύουν μεγάλες αλυσίδες super market, και είναι δεδομένο ότι θα συνθλίψει πολλές περισσότερες στο προσεχές μέλλον. Οπότε τα αδηφάγα fund θα πιάσουν δουλειά και δεν θα είναι καθόλου οξύμωρο οι νυν αλυσίδες μέσω των fund να «πιάνουν θέση» και στις προμηθεύτριες εταιρείες.

Επί πλέον, **η κατανομή των πωλήσεων** στην αγορά τροφίμων στην Ελλάδα διαμορφώνεται ως εξής: **60% στα σούπερ μάρκετ και παντοπωλεία και 40% στα εξειδικευμένα καταστήματα (κρεοπωλεία, αρτοποιεία, ιχθυοπωλεία, οπωροπωλεία)**, όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι 77% για τα σούπερ μάρκετ και παντοπωλεία και στις ανεπτυγμένες αγορές των χωρών της Βόρειας

και όχι οικονομικές. Αναφέραμε παραπάνω την συγκέντρωση που συντελείται στην παρούσα φάση στο τομέα των super market, όμως αυτό δεν συνεπάγεται ότι η πρώτερη πιο ομοιόμορφη κατανομή μεριδίων λειτουργούσε προς όφελος της κοινωνίας σε αξιακό και απελευθερωτικό επίπεδο. Και αυτό γιατί το φαινόμενο του «μικροαστισμού», θράφηκε και αναπτύχθηκε όταν πολλοί θέλαν να γίνουν χονδρέμποροι αλλά βολεύονταν και μπακάληδες, θέλαν να γίνουν βιομήχανοι αλλά βολεύονταν και μικροβιοτέχνες και γενικώς και αορίστως **θέλαν να είναι αφεντικά παντός τύπου**. Φιλήσυχοι και αδρανείς. Βούτυρο στο ψωμί της πολιτικής εξουσίας που κατέστρεφε τον πρωτογενή αγροτικό τομέα συνειδητά, για να δημιουργήσει τριτογενή τομέα και καταναλωτικά πρότυπα. Ταυτόχρονα, όμως, αυτή η πληθώρα καναλιών διακίνησης και πώλησης προϊόντων επέτρεπε μια καλύτερη και αμεσότερη σχέση παραγωγού-λιανοπωλητή-καταναλωτή, σε αντίθεση με την αποξενωμένη και στείρα συναλλαγή που συντελείται στις μεγάλες αλυσίδες. Αλλά αυτή είναι η μια παράμετρος, η περισσότερο, ας πούμε, συναισθηματική. Υπάρχει, όμως, και η πλέον βασική παράμετρος που αφορά **την ποιότητα τροφίμου που παράγεται, διακινείται και καταναλώνεται μέσω των μεγάλων αλυσίδων super market.** Και σε αυτό το ζήτημα τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά.

Πριν από λίγο καιρό, στο περιοδικό **National Geographic** (Σεπτέμβριος 2017) δημοσιεύθηκε κείμενο με τίτλο: **«Η μικρή χώρα που ταΐζει τον πλανήτη»/«*This Tiny Country Feeds the World*»**. Σ' αυτό το άρθρο ο συντάκτης του, Frank Viviano, αναφέρεται στη πρόοδο, τη καινοτομία και την ανάπτυξη της Ολλανδίας στο σκέλος της αγροτικής παραγωγής. Εξαίρει τις πρωτιές της στις εξαγωγές πατατών και κρεμμυδιών, την δεύτερη θέση παγκοσμίως στο εμπόριο

σαν ολλανδοί αγροπεριβαλλοντικοί επιστήμονες σε κείμενό τους στην εφημερίδα de Volkskrant, όπου επισημαίνουν πληθώρα αρνητικών επιπτώσεων που έχουν υποστεί τα οικοσυστήματα της ολλανδικής επικράτειας. Συγκεκριμένα, έχει εξαλειφθεί το 70% των πτηνών σε τρία είδη, η βιοποικιλότητα έχει υποβαθμιστεί σημαντικά και οι «μικροκαλλιεργητές» έχουν καταβροχθισθεί από τις μεγάλες εταιρείες. «Είναι μια προσπάθεια καταδικασμένη σε αποτυχία, όπως μας έχουν διδάξει οι απάτες, οι μαζικές θανατώσεις, η προληπτική χρήση αντιβιοτικών, οι ζωοτροφές που έχουν μολυνθεί από υπολείμματα φυτοφαρμάκων και η βαθιά απογοήτευση που έχουν εκφράσει οι ίδιοι οι Ολλανδοί αγρότες», υπογραμμίζουν οι συντάκτες του κειμένου. Σήμερα, λοιπόν, στην Ολλανδία οι μικρές φάρμες κλείνουν η μία μετά την άλλη, διότι η δομή του οικονομικού-εμπορικού-φορολογικού μοντέλου ευνοεί τις πολύ μεγάλες εταιρείες. Και είναι αυτό το μοντέλο που η κυριαρχία θέλει να μεταφέρει παντού, σε Ανατολή και Δύση. Μεγάλες εκτάσεις, μεγάλη παραγωγικότητα, μέγιστη χρήση της τεχνολογίας, εντατική χρήση λιπασμάτων που, όπως καλά γνωρίζουμε, επιφέρουν τεράστιες επιπτώσεις σε περιβάλλον και ανθρώπινη υγεία.

Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, το τελευταίο επίμονο μπαράζ δημοσιευμάτων για τη προώθηση της **Γεωργίας Ακριβείας** στον ελλαδικό χώρο μέσω της χρήσης προηγμένων ψηφιακών συστημάτων. Σε πρόσφατη εκδήλωση ο Ν. Παππάς, υπουργός Ψηφιακής Πολιτικής, δήλωσε: «*η τεχνολογία αυτή θα δώσει τη δυνατότητα στον έλληνα αγρότη να αξιοποιεί δεδομένα, τα οποία θα προκύπτουν από ευρωπαϊκούς δορυφόρους, επίγειους σταθμούς και αισθητήρες. Έτσι θα μπορεί να παρεμβαίνει στη καλλιέργεια του, πώς και πότε θα ποτίσει, πόσο λίπασμα θα βάλει, πόσο φάρμακο κλπ*». Οι στοχεύσεις από την πολιτική και οικονομική εξουσία είναι συγκεκριμένες και οροθετημένες και καλύπτουν όλο το φάσμα και το κανάλι παραγωγής-διακίνησης-πώλησης αγροτικών και μη προϊόντων, όπως είδαμε και στην αρχή.

Όμως, ισχύει ότι η μικρή Ολλανδία ταΐζει τον πλανήτη; Σύμφωνα με τους ολλανδούς ειδικούς «***τα περισσότερα ολλανδι-***

ρου το δημοσίευμα του national geographic και μάλιστα από μέσα που λανσάρονται ως εναλλακτικά. Όπου αναπαράγεται, κατ' αποκοπή, η κυρίαρχη ιδεολογία και προσέγγιση, παρ' ότι είναι προφανές και γνωστό, μέσα από τη διαρκή και αδιάκοπη πληροφόρηση που παρέχεται από πληθώρα μέσων ενημέρωσης, ότι η εντατικοποίηση και βιομηχανοποίηση της γεωργίας βλάπτει σοβαρά το περιβάλλον. Το **enallaktikos.gr** με τίτλο: «Αυτή η μικρή χώρα τρέφει ολόκληρο τον πλανήτη», ουσιαστικά αναπαράγει το δημοσίευμα του n.geographic, επισημαίνοντας παράλληλα(!) τα οφέλη της χρήσης των θερμοκηπίων ως βέλτιστων συνθηκών παραγωγής. Είναι οι περιπτώσεις που η εναλλακτική ενημέρωση δεν διαφοροποιείται ούτε στο ελάχιστο με την κυρίαρχη προπαγάνδα, μια διαδικασία που διαρκώς κάνει αισθητή την παρουσία της προσφέροντας μερικές και αποσπασματικές αναλύσεις και διαπιστώσεις που τόσο είναι χρήσιμες για την κυριαρχία.

Στο ζήτημα της πείνας, το θέμα δεν είναι να λύνεται το πρόβλημα (που δεν λύνεται άλλωστε) αποσπασματικά, δηλαδή οι παραγωγές χώρες να προμηθεύουν τις καταναλώτριες ή φτωχές χώρες, αλλά ολιστικά. Και σε αυτή τη περίπτωση, οι παράμετροι κράτη, σύνορα, ελίτ θα πρέπει να εξαφανιστούν από την εξίσωση διαφορετικά θα πρέπει να μιλάμε για τη βελτιστοποίηση μιας δεδομένης κατάστασης και όχι την επίλυσή της. Πιο συγκεκριμένα, από τις φτωχές χώρες που μαστίζονται από τη πείνα, το 70% των κατοίκων τους ζουν σε αγροτικές περιοχές, που όμως λόγοι πολιτικού κεντρικού σχεδιασμού, περιβαλλοντικοί, πόλεμοι κ.ά. δεν επιτρέπουν την επιβίωση. Δεδομένων των κλιματικών αλλαγών και των περιβαλλοντικών διεργασιών, που βρίσκονται σε εξέλιξη, η ανατροπή του κυρίαρχου μοντέλου αγροδιατροφής είναι επιτακτική, όχι μονάχα για λόγους ισοκατανομής και δικαιοσύνης αλλά και για λόγους βιωσιμότητας των όντων πληθυσμών.

Στην εποχή, λοιπόν, της επί πλέον γιγάντωσης των ήδη γιγάντιων εταιρειών που εμπορεύονται ή εμπλέκονται με την αγροδιατροφή, όπως η Amazon, η Monsanto, η Nestlé, οι αλυσίδες super market, οι εναλλακτικές λύσεις δεν υφίστανται παρά μο-

απορροφούν μικρότερες εμπορικές.

Στην παρούσα χρονική περίοδο, βάσει μελέτης του **Ινστιτούτου Έρευνας Λιανεμπορίου Καταναλωτικών Αγαθών** (ΙΕΛΚΑ), οι τιμές των αγαθών είναι κατά 1,5% μικρότερες από το 2012. Και εάν υπολογιστούν και οι εκπτώσεις από τις προσφορές, η μείωση στις τιμές είναι της τάξεως του 7,2%. Οπότε, παρ' ότι εμφανίζεται ως παράδοξο να υπάρχει μείωση της τιμής σε περίοδο με σημαντική αύξηση της φορολογίας, η απάντηση που δίνεται είναι ότι αυτό συμβαίνει επειδή ταυτόχρονα συντελείται μείωση του εργατικού κόστους, πίεση στις τιμές αγοράς και επιταγές μακράς διάρκειας στους προμηθευτές. Το συγκεκριμένο διεθνοποιημένο μοντέλο είναι εκείνο που έχει συνθλίψει αρκετές παραγωγικές εταιρείες, που προμηθεύουν μεγάλες αλυσίδες super market, και είναι δεδομένο ότι θα συνθλίψει πολλές περισσότερες στο προσεχές μέλλον. Οπότε τα αδηφάγα fund θα πιάσουν δουλειά και δεν θα είναι καθόλου οξύμωρο οι νυν αλυσίδες μέσω των fund να «πιάνουν θέση» και στις προμηθεύτριες εταιρίες.

Επί πλέον, **η κατανομή των πωλήσεων** στην αγορά τροφίμων στην Ελλάδα διαμορφώνεται ως εξής: **60% στα σούπερ μάρκετ και παντοπωλεία και 40% στα εξειδικευμένα καταστήματα (κρεοπωλεία, αρτοποιεία, ιχθυοπωλεία, οπωροπωλεία),** όταν ο μέσος όρος στην Ε.Ε. είναι 77% για τα σούπερ μάρκετ και παντοπωλεία και στις ανεπτυγμένες αγορές των χωρών της Βόρειας Ευρώπης πλησιάζει ή και ξεπερνάει το 90%. Στόχος είναι, λοιπόν, το 60% να γίνει 80% και 90% μερίδιο αγοράς και τότε τα φαινόμενα υπερσυγκέντρωσης, που ήδη εμφανίζονται στην ελληνική αγορά, θα πάρουν «σάρκα και οστά».

Όμως, πέρα από τις ανισότητες που διαμορφώνονται μέσα στο κοινωνικό και οικονομικό πεδίο, που διαρκώς και αμετάβλητα εντείνονται, ανακύπτουν διαρκώς ζητήματα «αξιακής» απόχρωσης και γι' αυτό πρωτίστως πιστεύουμε ότι οι «κρίσεις» που βιώνουμε είναι κατ' εξοχήν αξιακές αλλά βολεύονταν και μπακάληδες, θέλαν να γίνουν βιομήχανοι αλλά βολεύονταν και μικροβιοτέχνες και γενικώς και αορίστως **θέλαν να είναι αφεντικά παντός τύπου**. Φιλήσυχοι και αδρανείς. Βούτυρο στο ψωμί της πολιτικής εξουσίας που κατέστρεφε τον πρωτογενή αγροτικό τομέα συνειδητά, για να δημιουργήσει τριτογενή τομέα και καταναλωτικά πρότυπα. Ταυτόχρονα, όμως, αυτή η πληθώρα καναλιών διακίνησης και πώλησης προϊόντων επέτρεπε μια καλύτερη και αμεσότερη σχέση παραγωγού-λιανοπωλητή-καταναλωτή, σε αντίθεση με την αποξενωμένη και στείρα συναλλαγή που συντελείται στις μεγάλες αλυσίδες. Αλλά αυτή είναι η μια παράμετρος, η περισσότερο, ας πούμε, συναισθηματική. Υπάρχει, όμως, και η πλέον βασική παράμετρος που αφορά **την ποιότητα τροφίμου που παράγεται, διακινείται και καταναλώνεται μέσω των μεγάλων αλυσίδων super market.** Και σε αυτό το ζήτημα τα πράγματα είναι πολύ σοβαρά.

Πριν από λίγο καιρό, στο περιοδικό **National Geographic** (Σεπτέμβριος 2017) δημοσιεύθηκε κείμενο με τίτλο: **«Η μικρή χώρα που ταΐζει τον πλανήτη»/«*This Tiny Country Feeds the World*»).** Σ' αυτό το άρθρο ο συντάκτης του, Frank Viviano, αναφέρεται στη πρόοδο, τη καινοτομία και την ανάπτυξη της Ολλανδίας στο σκέλος της αγροτικής παραγωγής. Εξαίρει τις πρωτιές της στις εξαγωγές πατατών και κρεμμυδιών, την δεύτερη θέση παγκοσμίως στο εμπόριο λαχανικών και τέλος στο ότι κατέχει και διακινεί το 1/3 των σπόρων λαχανικών. Παράλληλα, αναφέρεται στο πανεπιστήμιο του **Wageningen** και στην **Food Valley,** όπου η τεχνολογία και η καινοτομία αποτελούν σταθερές αιχμές για την ανάπτυξη της γεωργίας και κτηνοτροφίας. Δεν χωρά καμμία αμφιβολία ότι το μοντέλο που προάγει η Ολλανδία (και η Γερμανία), σε ευρωπαϊκό επίπεδο, είναι η βιομηχανοποίηση της γεωργίας και μάλιστα σε απίστευτα μεγάλα μεγέθη. Σε τέτοια σημεία, μάλιστα, που οι γεωργοί με 80-100 στρέμματα να θεωρούστην Ολλανδία οι μικρές φάρμες κλείνουν η μία μετά την άλλη, διότι η δομή του οικονομικού-εμπορικού-φορολογικού μοντέλου ευνοεί τις πολύ μεγάλες εταιρείες. Και είναι αυτό το μοντέλο που η κυριαρχία θέλει να μεταφέρει παντού, σε Ανατολή και Δύση. Μεγάλες εκτάσεις, μεγάλη παραγωγικότητα, μέγιστη χρήση της τεχνολογίας, εντατική χρήση λιπασμάτων που, όπως καλά γνωρίζουμε, επιφέρουν τεράστιες επιπτώσεις σε περιβάλλον και ανθρώπινη υγεία.

Δεν είναι τυχαίο, άλλωστε, το τελευταίο επίμονο μπαράζ δημοσιευμάτων για τη προώθηση της **Γεωργίας Ακριβείας** στον ελλαδικό χώρο μέσω της χρήσης προηγμένων ψηφιακών συστημάτων. Σε πρόσφατη εκδήλωση ο Ν. Παππάς, υπουργός Ψηφιακής Πολιτικής, δήλωσε: «*η τεχνολογία αυτή θα δώσει τη δυνατότητα στον έλληνα αγρότη να αξιοποιεί δεδομένα, τα οποία θα προκύπτουν από ευρωπαϊκούς δορυφόρους, επίγειους σταθμούς και αισθητήρες. Έτσι θα μπορεί να παρεμβαίνει στη καλλιέργεια του, πώς και πότε θα ποτίσει, πόσο λίπασμα θα βάλει, πόσο φάρμακο κλπ*». Οι στοχεύσεις από την πολιτική και οικονομική εξουσία είναι συγκεκριμένες και οροθετημένες και καλύπτουν όλο το φάσμα και το κανάλι παραγωγής-διακίνησης-πώλησης αγροτικών και μη προϊόντων, όπως είδαμε και στην αρχή.

Όμως, ισχύει ότι η μικρή Ολλανδία ταΐζει τον πλανήτη; Σύμφωνα με τους ολλανδούς ειδικούς «***τα περισσότερα ολλανδικά σιτηρά δεν χρησιμοποιούνται για την παρασκευή ψωμιού αλλά για τη εκτροφή των εκτρεφόμενων ζώων****. Ένα σημαντικό κομμάτι των εξαγωγών αποτελείται από προϊόντα πολυτελείας και έχουν ελάχιστη συμβολή στη καταπολέμηση της πείνας στον κόσμο. Η βιώσιμη σίτιση του παγκόσμιου πληθυσμού και η διαφύλαξη των φυσικών αποθεμάτων δεν θα εξαρτηθεί από τα επιπλέον κιλά παραγόμενων προϊόντων αυτής της μικρής χώρας, αλλά από την επιτυχία των προσπαθειών για τη βελτίωση της χαμηλής παραγωγικότητας στη* κυρίαρχη προπαγάνδα, μια διαδικασία που διαρκώς κάνει αισθητή την παρουσία της προσφέροντας μερικές και αποσπασματικές αναλύσεις και διαπιστώσεις που τόσο είναι χρήσιμες για την κυριαρχία.

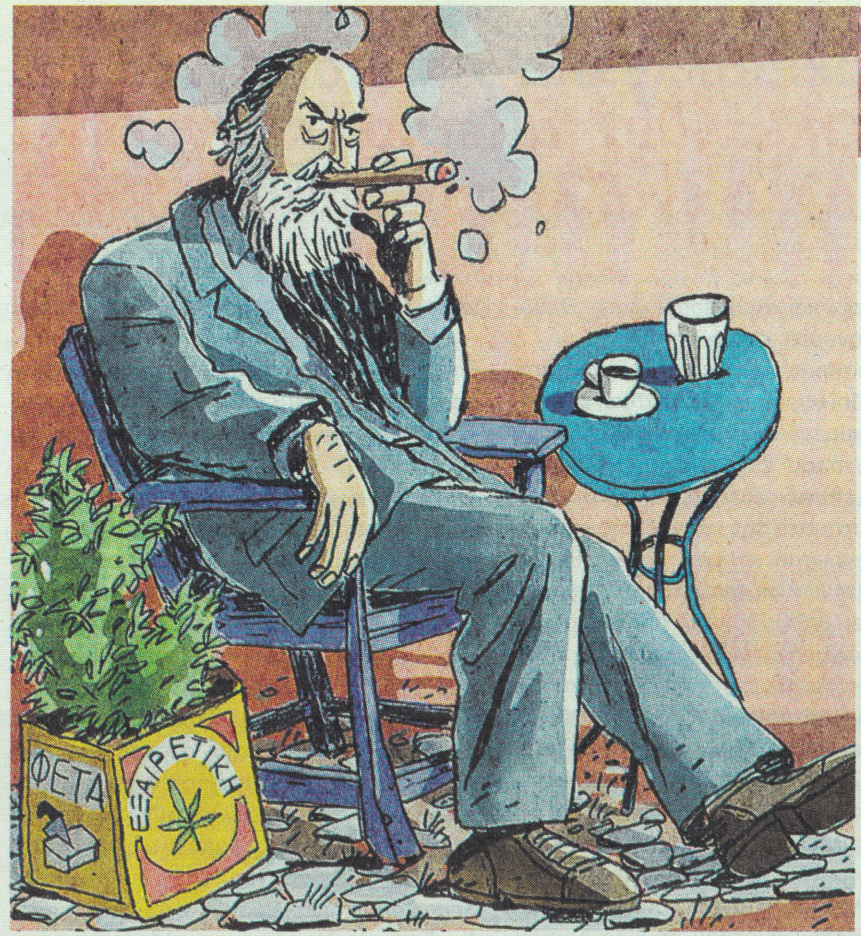
Στο ζήτημα της πείνας, το θέμα δεν είναι να λύνεται το πρόβλημα (που δεν λύνεται άλλωστε) αποσπασματικά, δηλαδή οι παραγωγές χώρες να προμηθεύουν τις καταναλώτριες ή φτωχές χώρες, αλλά ολιστικά. Και σε αυτή τη περίπτωση, οι παράμετροι κράτη, σύνορα, ελίτ θα πρέπει να εξαφανιστούν από την εξίσωση διαφορετικά θα πρέπει να μιλάμε για τη βελτιστοποίηση μιας δεδομένης κατάστασης και όχι την επίλυσή της. Πιο συγκεκριμένα, από τις φτωχές χώρες που μαστίζονται από τη πείνα, το 70% των κατοίκων τους ζουν σε αγροτικές περιοχές, που όμως λόγοι πολιτικού κεντρικού σχεδιασμού, περιβαλλοντικοί, πόλεμοι κ.ά. δεν επιτρέπουν την επιβίωση. Δεδομένων των κλιματικών αλλαγών και των περιβαλλοντικών διεργασιών, που βρίσκονται σε εξέλιξη, η ανατροπή του κυρίαρχου μοντέλου αγροδιατροφής είναι επιτακτική, όχι μονάχα για λόγους ισοκατανομής και δικαιοσύνης αλλά και για λόγους βιωσιμότητας των όντων πληθυσμών.

Στην εποχή, λοιπόν, της επί πλέον γιγάντωσης των ήδη γιγάντιων εταιρειών που εμπορεύονται ή εμπλέκονται με την αγροδιατροφή, όπως η Amazon, η Monsanto, η Nestlé, οι αλυσίδες super market, οι εναλλακτικές λύσεις δεν υφίστανται παρά μονάχα ως χάπι μιας πρόσκαιρης κρίσης. Το σχέδιο βρίσκεται σε πλήρη ανάπτυξη και περιλαμβάνει τον έλεγχο της αγροτικής παραγωγής σε όλα τα στάδια, από το σπόρο μέχρι τη συγκομιδή, τον έλεγχο της διακίνησης από συγκεκριμένα κανάλια διανομής και τον έλεγχο των σημείων της τελικής πώλησης.

Και, το σχέδιο αυτό υπάρχει για να προσφέρει ποσότητα και επιβίωση, και επ' ουδενί ποιότητα και ζωή.

Αναρχικός Πυρήνας Χαλκίδας

Ηλίας Πετρόπουλος

Ένας Αναρχικός Λαογράφος, του Υπόγειου Άστεως. Ένας Ποιητής του Καθημερινού

«Δεν πιστεύω σε τίποτα βοτό, ό, τι κι αν είναι αυτό: κόμμα, εκκλησία, στρατός. Θέλω να ερευνήσω, να βρω τη δική μου αλήθεια».

Πετρόπουλος Ηλίας

Σε έναν δρόμο του Παρισιού, μια μαυροφορεμένη γυναίκα κρατώντας μια τεφροδόχο, πλησιάζει έναν υπόνομο και την αδειάζει στα βρώμικα υπόγεια νερά της πόλης. Η τέφρα είναι ότι απέμεινε από τον Ηλία Πετρόπουλο που με αυτό τον τρόπο επέστρεψε στο αγαπημένο του υπόγειο. Λαογράφος του υπογείου, καλλιτέχνης και άνθρωπος με ανεξούσιο και αναρχικό πνεύμα. Έστρεψε το ενδιαφέρον του σε όσα οι ακαδημαϊκοί δεν μπορούσαν

οργανώσεις καθώς και τους μύθους της Αριστεράς. Προσπαθούσε με τα γραφόμενά του να γίνει μισητός σε όλους αυτούς, αλλά έλεγε και ξανάλεγε ότι επί Χούντας δεν ήταν αντιστασιακός και ότι στην φυλακή τούς αριστερούς τούς απέφευγε. Μάλιστα είχε γράψει και ένα κείμενο για τον Άρη Βελουχιώτη, με σκοπό να εκφράσει την αηδία του στο πρόσωπό του και συγχρόνως να ενοχλήσει όλους τους αριστερούς που τον θεωρούσαν ενταγμένο στην φάρα τους.[2]

Τα πρώτα χρόνια

Γεννήθηκε το 1928 στην Αθήνα. Τελείωσε νυχτερινό Γυμνάσιο και σπούδασε στην Νομική Σχολή στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης όπου συνειδητά δεν ολοκλήρωσε ποτέ τις σπουδές του. Ο πατέρας του σκοτώθηκε στον εμφύλιο το '44 και ο Πετρόπουλος δεν βρήκε ποτέ την σωρό του. Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι για κάποια χρόνια του ανταρτοπόλεμου ήταν οργανωμένος σε κάποια παράνομη ομάδα[3]. Εργάστηκε σε διάφορες δουλειές όπως δημοσιογράφος, τεχνοκριτικός σε διάφορα περιοδικά και δημοτικός υπάλληλος σε διάφορα πόστα, όπως φύλακας στο δάσος του Σέιχ Σου.

Λίγο πριν την περίοδο της Χούντας '65-'66 εκδίδει το *«Ελύτης Μόραλης Τσαρούχης»* και βραβεύεται από τα ανάκτορα. Ο Πετρόπουλος εξαργύρωσε την επιταγή που του έστειλαν για να νοικιάσει επίσημο ένδυμα, αλλά δεν παρουσιάστηκε ποτέ στην βράβευση.

Οι φυλακίσεις

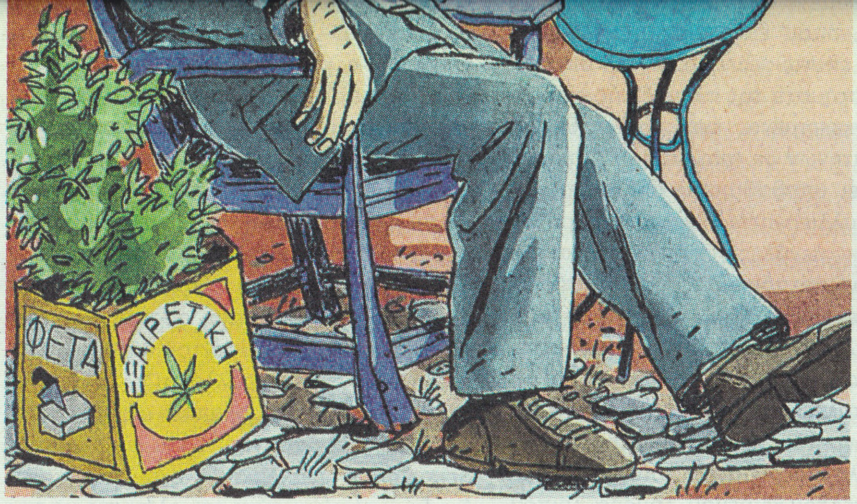
Η πρώτη καταδίκη του Πετρόπουλου ήρθε τον Ιούνιο του 1969 με αφορμή την έκδοση του πρώτου του βιβλίου *«Ρεμπέτικα Τραγούδια»*.[4] Το κατηγορητήριο περιελάμβανε τα αδικήματα της έκδοσης βιβλίου χωρίς την σφραγίδα της λογοκρισίας, την εξύβριση του κράτους, της εκκλησίας και των σωμάτων ασφαλείας, καθώς και της πορνογραφίας. Η

λακίζεται. Να σημειωθεί εδώ ότι ο Πετρόπουλος έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην καθιέρωση του όρου *«Ρεμπέτικα Τραγούδια»*. Μέχρι την έκδοση του βιβλίου *«Ρεμπέτικα Τραγούδια»* όλα τα τραγούδια παρόμοιου ύφους χαρακτηρίζονταν από τους ιδίους τους ρεμπέτες με διάφορους όρους, όπως: μάγκικα, σερέτικα, αλανιάρικα, ρεμπέτικα κτλ. Μετά τον ντόρο που δημιούργησε ο Πετρόπουλος ο όρος *«Ρεμπέτικα»* επικράτησε και καθιερώθηκε. Εξ αιτίας της πρώτης του καταδίκης για το βιβλίο «Ρεμπέτικα Τραγούδια» χωρίζει με την τότε σύζυγό του και για πρώτη φορά έρχεται σε επαφή με τον κόσμο της φυλακής, σχολιάζοντας ότι *«η φυλακή και το διαζύγιο μού χάρισαν την ελευθερία μου»*.

Τον Μάιο του 1972, εξαιτίας της έκδοσης του βιβλίου «Καλιαρντά»[6], κατηγορείται για πορνογραφία και καταδικάζεται σε πέντε μήνες φυλάκισης και οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Ενώ είναι κρατούμενος, στις 15 Ιουνίου καταδικάζεται σε επτά μήνες φυλάκισης και χρηματικό πρόστιμο, εξ αιτίας της λέξης *«αιδοίο»* που υπήρχε σε ένα δημοσιευμένο κείμενο με τίτλο *«Το Σώμα»* στο περιοδικό *«Τραμ»*. Κατήγοροι ήταν δύο κληρικοί και δύο παραεκκλησιαστικές οργανώσεις. Ο Πετρόπουλος στο δικαστήριο αρνείται να απολογηθεί.

Ξεκαθαρίζει ότι η φυλακή πάνω από ένα χρόνο δεν αντέχεται με τίποτα και ότι έπειτα από ένα χρόνο, το φυλακισμένο άτομο αρχίζει και τρελαίνεται. Παρ' όλα αυτά δεν κρύβει ότι στην φυλακή γνώρισε από κοντά τους αγαπημένους του μάγκες και ότι τον χρόνο που ήταν φυλακισμένος δούλευε ασταμάτητα, καταγράφοντας τα πάντα σε χαρτί. Επέλεγε να μιλάει και να κάνει παρέα με τους ποινικούς, παρά με τους πολιτικούς κρατουμένους. Για το λόγο αυτό αναφέρει ότι *«στην φυλακή λύθηκε η ψυχή μου, στην φυλακή κατέκτησα την ελευθερία μου»*.

Το μανιώδες γράψιμο μέσα στην φυλακή δεν πέρασε απαρατήρητο, ούτε από τους δεσμοφύλακες αλλά ούτε και από τους κρατουμένους. Πολλοί κρατούμενοι τον θεώρησαν αρχικά ρουφιάνο, αλλά στην πορεία κατάλαβαν την πραγματική του φύση. Ένας από αυτούς με τον οποίον ο Πετρόπουλος είχε αρχικά συγκρουστεί ήταν ο Κοεμτζής· αλλά στην πορεία γίνανε πολύ καλοί φίλοι. Τα εκατοντάδες μπλοκάκια από τις σημειώσεις, ο Πετρόπουλος τα τοποθετούσε κρυφά με διάφορα τεχνάσματα, στην βαλίτσα

Ένας Αναρχικός Λαογράφος, του Υπόγειου Άστεως. Ένας Ποιητής του Καθημερινού

«Δεν πιστεύω σε τίποτα δοτό, ό, τι κι αν είναι αυτό: κόμμα, εκκλησία, στρατός. Θέλω να ερευνήσω, να βρω τη δική μου αλήθεια».

Πετρόπουλος Ηλίας

Σε έναν δρόμο του Παρισιού, μια μαυροφορεμένη γυναίκα κρατώντας μια τεφροδόχο, πλησιάζει έναν υπόνομο και την αδειάζει στα βρώμικα υπόγεια νερά της πόλης. Η τέφρα είναι ότι απέμεινε από τον Ηλία Πετρόπουλο που με αυτό τον τρόπο επέστρεψε στο αγαπημένο του υπόγειο. Λαογράφος του υπογείου, καλλιτέχνης και άνθρωπος με ανεξούσιο και αναρχικό πνεύμα. Έστρεψε το ενδιαφέρον του σε όσα οι ακαδημαϊκοί δεν μπορούσαν να δουν και να μελετήσουν. Συναναστράφηκε με μάγκες και ρεμπέτες, φυλακόβιους, ομοφυλόφιλους και τραβεστί, ιερόδουλες και τσατσάδες. Ξενύχτισε σε σκυλάδικα και πορνεία καταγράφοντας συνήθειες και πρακτικές από ένα κόσμο που προσπαθούσε να επιβιώσει κάτω από την ιδεολογική και πρακτική εξουσιαστική κυριαρχία, κομμουνιστική, σοσιαλιστική και καπιταλιστική. Χαρακτήριζε τον εαυτό του αμετανόητο αναρχικό και για τα γραφόμενά του φυλακίστηκε.

Ο Πετρόπουλος φώτισε με τον φακό του έναν υπόγειο κόσμο που κανείς δεν μπήκε στον κόπο να δει, παρ' όλο που ζούσε και εξελισσόταν μπρος τα μάτια όλων. Έναν κόσμο που οι ακαδημαϊκοί και οι πάσης φύσεως ερευνητές τον προσπερνούσαν εθελοτυφλώντας και περιφρονώντας τον. Λάτρευε το υπόγειο της πόλης και θεωρούσε τους ανθρώπους του περισσότερο επαναστάτες από το προλε-

Άρη Βελουχιώτη, με σκοπό να εκφράσει την αηδία του στο πρόσωπό του και συγχρόνως να ενοχλήσει όλους τους αριστερούς που τον θεωρούσαν ενταγμένο στην φάρα τους.[2]

Τα πρώτα χρόνια

Γεννήθηκε το 1928 στην Αθήνα. Τελείωσε νυχτερινό Γυμνάσιο και σπούδασε στην Νομική Σχολή στο Πανεπιστήμιο της Θεσσαλονίκης όπου συνειδητά δεν ολοκλήρωσε ποτέ τις σπουδές του. Ο πατέρας του σκοτώθηκε στον εμφύλιο το '44 και ο Πετρόπουλος δεν βρήκε ποτέ την σωρό του. Ο ίδιος ισχυρίζεται ότι για κάποια χρόνια του ανταρτοπόλεμου ήταν οργανωμένος σε κάποια παράνομη ομάδα[3]. Εργάστηκε σε διάφορες δουλειές όπως δημοσιογράφος, τεχνοκριτικός σε διάφορα περιοδικά και δημοτικός υπάλληλος σε διάφορα πόστα, όπως φύλακας στο δάσος του Σέιχ Σου.

Λίγο πριν την περίοδο της Χούντας '65-'66 εκδίδει το *«Ελύτης Μόραλης Τσαρούχης»* και βραβεύεται από τα ανάκτορα. Ο Πετρόπουλος εξαργύρωσε την επιταγή που του έστειλαν για να νοικιάσει επίσημο ένδυμα, αλλά δεν παρουσιάστηκε ποτέ στην βράβευση.

Οι φυλακίσεις

Η πρώτη καταδίκη του Πετρόπουλου ήρθε τον Ιούνιο του 1969 με αφορμή την έκδοση του πρώτου του βιβλίου *«Ρεμπέτικα Τραγούδια»*.[4] Το κατηγορητήριο περιελάμβανε τα αδικήματα της έκδοσης βιβλίου χωρίς την σφραγίδα της λογοκρισίας, την εξύβριση του κράτους, της εκκλησίας και των σωμάτων ασφαλείας, καθώς και της πορνογραφίας. Η ποινή ορίστηκε σε δεκαοχτώ μήνες φυλάκισης στις φυλακές του Γεντί Κουλέ[5]. Τον Φεβρουάριο του 1971 αποφυ-

---

τσιτάτα του Μαρξ». Επίσης τις μαρξιστικές αναλύσεις ειδικότερα πάνω σε κοινωνικό-πολιτιστικά θέματα, τις θεωρούσε «βαρύγδουπες», «επικίνδυνες», «κακογραμμένες» και «ανιαρές».

2. Στο συγκεκριμένο κείμενο κάνει λόγο για τις αντάρτικες ομάδες και τα πρόσωπα που συνέχισαν την μακραίωνη παράδοση των ληστών και χάθηκαν αφού τους επιβλήθηκε ο ΕΛΑΣ. Συνεχίζει με μια προσωπική ιστορία όπου ο Κλάρας (Βελουχιώτης) είχε κλέψει από το πατέρα και τον θείο του τις καρέκλες από τον θερινό σινεμά που είχαν για λίγα χρόνια από το 1930 στο Θησείο. Επίσης, παραθέτει πληροφορίες για την βίαιη και εξουσιαστική φύση του Βελουχιώτη, από κάποιον μαυροσκούφη του ονόματι Κώστα Τρυφερούλη, που ήταν υπεύθυνος για το μουλάρι που κουβαλούσε τις λίρες που πετούσαν οι Άγγλοι στον Βελουχιώτη καθώς και για τον επισιτισμό της ομάδας.

3. Με τον όρο παράνομη ομάδα την εποχή του ανταρτοπόλεμου

τίας της πρώτης του καταδίκης για το βιβλίο «Ρεμπέτικα Τραγούδια» χωρίζει με την τότε σύζυγό του και για πρώτη φορά έρχεται σε επαφή με τον κόσμο της φυλακής, σχολιάζοντας ότι *«η φυλακή και το διαζύγιο μού χάρισαν την ελευθερία μου»*.

Τον Μάιο του 1972, εξαιτίας της έκδοσης του βιβλίου «Καλιαρντά»[6], κατηγορείται για πορνογραφία και καταδικάζεται σε πέντε μήνες φυλάκισης και οδηγείται στις φυλακές Κορυδαλλού. Ενώ είναι κρατούμενος, στις 15 Ιουνίου καταδικάζεται σε επτά μήνες φυλάκισης και χρηματικό πρόστιμο, εξ αιτίας της λέξης *«αιδοίο»* που υπήρχε σε ένα δημοσιευμένο κείμενο με τίτλο *«Το Σώμα»* στο περιοδικό *«Τραμ»*. Κατήγοροι ήταν δύο κληρικοί και δύο παραεκκλησιαστικές οργανώσεις. Ο Πετρόπουλος στο δικαστήριο αρνείται να απολογηθεί.

Ξεκαθαρίζει ότι η φυλακή πάνω από ένα χρόνο δεν αντέχεται με τίποτα και ότι έπειτα από ένα χρόνο, το φυλακισμένο άτομο αρχίζει και τρελαίνεται. Παρ' όλα αυτά δεν κρύβει ότι στην φυλακή γνώρισε από κοντά τους αγαπημένους του μάγκες και ότι τον χρόνο που ήταν φυλακισμένος δούλευε ασταμάτητα, καταγράφοντας τα πάντα σε χαρτί. Επέλεγε να μιλάει και να κάνει παρέα με τους ποινικούς, παρά με τους πολιτικούς κρατουμένους. Για το λόγο αυτό αναφέρει ότι *«στην φυλακή λύθηκε η ψυχή μου, στην φυλακή κατέκτησα την ελευθερία μου»*.

Το μανιώδες γράψιμο μέσα στην φυλακή δεν πέρασε απαρατήρητο, ούτε από τους δεσμοφύλακες αλλά ούτε και από τους κρατουμένους. Πολλοί κρατούμενοι τον θεώρησαν αρχικά ρουφιάνο, αλλά στην πορεία κατάλαβαν την πραγματική του φύση. Ένας από αυτούς με τον οποίον ο Πετρόπουλος είχε αρχικά συγκρουστεί ήταν ο Κοεμτζής· αλλά στην πορεία γίνανε πολύ καλοί φίλοι. Τα εκατοντάδες μπλοκάκια από τις σημειώσεις, ο Πετρόπουλος τα τοποθετούσε κρυφά με διάφορα τεχνάσματα, στην βαλίτσα του που ήταν στην αποθήκη της φυλακής με όσα ρούχα δεν χρειαζόταν και που ποτέ δεν ελέγχονταν. Έτσι απέφευγε ενδεχόμενες κατασχέσεις των σημειώσεών του.

Το Παρίσι και η νέα μεταπολιτευτική δίωξη

Το 1975 μετά τις συνεχείς διώξεις και φυλακίσεις εγκαταλείπει την Ελλάδα και εγκαθίσταται στο Παρίσι. Ο Πετρόπουλος κουβαλάει μαζί του όλο του το αρχείο και από εκεί αρχίζει να εκδίδει νέα βιβλία τα οποία τα αποκαλεί χειροβομβίδες που εκσφενδονίζει προς την Ελλάδα. Συγγράφει περίπου 80 βιβλία σε μορφή μελετών, μονογραφιών και συλλογές άρθρων, όλα κινούνται και σχετίζονται με θέματα του υποκόσμου ή καθημερινά θέματα που προσπερνιούνται ως άνευ ουσίας και μελέτης για τους πολλούς. Κυκλοφορεί τίτλους βιβλίων όπως: *«Υπόκοσμος και Καραγκιόζης»*, *«Καπανταήδες και Μαχαιροβγάλτες»*, *«Το Εγχειρίδιο του Καλού Κλέφτη»*, *«Η Φουστανέλα»*, *«Η Εθνική*

Ένας Αναρχικός Λαογράφος, του Υπόγειου Άστεως. Ένας Ποιητής του Καθημερινού

«Δεν πιστεύω σε τίποτα δοτό, ό, τι κι αν είναι αυτό: κόμμα, εκκλησία, στρατός. Θέλω να ερευνήσω, να βρω τη δική μου αλήθεια».

Πετρόπουλος Ηλίας

Σε έναν δρόμο του Παρισιού, μια μαυροφορεμένη γυναίκα κρατώντας μια τεφροδόχο, πλησιάζει έναν υπόνομο και την αδειάζει στα βρώμικα υπόγεια νερά της πόλης. Η τέφρα είναι ότι απέμεινε από τον Ηλία Πετρόπουλο που με αυτό τον τρόπο επέστρεψε στο αγαπημένο του υπόγειο. Λαογράφος του υπογείου, καλλιτέχνης και άνθρωπος με ανεξούσιο και αναρχικό πνεύμα. Έστρεψε το ενδιαφέρον του σε όσα οι ακαδημαϊκοί δεν μπορούσαν να δουν και να μελετήσουν. Συναναστράφηκε με μάγκες και ρεμπέτες, φυλακόβιους, ομοφυλόφιλους και τραβεστί, ιερόδουλες και τσατσάδες. Ξενύχτισε σε σκυλάδικα και πορνεία καταγράφοντας συνήθειες και πρακτικές από ένα κόσμο που προσπαθούσε να επιβιώσει κάτω από την ιδεολογική και πρακτική εξουσιαστική κυριαρχία, κομμουνιστική, σοσιαλιστική και καπιταλιστική. Χαρακτήριζε τον εαυτό του αμετανόητο αναρχικό και για τα γραφόμενά του φυλακίστηκε.

Ο Πετρόπουλος φώτισε με τον φακό του έναν υπόγειο κόσμο που κανείς δεν μπήκε στον κόπο να δει, παρ' όλο που ζούσε και εξελισσόταν μπρος τα μάτια όλων. Έναν κόσμο που οι ακαδημαϊκοί και οι πάσης φύσεως ερευνητές τον προσπερνούσαν εθελοτυφλώντας και περιφρονώντας τον. Λάτρευε το υπόγειο της πόλης και θεωρούσε τους ανθρώπους του περισσότερο επαναστάτες από το προλεταριάτο και τους κομμουνιστές: *«Και πάνω στο υπόγειο αυτό, το οποίο το ποδοπατεί βέβαια η αστική τάξη κλπ, το ποδοπατεί επίσης και το προλεταριάτο, το δήθεν προοδευτικό προλεταριάτο και οι κομμουνιστές. Γιατί είναι πολύ εύκολο να ποδοπατάς έναν χασίκλα. Αλλά ο χασίκλας για μένα είναι πολύ πιο επαναστάτης από έναν κομμουνιστή».* Οι αριστεροί και οι κομμουνιστές θέλουν να τονίζουν ότι ο Πετρόπουλος ήταν αριστερός, μα εντέχνως δεν αναφέρουν κάποιες βασικές θέσεις του. Ο ίδιος απεχθανόταν την Μαρξιστική ιδεολογία[1], τα κόμματα και τις τσιτάτα του Μαρξ». Επίσης τις μαρξιστικές αναλύσεις ειδικότερα πάνω σε κοινωνικό-πολιτιστικά θέματα, τις θεωρούσε «βαρύγδουπες», «επικίνδυνες», «κακογραμμένες» και «ανιαρές».

ανταρτοπόλεμου ήταν οργανωμένος σε κάποια παράνομη ομάδα[3]. Εργάστηκε σε διάφορες δουλειές όπως δημοσιογράφος, τεχνοκριτικός σε διάφορα περιοδικά και δημοτικός υπάλληλος σε διάφορα πόστα, όπως φύλακας στο δάσος του Σέιχ Σου.

Λίγο πριν την περίοδο της Χούντας '65-'66 εκδίδει το *«Ελύτης Μόραλης Τσαρούχης»* και βραβεύεται από τα ανάκτορα. Ο Πετρόπουλος εξαργύρωσε την επιταγή που του έστειλαν για να νοικιάσει επίσημο ένδυμα, αλλά δεν παρουσιάστηκε ποτέ στην βράβευση.

Οι φυλακίσεις

Η πρώτη καταδίκη του Πετρόπουλου ήρθε τον Ιούνιο του 1969 με αφορμή την έκδοση του πρώτου του βιβλίου *«Ρεμπέτικα Τραγούδια»*.[4] Το κατηγορητήριο περιελάμβανε τα αδικήματα της έκδοσης βιβλίου χωρίς την σφραγίδα της λογοκρισίας, την εξύβριση του κράτους, της εκκλησίας και των σωμάτων ασφαλείας, καθώς και της πορνογραφίας. Η ποινή ορίστηκε σε δεκαοχτώ μήνες φυλάκισης στις φυλακές του Γεντί Κουλέ[5]. Τον Φεβρουάριο του 1971 αποφυλακισμένο άτομο αρχίζει και τρελαίνεται. Παρ' όλα αυτά δεν κρύβει ότι στην φυλακή γνώρισε από κοντά τους αγαπημένους του μάγκες και ότι τον χρόνο που ήταν φυλακισμένος δούλευε ασταμάτητα, καταγράφοντας τα πάντα σε χαρτί. Επέλεγε να μιλάει και να κάνει παρέα με τους ποινικούς, παρά με τους πολιτικούς κρατουμένους. Για το λόγο αυτό αναφέρει ότι *«στην φυλακή λύθηκε η ψυχή μου, στην φυλακή κατέκτησα την ελευθερία μου»*.

αντέχεται με τίποτα και ότι έπειτα από ένα χρόνο, το φυ-

Το μανιώδες γράψιμο μέσα στην φυλακή δεν πέρασε απαρατήρητο, ούτε από τους δεσμοφύλακες αλλά ούτε και από τους κρατουμένους. Πολλοί κρατούμενοι τον θεώρησαν αρχικά ρουφιάνο, αλλά στην πορεία κατάλαβαν την πραγματική του φύση. Ένας από αυτούς με τον οποίον ο Πετρόπουλος είχε αρχικά συγκρουστεί ήταν ο Κοεμτζής· αλλά στην πορεία γίνανε πολύ καλοί φίλοι. Τα εκατοντάδες μπλοκάκια από τις σημειώσεις, ο Πετρόπουλος τα τοποθετούσε κρυφά με διάφορα τεχνάσματα, στην βαλίτσα του που ήταν στην αποθήκη της φυλακής με όσα ρούχα δεν χρειαζόταν και που ποτέ δεν ελέγχονταν. Έτσι απέφευγε ενδεχόμενες κατασχέσεις των σημειώσεών του.

Το Παρίσι και η νέα μεταπολιτευτική δίωξη

Το 1975 μετά τις συνεχείς διώξεις και φυλακίσεις εγκαταλείπει την Ελλάδα και εγκαθίσταται στο Παρίσι. Ο Πετρόπουλος κουβαλάει μαζί του όλο του το αρχείο και από εκεί αρχίζει να εκδίδει νέα βιβλία τα οποία τα αποκαλεί χειροβομβίδες που εκσφενδονίζει προς την Ελλάδα. Συγγράφει περίπου 80 βιβλία σε μορφή μελετών, μονογραφιών και συλλογές άρθρων, όλα κινούνται και σχετίζονται με θέματα του υποκόσμου ή καθημερινά θέματα που προσπερνιούνται ως άνευ ουσίας και μελέτης για τους πολλούς. Κυκλοφορεί τίτλους βιβλίων όπως: *«Υπόκοσμος και Καραγκιόζης»*, *«Καπανταήδες και Μαχαιροβγάλτες»*, *«Το Εγχειρίδιο του Καλού Κλέφτη»*, *«Η Φουστανέλα»*, *«Η Εθνική Φασουλάδα»*, *«Της Φυλακής»*, *«Το Άγιο Χασισάκι»*, *«Το Μπουρδέλο»*, *«Ο Κουραδοκόφτης»*, *«Ο Τούρκικος Καφές Εν Ελλάδι»*, *«Καρέκλες και Σκαμνιά»*, *«Το Μπαλκόνι στην Ελλάδα»*, *«Η Αυλή στην Ελλάδα»*, κλπ. Στο Παρίσι έχει επικοινωνία με πολλούς έλληνες και ενημερώνεται ανελλιπώς για τα ελληνικά τεκταινόμενα. Συλλέγει διάφορα

---

1. Έλεγε: *«Την ηδονή την γεύεσαι. Δεν την αποστηθίζεις σαν τα τσιτάτα του Μαρξ».* Επίσης τις μαρξιστικές αναλύσεις ειδικότερα πάνω σε κοινωνικό-πολιτιστικά θέματα, τις θεωρούσε «βαρύγδουπες», «επικίνδυνες», «κακογραμμένες» και «ανιαρές».

2. Στο συγκεκριμένο κείμενο κάνει λόγο για τις αντάρτικες ομάδες και τα πρόσωπα που συνέχισαν την μακραίωνη παράδοση των ληστών και χάθηκαν αφού τους επιβλήθηκε ο ΕΛΑΣ. Συνεχίζει με μια προσωπική ιστορία όπου ο Κλάρας (Βελουχιώτης) είχε κλέψει από το πατέρα και τον θείο του τις καρέκλες από τον θερινό σινεμά που είχαν για λίγα χρόνια από το 1930 στο Θησείο. Επίσης, παραθέτει πληροφορίες για την βίαιη και εξουσιαστική φύση του Βελουχιώτη, από κάποιον μαυροσκούφη του ονόματι Κώστα Τρυφερούλη, που ήταν υπεύθυνος για το μουλάρι που κουβαλούσε τις λίρες που πετούσαν οι Άγγλοι στον Βελουχιώτη καθώς και για τον επισιτισμό της ομάδας.

3. Με τον όρο παράνομη ομάδα την εποχή του ανταρτοπόλεμου το μόνο που μπορούμε να υποθέσουμε, καθώς ο ίδιος δεν το διευκρινίζει, ότι ήταν παράνομη ως προς την ηγεμονική αντάρτική οργάνωση ΕΑΜ- ΕΛΑΣ. Δυστυχώς, προς το παρόν, δεν υπάρχουν περισσότερα στοιχεία για το ποια ήταν η ομάδα του Πετρόπουλου.

4. Ο Πετρόπουλος για την έκδοση αυτού του βιβλίου χωρίς να περάσει από λογοκρισία, συμβουλεύτηκε τον Ρένο Αποστολίδη που ήδη από το 1967 είχε περάσει πολλά βιβλία χωρίς την σφραγίδα της λογοκρισίας. Στα βιβλία αυτά ο Ρένος Αποστολίδης ανέφερε με θράσος στο οπισθόφυλλό τους: *«Όλα τα βιβλία Η.Ν.Α. και Ρ.Η.Α. στην περίοδο της Χούντας βγήκαν περιφρονώντας τη λογοκρισία της δικτατορίας!»*

5. Κατ' άλλους η ποινή ήταν πέντε μήνες.

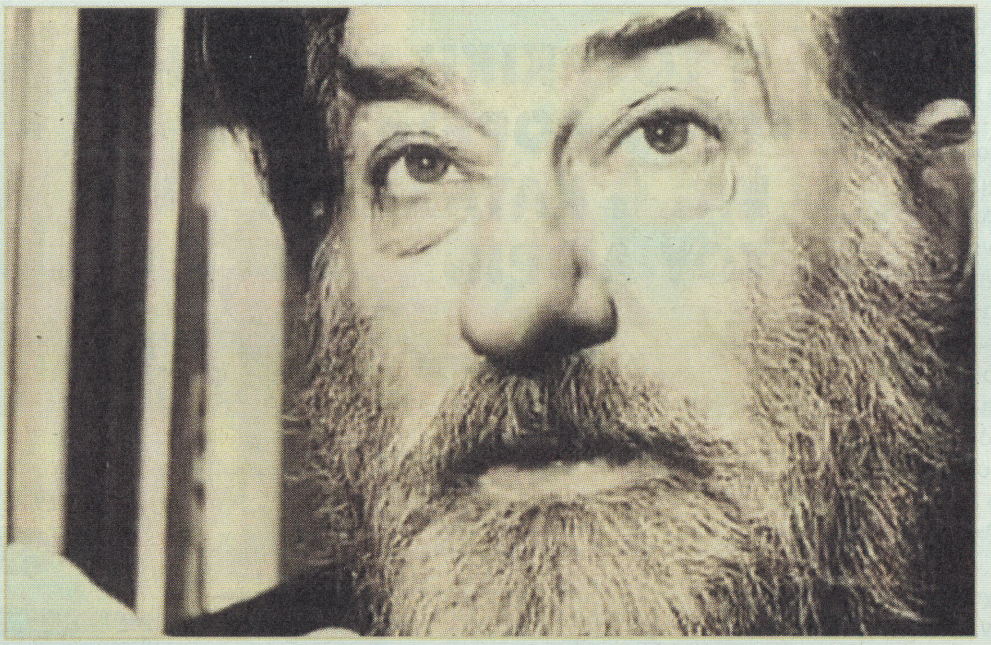
6. Πρόκειται για ένα λεξικό που δημιούργησε ο Πετρόπουλος για την φτιαχτή γλώσσα των ομοφυλόφιλων. Η γλώσσα αυτή δημιουργήθηκε στα μέσα της δεκαετίας του '40 ως κώδικας επικοινωνίας απέναντι σ' ένα κόσμο εχθρικό γι' αυτούς. Ο Πετρόπουλος διέσωσε περίπου 3.000 λέξεις των ομοφυλόφιλων.

έντυπα από πολλές ομάδες, συγγραφικές, αναρχικές ακόμα και ακροδεξιές και αλληλογραφεί με φυλακισμένους, πανεπιστημιακούς, καλλιτέχνες κλπ. *«Κάνω παρέα με πολλών ειδών ανθρώπους: Αμερικανούς, Γάλλους κι αναρχικούς. Γενικά κάνω παρέα με ανθρώπους που με σπρώχνουν στην καταστροφή. [...] Άμα κάνεις παρέα με αναρχικούς, κατά κανόνα καταδικάζεσαι δια της σιωπής, αλλά αυτές είναι οι παρέες μου».*

Για το *«Εγχειρίδιο του Καλού Κλέφτη»* στις 22 Μαΐου 1981 ενώ ήταν στο Παρίσι, καταδικάζεται σε 18 μήνες φυλάκιση για πορνογραφία και προσβολή των κρατικών αρχών και της ορθόδοξης εκκλησίας. Λίγα χρόνια αργότερα, ο συνήγορός του σ' αυτή την δίκη αναλαμβάνει χρέη υφυπουργού Δικαιοσύνης και προσπαθεί να πείσει τον Πετρόπουλο να ζητήσει χάρη. Ο Πετρόπουλος του απαντάει με μια επιστολή που, μεταξύ άλλων, αναφέρει: *«Αίτηση για χάρη κάνει ο καταδικασμένος για κάποιο έγκλημα. Ο καταδικασμένος που αποδέχεται ως γεγονός το έγκλημα του και την καταδίκη του. Αν και καταδικασμένος δεν έχω κάνει κανένα έγκλημα. Καταδικάστηκα τέσσερις φορές ως πορνογράφος. Δεν απολογήθηκα, δεν έκανα εφέσεις, δεν ζητάω καμιά χάρη. Ούτε υποσχέθηκα ποτέ ότι θα γίνω καλό παιδί και καλός πολίτης. Το πρόβλημά μου δεν είναι πια παρά δικό σας πολιτικό πρόβλημα».* Μέχρι και το 1998, λόγο της παραπάνω καταδικαστικής απόφασης, ο Πετρόπουλος εθεωρείτο φυγάς. Ο ίδιος δήλωνε ότι ούτως άλλως δεν επιθυμούσε να ξαναγυρίσει.

Καραμανλής, Ε.Ε, Κοινή Αγορά, Τουρισμός και Γλώσσα

Οι απόψεις του Πετρόπουλου για την πολιτική και κοινωνική κατάσταση του ελλαδικού χώρου ήταν ριζοσπαστικές και αλη-

ραμένουν ανεκτέλεστες. Η Ευρώπη διοικείται από τους τεχνοκράτες. Οι τεχνοκράτες είναι τσογλάνια των καπιταλιστών».

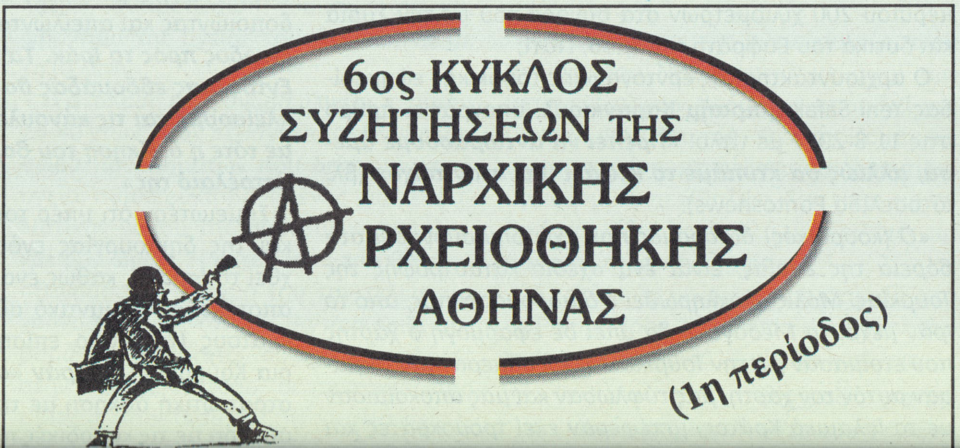
Στο ίδιο ύφος συνέχιζε: *«Ο τουρισμός είναι ένας πολύ μικρός κίνδυνος εν σχέση με την προετοιμαζόμενη ευρωπαϊκή εισβολή. Εξακολουθώ να πιστεύω πως η ελλαδίτσα δεν έχει κανένα συμφέρον να εντάσσεται στα διάφορα ευρωπαϊκά γκρουπ: ΝΑΤΟ, Κοινή Αγορά, Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο και τα τοιαύτα. Είναι αυτονόητο ότι, η ενσωμάτωση τής Ελλάδας στην Ευρώπη υποδηλώνει την εξαφάνιση των (όσων απομένουν) ελληνικών αρετών και, συγχρόνως, την υιοθεσία όλων των κακών έξεων των ευρωπαίων. Ο αμερικανικός τρόπος ζωής γκρέμισε ένα μεγάλο μέρος τής, ας πούμε, ελληνικότητάς μας. Και, τώρα, ο ευρωπαϊκός (δηλαδή, γερμανικός) τρόπος ζωής μας απειλεί με καθολική καταστροφή. Μου είναι πολύ οδυνηρό το να πιστέψω πως όλοι μας θα καταντήσουμε γκαρσόνια τουριστικών ρεστοράν».*

Δεν συμπαθούσε τον τουρισμό· τον θεωρούσε ως Δούρειο Ίππο που θα μπορούσε να αλώσει ακόμα και την γλώσσα: *«Δεν μένει ας πούμε επαγγελματικά κανένα άλλο*

με τον δικό του ιδιαίτερο και πολλές φορές προβοκατόρικο τρόπο. Χαρακτήριζε τα βιβλία του *«ημιεπιστημονικά»* και πέτυχε αυτό που ήθελε, να περιφρονείται και να χλευάζεται από σοβαροφανείς ακαδημαϊκούς και να είναι αγαπητός σε όσους θέλουν να πάρουν μια γεύση από το υπόγειο ενός κόσμου που χάθηκε. Πέθανε τον Ιούνιο του 2003 σε ηλικία 75 χρονών χωρίς να του λείπει η Ελλάδα, ούτε οι άνθρωποι παρ' όλο που ήταν άρτια ενημερωμένος για ό,τι συνέβαινε και παρ' όλο που είχε πολλές επαφές με έλληνες. Τα χειρόγραφά του και μέρος από το αρχείο του τα δώρισε στην Γεννάδιο Βιβλιοθήκη.

Τα γραπτά και ο λόγος του Πετρόπουλου, χαρακτηρίζονται από το ανεξούσιο, άγριο, ατίθασο, λοξό, τρυφερό και συναισθηματικό πνεύμα τους, μα πάνω απ' όλα από την αναρχία τους: *«Είμαι αναρχικός και είμαι περήφανος γι' αυτό. Στην ταυτότητά μου έχω απαιτήσει να αναφερθώ σαν άθεος. Σαν αναρχικός όχι μόνο απέχω από κάθε επίσημη doctrine, διδασκαλία που προέρχεται από επιμέρους εκδηλώσεις και εκφράσεις του κράτους, στρατός εκκλησία, παιδεία, τηλεόραση, καθημερινός Τύπος, όλα αυτά που δουλεύουν για το κράτος αλλά και μάχομαι σε πολιτικό επίπεδο. Δεν είμαι κόντρα στην Δεξιά και σε αυτό το βρωμερό Πασοκ που είναι μια άλλη μορφή Δεξιάς. Είμαι αντικαθεστωτικός· όπερ απαγορεύεται από το Σύνταγμα. Είμαι κόντρα στο ισχύον Σύνταγμα. Κόντρα στις ρίζες της μπουρζουαζίας. Κόντρα σ' όλο αυτό το γαμημένο σύστημα. Και σημειωτέον ότι σήμερα, αντικαθεστωτικοί δεν είναι καν οι κομμουνιστές· την έχουν κάνει καραμέλα!».*

Ελευθερόκοκκος

με αναρχικούς, κατά κανόνα καταδικάζε-σαι δια της σιωπής, αλλά αυτές είναι οι παρέες μου».

Για το *«Εγχειρίδιο του Καλού Κλέφτη»* στις 22 Μαΐου 1981 ενώ ήταν στο Παρίσι, καταδικάζεται σε 18 μήνες φυλάκιση για πορνογραφία και προσβολή των κρατικών αρχών και της ορθόδοξης εκκλησίας. Λίγα χρόνια αργότερα, ο συνήγορός του σ' αυτή την δίκη αναλαμβάνει χρέη υφυπουργού Δικαιοσύνης και προσπαθεί να πείσει τον Πετρόπουλο να ζητήσει χάρη. Ο Πετρόπουλος του απαντάει με μια επιστολή που, μεταξύ άλλων, αναφέρει: *«Αίτηση για χάρη κάνει ο καταδικασμένος για κάποιο έγκλημα. Ο καταδικασμένος που αποδέχεται ως γεγονός το έγκλημα του και την καταδίκη του. Αν και καταδικασμένος δεν έχω κάνει κανένα έγκλημα. Καταδικάστηκα τέσσερις φορές ως πορνογράφος. Δεν απολογήθηκα, δεν έκανα εφέσεις, δεν ζητάω καμιά χάρη. Ούτε υποσχέθηκα ποτέ ότι θα γίνω καλό παιδί και καλός πολίτης. Το πρόβλημά μου δεν είναι πια παρά δικό σας πολιτικό πρόβλημα».* Μέχρι και το 1998, λόγο της παραπάνω καταδικαστικής απόφασης, ο Πετρόπουλος εθεωρείτο φυγάς. Ο ίδιος δήλωνε ότι ούτως άλλως δεν επιθυμούσε να ξαναγυρίσει.

Καραμανλής, Ε.Ε, Κοινή Αγορά, Τουρισμός και Γλώσσα

Οι απόψεις του Πετρόπουλου για την πολιτική και κοινωνική κατάσταση του ελλαδικού χώρου ήταν ριζοσπαστικές και αληθινές. Πολλές από αυτές σήμερα έχουν, δυστυχώς, πανηγυρικά επαληθευθεί. Στο στόχαστρό του πολλές φορές βρίσκονταν κάθε λογής χρώματος πολιτικάντηδες. Για τον Καραμανλή υποστηρίζει ότι *«είναι ο πολιτικάντης που έσπρωξε την Ελλάδα στον μοντερνισμό, στην ανοικοδόμηση, στην τουριστική αξιοποίηση, στην άνοδο του κατά κεφαλήν εισοδήματος και άλλα ηχηρά παρόμοια. Από αυτήν την άποψη, ο Καραμαλής είναι ο κατ' εξοχήν Δολοφόνος του Λαϊκού μας Πολιτισμού. Και οφείλαμε να τον είχαμε κρεμάσει προ πολλού».*

Για τον τρομονόμο: *«Οι αληθινοί τρομοκράτες είναι τα ειδικά σώματα ασφαλείας για την καταστολή των διαδηλώσεων».*

ραμένουν ανεκτέλεστες. Η Ευρώπη διοικείται από τους τεχνοκράτες. Οι τεχνοκράτες είναι τσογλάνια των καπιταλιστών».

Στο ίδιο ύφος συνέχιζε: *«Ο τουρισμός είναι ένας πολύ μικρός κίνδυνος εν σχέση με την προετοιμαζόμενη ευρωπαϊκή εισβολή. Εξακολουθώ να πιστεύω πως η ελλαδίτσα δεν έχει κανένα συμφέρον να εντάσσεται στα διάφορα ευρωπαϊκά γκρουπ: ΝΑΤΟ, Κοινή Αγορά, Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο και τα τοιαύτα. Είναι αυτονόητο ότι, η ενσωμάτωση της Ελλάδας στην Ευρώπη υποδηλώνει την εξαφάνιση των (όσων απομένουν) ελληνικών αρετών και, συγχρόνως, την υιοθεσία όλων των κακών έξεων των ευρωπαίων. Ο αμερικανικός τρόπος ζωής γκρέμισε ένα μεγάλο μέρος τής, ας πούμε, ελληνικότητάς μας. Και, τώρα, ο ευρωπαϊκός (δηλαδή, γερμανικός) τρόπος ζωής μας απειλεί με καθολική καταστροφή. Μου είναι πολύ οδυνηρό το να πιστέψω πως όλοι μας θα καταντήσουμε γκαρσόνια τουριστικών ρεστοράν».*

Δεν συμπαθούσε τον τουρισμό· τον θεωρούσε ως Δούρειο Ίππο που θα μπορούσε να αλώσει ακόμα και την γλώσσα: *«Δεν μένει ας πούμε επαγγελματικά κανένα άλλο μέλλον για τον έλληνα, από το να αποβεί γκαρσόνι σε τουριστικά ρεστοράν ή συλλέκτες καποτών στο δρόμο, απ' τις καπότες που θα πετάν οι ξένοι τουρίστες· τίποτα άλλο. Όσο για την γλώσσα μας, δεν νομίζω ότι έχει άλλο μέλλον, από το να αποβεί μια αργκό προς χρήση των ιθαγενών πλέον της Ελλάδος».*

Πίστευε ότι η ανθρωπινότητα είναι χαρακτηριστικό που δυστυχώς έχει εξαλειφθεί από τον άνθρωπο. Ο αντιστεκόμενος σκλάβος πάντα είναι δυνατότερος από τον αφέντη, αλλά δυστυχώς, για τον Πετρόπουλο, δεν υπάρχει: *«Ο ανθρώπινος άνθρωπος δεν υφίσταται. Δεν υπάρχουν παρά άνθρωποι που κυριαρχούν και άν-*

με τον δικό του ιδιαίτερο και πολλές φορές προβοκατόρικο τρόπο. Χαρακτήριζε τα βιβλία του *«ημιεπιστημονικά»* και πέτυχε αυτό που ήθελε, να περιφρονείται και να χλευάζεται από σοβαροφανείς ακαδημαϊκούς και να είναι αγαπητός σε όσους θέλουν να πάρουν μια γεύση από το υπόγειο ενός κόσμου που χάθηκε. Πέθανε τον Ιούνιο του 2003 σε ηλικία 75 χρονών χωρίς να του λείπει η Ελλάδα, ούτε οι άνθρωποι παρ' όλο που ήταν άρτια ενημερωμένος για ό,τι συνέβαινε και παρ' όλο που είχε

και είμαι περήφανος γι' αυτό. Στην ταυτότητά μου έχω απαιτήσει να αναφερθώ σαν άθεος. Σαν αναρχικός όχι μόνο απέχω από κάθε επίσημη doctrine, διδασκαλία που προέρχεται από επιμέρους εκδηλώσεις και εκφράσεις του κράτους, στρατός εκκλησία, παιδεία, τηλεόραση, καθημερινός Τύπος, όλα αυτά που δουλεύουν για το κράτος αλλά και μάχομαι σε πολιτικό επίπεδο. Δεν είμαι κόντρα στην Δεξιά και σε αυτό το βρωμερό Πασοκ που είναι μια άλλη μορφή Δεξιάς. Είμαι αντικαθεστωτικός· όπερ απαγορεύεται από το Σύνταγμα. Είμαι κόντρα στο ισχύον Σύνταγμα. Κόντρα στις ρίζες της μπουρζουαζίας. Κόντρα σ' όλο αυτό το γαμημένο σύστημα. Και σημειωτέον ότι σήμερα, αντικαθεστωτικοί δεν είναι καν οι κομμουνιστές· την έχουν κάνει καραμέλα!».

Ελευθερόκοκκος

κανένα έγκλημα. Καταδικάστηκα τέσσερις φορές ως πορνογράφος. Δεν απολογήθηκα, δεν έκανα εφέσεις, δεν ζητάω καμιά χάρη. Ούτε υποσχέθηκα ποτέ ότι θα γίνω καλό παιδί και καλός πολίτης. Το πρόβλημά μου δεν είναι πια παρά δικό σας πολιτικό πρόβλημα».* Μέχρι και το 1998, λόγο της παραπάνω καταδικαστικής απόφασης, ο Πετρόπουλος εθεωρείτο φυγάς. Ο ίδιος δήλωνε ότι ούτως άλλως δεν επιθυμούσε να ξαναγυρίσει.

Καραμανλής, Ε.Ε, Κοινή Αγορά, Τουρισμός και Γλώσσα

Οι απόψεις του Πετρόπουλου για την πολιτική και κοινωνική κατάσταση του ελλαδικού χώρου ήταν ριζοσπαστικές και αληθινές. Πολλές από αυτές σήμερα έχουν, δυστυχώς, πανηγυρικά επαληθευθεί. Στο στόχαστρό του πολλές φορές βρίσκονταν κάθε λογής χρώματος πολιτικάντηδες. Για τον Καραμανλή υποστηρίζει ότι *«είναι ο πολιτικάντης που έσμπρωξε την Ελλάδα στον μοντερνισμό, στην ανοικοδόμηση, στην τουριστική αξιοποίηση, στην άνοδο του κατά κεφαλήν εισοδήματος και άλλα ηχηρά παρόμοια. Από αυτήν την άποψη, ο Καραμαλής είναι ο κατ' εξοχήν Δολοφόνος του Λαϊκού μας Πολιτισμού. Και οφείλαμε να τον είχαμε κρεμάσει προ πολλού».*

Για τον τρομονόμο: *«Οι αληθινοί τρομοκράτες είναι τα ειδικά σώματα ασφαλείας για την καταστολή των διαδηλώσεων».*

Για τον ρόλο της Ε.Ε έλεγε ενδεικτικά το '97: *«Πιστεύω ότι η Γερμανία είναι το μοτέρ της Ευρώπης και συνάμα η χώρα που προσπαθεί να καταπιεί την Ευρώπη. Η Γερμανία δεν είχε ποτέ της αποικίες, συνεπώς δεν έχει ζωτικό χώρο για τα εμπορεύματά της. [...]Πιστεύω ότι ούτε θα γίνει ποτέ η ένωση της Ευρώπης σαν ομοσπονδιακό κράτος ούτε κοινή αγορά. Όσο για το γελοιωδέστατο, δήθεν, κοινοβούλιο της Ευρώπης είναι ανύπαρκτο, καμιά απόφαση δεν πήρε ποτέ. Όλες οι αποφάσεις του παρά τα διάφορα ευρωπαϊκά γκρουπ: ΝΑΤΟ, Κοινή Αγορά, Ευρωπαϊκό κοινοβούλιο και τα τοιαύτα. Είναι αυτονόητο ότι, η ενσωμάτωση τής Ελλάδας στην Ευρώπη υποδηλώνει την εξαφάνιση των (όσων απομένουν) ελληνικών αρετών και, συγχρόνως, την υιοθεσία όλων των κακών έξεων των ευρωπαίων. Ο αμερικανικός τρόπος ζωής γκρέμισε ένα μεγάλο μέρος τής, ας πούμε, ελληνικότητάς μας. Και, τώρα, ο ευρωπαϊκός (δηλαδή, γερμανικός) τρόπος ζωής μας απειλεί με καθολική καταστροφή. Μου είναι πολύ οδυνηρό το να πιστέψω πως όλοι μας θα καταντήσουμε γκαρσόνια τουριστικών ρεστοράν».*

Δεν συμπαθούσε τον τουρισμό· τον θεωρούσε ως Δούρειο Ίππο που θα μπορούσε να αλώσει ακόμα και την γλώσσα: *«Δεν μένει ας πούμε επαγγελματικά κανένα άλλο μέλλον για τον έλληνα, από το να αποβεί γκαρσόνι σε τουριστικά ρεστοράν ή συλλέκτες καποτών στο δρόμο, απ' τις καπότες που θα πετάν οι ξένοι τουρίστες· τίποτα άλλο. Όσο για την γλώσσα μας, δεν νομίζω ότι έχει άλλο μέλλον, από το να αποβεί μια αργκό προς χρήση των ιθαγενών πλέον της Ελλάδος».*

Πίστευε ότι η ανθρωπινότητα είναι χαρακτηριστικό που δυστυχώς έχει εξαλειφθεί από τον άνθρωπο. Ο αντιστεκόμενος σκλάβος πάντα είναι δυνατότερος από τον αφέντη, αλλά δυστυχώς, για τον Πετρόπουλο, δεν υπάρχει: *«Ο ανθρώπινος άνθρωπος δεν υφίσταται. Δεν υπάρχουν παρά άνθρωποι που κυριαρχούν και άνθρωποι που κυριαρχούνται, αλλά κανείς δεν κατάφερε ακόμη να αυτοκυριαρχηθεί, γιατί ο σκλάβος που αντιστέκεται είναι πάντα δυνατότερος από τον αφέντη που προσπαθεί να τον κυβερνήσει. Κάθε άνθρωπος είναι κατώτερος από τον εαυτό του».*

Ο Ηλίας Πετρόπουλος κατάφερε και διέσωσε συνήθειες και τρόπους ενός κόσμου που χάθηκε. Χωρίς αυτόν πολλά θα είχαν σκεπαστεί από την σκόνη του χρόνου. Δούλευε ασταμάτητα και παρέθετε όλα αυτά που μελετούσε χωρίς καμιά βιβλιογραφία, να του λείπει η Ελλάδα, ούτε οι άνθρωποι παρ' όλο που ήταν άρτια ενημερωμένος για ό,τι συνέβαινε και παρ' όλο που είχε

κάνει καραμέλα!».

Ελευθερόκοκκος

6ος ΚΥΚΛΟΣ
ΣΥΖΗΤΗΣΕΩΝ ΤΗΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗΣ
ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗΣ
ΑΘΗΝΑΣ
(1η περίοδος)

Ο 6ος κύκλος συζητήσεων θα πραγματοποιηθεί στο χώρο τής οδού Σαριπόλου 8 (δίπλα στο Αρχαιολογικό Μουσείο)

την Τρίτη 17 Απριλίου 2018 στις 6.00 με θέμα:

Η Διαλεκτική ως Τρόπος Σκέψης για την Αναζήτηση της Αλήθειας (Προσωκρατικοί, Σωκράτης)

την Πέμπτη 26 Απριλίου 2018 στις 6.00 με θέμα:

Η Διαλεκτική ως Εργαλείο Ιδεολογικής Επιβολής της Εξουσίας (Διαλεκτικός Υλισμός, Μαρξ)

την Πέμπτη 3 Μαΐου 2018 στις 6.00 με θέμα:

Ενημέρωση (Έντυπη και Ηλεκτρονική), Μέσα Κοινωνικής Δικτύωσης και Εξουσία

ΠΡΟΒΟΛΕΣ ΒΙΝΤΕΟ

ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ

Η ΤΟΥΡΚΙΚΗ ΕΙΣΒΟΛΗ ΣΤΗΝ ΒΟΡΕΙΑ ΣΥΡΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΤΟΥ ΑΦΡΙΝ

Η τουρκική εισβολή στο ***Afrin*** της βόρειας Συρίας φαντάζει εκ πρώτης όψεως ένα ακόμη (σημαντικό) βήμα για τον διαμελισμό του συριακού κράτους, στο πλαίσιο της συγκρότησης της «νέας Μέσης Ανατολής», έτσι όπως αυτή έχει επανασχεδιαστεί τουλάχιστον από τα μέσα της δεκαετίας του 2000, σύμφωνα και με δηλώσεις της τότε υπουργού Εξωτερικών των ΗΠΑ Κοντολίζα Ράις.

Η κατάσταση, όμως, είναι αρκετά πιο περίπλοκη.

Το συριακό κράτος, άλλωστε διαμελίζεται εδώ και επτά χρόνια, σύμφωνα με τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα κρατών όπως οι ΗΠΑ, Γαλλία, Σαουδική Αραβία, Τουρκία και Ισραήλ και βέβαια η Ρωσία, το Ιράν και η Χεζμπολλάχ του Λιβάνου. Κράτη που εμπλέκονται σε μια ανείπωτη ανθρωποσφαγή, που ήδη έχει αφήσει πίσω της 340.000 νεκρούς, ανάμεσά τους τουλάχιστον 100.000 άμαχοι, ανυπολόγιστο αριθμό τραυματιών. Επί πλέον ο μισός πληθυσμός των 22 εκατομμυρίων κατοίκων της χώρας έχει αναγκαστεί να εκτοπιστεί, 5,4 εκατομμύρια Σύριοι έχουν εγκαταλείψει την χώρα, μισό εκατομμύριο άνθρωποι έχουν περάσει από τις φυλακές του Άσαντ, 60.000 άνθρωποι πέθαναν από βασανιστήρια ή από απάνθρωπες συνθήκες κράτησης του συριακού καθεστώτος, ενώ επίσης αρκετές χιλιάδες πέθαναν σε φυλακές σύρων ανταρτών και τζιχαντιστών.

Ας θυμηθούμε, όμως, ορισμένα πρόσφατα γεγονότα που προηγήθηκαν και φωτίζουν σ' έναν βαθμό την τουρκική εισβολή στο ***Afrin***.

1. Το τουρκικό κράτος επιδιώκει με κάθε τρόπο (αν και με άκρως αμφίβολες προοπτικές) να ελέγξει μια έκταση περίπου 200 χιλιομέτρων στα σύνορά του με την Συρία και δυτικά του Ευφράτη ποταμού. Γιατί;

Ο αρχισυντάκτης της ερντογανικής τουρκικής εφημερίδας Yeni Safak **Ιμπραήμ Καραγκιούλ**, υπογράφει άρθρο στις 11-8-2017 με τίτλο: «***Πρέπει να αντιδράσουμε άμεσα, αλλιώς θα κτυπάμε το κεφάλι μας στον τοίχο***» (βλ. ιστοσελίδα Pontosnews):

«*Ο (κουρδικός) διάδρομος που έχει δημιουργηθεί στα βόρεια της Συρίας, είναι ένα σχέδιο καταστροφής της Τουρκίας. Μόλις ολοκληρωθεί ο διάδρομος αυτός, από το Ιράν μέχρι τη Μεσόγειο, θα μπει σε εφαρμογή ο χάρτης που ετοίμασαν για την Τουρκία. Μέχρι σήμερα προετοίμασαν αυτόν τον χάρτη, μας τύφλωσαν και μας αποκοίμισαν με το Ισλαμικό Κράτος, μετέφεραν εκεί τρομοκράτες και*

2. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2017 η ***Κουρδική Περιφερειακή Κυβέρνηση*** (KRG) στα βόρεια του ***Ιράκ*** πραγματοποίησε δημοψήφισμα, για την ανεξαρτησία της, με βασικό στόχο την άσκηση πιέσεων στην Βαγδάτη, για την διαχείριση των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών. Ο ***Ερντογάν*** απαντά άμεσα, δηλώνοντας ότι «***Μια βραδιά μπορεί ξαφνικά να έρθουμε***» προσθέτοντας ότι «***δεν θα επιτρέψουμε επ' ουδενί τρομοκρατικό κράτος στα σύνορά μας***», προειδοποιώντας και απειλώντας ότι «***Ήδη έχει αποκλειστεί η είσοδος προς το Ιράκ. Τα σύνορα θα κλείσουν τελείως. Εντός μιας εβδομάδας θα λάβουμε και άλλα μέτρα. Θα κλείσουμε και τις κάνουλες του πετρελαίου για να δούμε τότε η διοίκηση του βορείου Ιράκ πού θα πουλάει το πετρέλαιό της***».

Σημειωτέον ότι υπέρ του κουρδικού δημοψηφίσματος και της δημιουργίας ενός κουρδικού κράτους έχει ταχθεί το ***Ισραήλ***, καθώς ένα «ανεξάρτητο» ***Κουρδιστάν*** θα αποτελούσε σημαντικό σύμμαχο εναντίον του ιρανικού κράτους (το οποίο επίσης καταδυναστεύει εκατομμύρια Κούρδους). Το ***Ιράν*** «απαντά» στο δημοψήφισμα με στρατιωτική άσκηση με την ονομασία «Μουχαράμ» στα σύνορα με τις κουρδικές περιοχές, με την συμμετοχή των

ση από το Ιράκ και τη Συρία μέχρι την δυτική Χεζμπολάχ στον Λίβανο».

3. Στις 13 Ιανουαρίου το αμερικανικό Πεντάγωνο ανακοινώνει επίσημα την συγκρότηση ενός ***Σώματος Συνοριοφυλακής*** 30.000 ανδρών (***Border Security Force***) με βασικό κορμό τούς Κούρδους μαχητές του ***YPG*** (Μονάδα Προστασίας Πολιτών), ενώ τον εξοπλισμό και την περαιτέρω εκπαίδευσή τους εποπτεύει η ***CIA***, με στόχο υποτίθεται την διαφύλαξη των πάλαι ποτέ συριακών συνόρων με το Ιράκ και την Τουρκία από τους εναπομείναντες θύλακες του ISIS.

4. Στις 20 Ιανουαρίου, ακριβώς μια εβδομάδα μετά την ανακοίνωση του αμερικανικού Πενταγώνου, ο ίδιος ο Ερντογάν ανακοινώνει την έναρξη των τουρκικών στρατιωτικών επιχειρήσεων για την κατάκτηση του ***Afrin***, ενώ οι ρωσικές χερσαίες δυνάμεις αποσύρονται από την περιοχή λίγο πριν από την τουρκική εισβολή, δίνοντας το πράσινο φως για την πραγματοποίησή της και συνεχίζοντας βέβαια να διατηρούν τον εναέριο έλεγχο ολόκληρης της ευρύτερης περιοχής.

5. Στις 7 Μαρτίου πραγματοποιείται στην τουρκική πόλη Αττάλεια συνάντηση των τριών Αρχηγών Γενικών Επιτελείων, ΗΠΑ-Ρωσίας και Τουρκίας. Ο στρατηγός Τζό-

Το συριακό κράτος, άλλωστε διαμελίζεται εδώ και επτά χρόνια, σύμφωνα με τα αλληλοσυγκρουόμενα συμφέροντα κρατών όπως οι ΗΠΑ, Γαλλία, Σαουδική Αραβία, Τουρκία και Ισραήλ και βέβαια η Ρωσία, το Ιράν και η Χεζμπολλάχ του Λιβάνου. Κράτη που εμπλέκονται σε μια ανείπωτη ανθρωποσφαγή, που ήδη έχει αφήσει πίσω της 340.000 νεκρούς, ανάμεσά τους τουλάχιστον 100.000 άμαχοι, ανυπολόγιστο αριθμό τραυματιών. Επί πλέον ο μισός πληθυσμός των 22 εκατομμυρίων κατοίκων της χώρας έχει αναγκαστεί να εκτοπιστεί, 5,4 εκατομμύρια Σύριοι έχουν εγκαταλείψει την χώρα, μισό εκατομμύριο άνθρωποι έχουν περάσει από τις φυλακές του Άσαντ, 60.000 άνθρωποι πέθαναν από βασανιστήρια ή από απάνθρωπες συνθήκες κράτησης του συριακού καθεστώτος, ενώ επίσης αρκετές χιλιάδες πέθαναν σε φυλακές σύρων ανταρτών και τζιχαντιστών.

Ας θυμηθούμε, όμως, ορισμένα πρόσφατα γεγονότα που προηγήθηκαν και φωτίζουν σ' έναν βαθμό την τουρκική εισβολή στο ***Afrin***.

1. Το τουρκικό κράτος επιδιώκει με κάθε τρόπο (αν και με άκρως αμφίβολες προοπτικές) να ελέγξει μια έκταση περίπου 200 χιλιομέτρων στα σύνορά του με την Συρία και δυτικά του Ευφράτη ποταμού. Γιατί;

Ο αρχισυντάκτης της ερντογανικής τουρκικής εφημερίδας Yeni Safak **Ιμπραήμ Καραγκιούλ**, υπογράφει άρθρο στις 11-8-2017 με τίτλο: «***Πρέπει να αντιδράσουμε άμεσα, αλλιώς θα κτυπάμε το κεφάλι μας στον τοίχο***» (βλ. ιστοσελίδα Pontosnews):

«Ο (κουρδικός) διάδρομος που έχει δημιουργηθεί στα βόρεια της Συρίας, είναι ένα σχέδιο καταστροφής της Τουρκίας. Μόλις ολοκληρωθεί ο διάδρομος αυτός, από το Ιράν μέχρι τη Μεσόγειο, θα μπει σε εφαρμογή ο χάρτης που ετοίμασαν για την Τουρκία. Μέχρι σήμερα προετοίμασαν αυτόν τον χάρτη, μας τύφλωσαν και μας αποκοίμισαν με το Ισλαμικό Κράτος, μετέφεραν εκεί τρομοκράτες και το PKK και βήμα-βήμα περικύκλωσαν την Τουρκία. Έκαναν ένα παιχνίδι με το Κομπάνι και μας ξεγέλασαν. Οι ΗΠΑ, ενώ έδωσαν υποσχέσεις στην Τουρκία για την Ιεράπολη, την παρέδωσαν στο PKK, όπως και όλες τις άλλες περιοχές του διαδρόμου. Η Τουρκία αντέδρασε με την επιχείρηση "Ασπίδα του Ευφράτη", όμως μας σταμάτησαν εκεί. Δεν μπορούμε να κάνουμε βήμα παραπέρα. Και τώρα έρχεται η σειρά του Ιντλίμπ, που έχει μπει στο στόχαστρο των ΗΠΑ. Ετοιμάζονται να κάνουν επιχείρηση εκεί, επειδή την περιοχή ελέγχει μια οργάνωση που ανήκει στην Αλ Κάιντα. Θα παραδώσουν την περιοχή αυτή στο PKK και έτσι θα βγουν οι Κούρδοι στη Μεσόγειο.

Και μετά θα μας πουν να φύγουμε από την Αλ Μπαμπ και από την Τζαραμπλούς. Όσοι μετέφεραν το PKK στις ακτές της Μεσογείου, δεν οδηγούν στο διαμελισμό μόνο τη Συρία, αιχμαλωτίζουν και την Τουρκία, για να εφαρμόσουν και σε μας αργότερα το ίδιο σενάριο. Είμαστε αντι-

2. Στις 25 Σεπτεμβρίου 2017 η ***Κουρδική Περιφερειακή Κυβέρνηση*** (KRG) στα βόρεια του ***Ιράκ*** πραγματοποίησε δημοψήφισμα, για την ανεξαρτησία της, με βασικό στόχο την άσκηση πιέσεων στην Βαγδάτη, για την διαχείριση των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών. Ο ***Ερντογάν*** απαντά άμεσα, δηλώνοντας ότι «***Μια βραδιά μπορεί ξαφνικά να έρθουμε***» προσθέτοντας ότι «***δεν θα επιτρέψουμε επ' ουδενί τρομοκρατικό κράτος στα σύνορά μας***», προειδοποιώντας και απειλώντας ότι «***Ήδη έχει αποκλειστεί η είσοδος προς το Ιράκ. Τα σύνορα θα κλείσουν τελείως. Εντός μιας εβδομάδας θα λάβουμε και άλλα μέτρα. Θα κλείσουμε και τις κάνουλες του πετρελαίου για να δούμε τότε η διοίκηση του βορείου Ιράκ πού θα πουλάει το πετρέλαιό της***».

Σημειωτέον ότι υπέρ του κουρδικού δημοψηφίσματος και της δημιουργίας ενός κουρδικού κράτους έχει ταχθεί το ***Ισραήλ***, καθώς ένα «ανεξάρτητο» ***Κουρδιστάν*** θα αποτελούσε σημαντικό σύμμαχο εναντίον του ιρανικού κράτους (το οποίο επίσης καταδυναστεύει εκατομμύρια Κούρδους). Το ***Ιράν*** «απαντά» στο δημοψήφισμα με στρατιωτική άσκηση με την ονομασία «Μουχαράμ» στα σύνορα με τις κουρδικές περιοχές, με την συμμετοχή των ***Φρουρών της Επανάστασης***, τεθωρακισμένων, πυροβολικού και αεροσκαφών.

Ενδιαφέρον, φυσικά, έχει και η ανακοίνωση του ***Στέιτ Ντιπάρτμεντ***, το οποίο τις παραμονές του δημοψηφίσματος διαμηνύει προς την Κουρδική Περιφερειακή Κυβέρνηση πως «***η πραγματοποίηση του δημοψηφίσματος σε αμφισβητούμενες περιοχές είναι ιδιαίτερα προκλητική και αποσταθεροποιητική***».

Οι ιρανικοί σχεδιασμοί εκφράζονται, επίσης, από τον «δούρειο ίππο» της Τεχεράνης στο Ιράκ, δηλαδή την σιιτική πολιτοφυλακή ***Χαρακάτ Χεζμπολάχ αλ Νουτζάμπα***, με επικεφαλής τον σιίτη κληρικό, Ακράμ Κααμπί. Το ιρανικό κράτος επιχειρεί να δημιουργήσει έναν διάδρομο από το Ιράν, στο Ιράκ και τη Συρία, ο οποίος θα ελέγχεται από την Τεχεράνη και θα επεκτείνει την σιιτική εξουσία της.

Η ***Νουτζάμπα***, που το όνομα της σημαίνει «***οι Ενάρετοι***», έχει υπό τις εντολές της 10.000 μαχητές, είναι από-

ση από το Ιράκ και τη Συρία μέχρι την σιιτική Χεζμπολάχ στον Λίβανο».

3. Στις 13 Ιανουαρίου το αμερικανικό Πεντάγωνο ανακοινώνει επίσημα την συγκρότηση ενός ***Σώματος Συνοριοφυλακής*** 30.000 ανδρών (***Border Security Force***) με βασικό κορμό τούς Κούρδους μαχητές του ***YPG*** (Μονάδα Προστασίας Πολιτών), ενώ τον εξοπλισμό και την περαιτέρω εκπαίδευσή τους εποπτεύει η ***CIA***, με στόχο υποτίθεται την διαφύλαξη των πάλαι ποτέ συριακών συνόρων με το Ιράκ και την Τουρκία από τους εναπομείναντες θύλακες του ISIS.

4. Στις 20 Ιανουαρίου, ακριβώς μια εβδομάδα μετά την ανακοίνωση του αμερικανικού Πενταγώνου, ο ίδιος ο Ερντογάν ανακοινώνει την έναρξη των τουρκικών στρατιωτικών επιχειρήσεων για την κατάκτηση του ***Afrin***, ενώ οι ρωσικές χερσαίες δυνάμεις αποσύρονται από την περιοχή λίγο πριν από την τουρκική εισβολή, δίνοντας το πράσινο φως για την πραγματοποίησή της και συνεχίζοντας βέβαια να διατηρούν τον εναέριο έλεγχο ολόκληρης της ευρύτερης περιοχής.

5. Στις 7 Μαρτίου πραγματοποιείται στην τουρκική πόλη Αττάλεια συνάντηση των τριών Αρχηγών Γενικών Επιτελείων, ΗΠΑ-Ρωσίας και Τουρκίας. Ο στρατηγός Τζόζεφ Ντάνφορντ, των ΗΠΑ, ο στρατηγός Βαλερύ Γερασίμοφ της Ρωσίας και ο στρατηγός Χουλουσί Ακάρ της Τουρκίας συναντώνται και συμφωνούν για τον συντονισμό των στρατιωτικών επιχειρήσεων στην Συρία.

Σύμφωνα με σχετικές ανακοινώσεις συζητούν:

α. Πως θα αποτραπούν «ατυχήματα» μεταξύ των τριών στρατών που ευρίσκονται πέριξ, εντός και εκτός της Μανμπίτζ.

β. Πως θα υπάρξει καλύτερη συνεργασία κατά την διάρκεια των μελλοντικών επιχειρήσεων.

γ. Πως ενδεχομένως θα υπάρξει τριμερής συνεργασία, όταν και αν απαιτηθεί, ώστε να ηττηθεί το Ισλαμικό Κράτος.

δ. Ερευνήθηκε και αποφασίστηκαν κοινοί τρόποι χειρισμού και διαχείρισης με τον Συριακό Αραβικό Στρατό (δυνάμεις του Άσαντ), που τώρα είναι κάτω από τον έλεγχο της Ρωσικής Διοίκησης στην Συρία.

6. Στις 18 Μαρτίου 2018 ο ίδιος ο Ερντογάν ανακοινώ-

που προηγήθηκαν και φωτίζουν σ' έναν βαθμό την τουρκική εισβολή στο ***Afrin***.

1. Το τουρκικό κράτος επιδιώκει με κάθε τρόπο (αν και με άκρως αμφίβολες προοπτικές) να ελέγξει μια έκταση περίπου 200 χιλιομέτρων στα σύνορά του με την Συρία και δυτικά του Ευφράτη ποταμού. Γιατί;

Ο αρχισυντάκτης της ερντογανικής τουρκικής εφημερίδας Yeni Safak **Ιμπραήμ Καραγκιούλ**, υπογράφει άρθρο στις 11-8-2017 με τίτλο: «***Πρέπει να αντιδράσουμε άμεσα, αλλιώς θα κτυπάμε το κεφάλι μας στον τοίχο***» (βλ. ιστοσελίδα Pontosnews):

«Ο (κουρδικός) διάδρομος που έχει δημιουργηθεί στα βόρεια της Συρίας, είναι ένα σχέδιο καταστροφής της Τουρκίας. Μόλις ολοκληρωθεί ο διάδρομος αυτός, από το Ιράν μέχρι τη Μεσόγειο, θα μπει σε εφαρμογή ο χάρτης που ετοίμασαν για την Τουρκία. Μέχρι σήμερα προετοίμασαν αυτόν τον χάρτη, μας τύφλωσαν και μας αποκοίμισαν με το Ισλαμικό Κράτος, μετέφεραν εκεί τρομοκράτες και το ΡΚΚ και βήμα-βήμα περικύκλωσαν την Τουρκία. Έκαναν ένα παιχνίδι με το Κομπάνι και μας ξεγέλασαν. Οι ΗΠΑ, ενώ έδωσαν υποσχέσεις στην Τουρκία για την Ιεράπολη, την παρέδωσαν στο ΡΚΚ, όπως και όλες τις άλλες περιοχές του διαδρόμου. Η Τουρκία αντέδρασε με την επιχείρηση "Ασπίδα του Ευφράτη", όμως μας σταμάτησαν εκεί. Δεν μπορούμε να κάνουμε βήμα παραπέρα. Και τώρα έρχεται η σειρά του Ιντλίμπ, που έχει μπει στο στόχαστρο των ΗΠΑ. Ετοιμάζονται να κάνουν επιχείρηση εκεί, επειδή την περιοχή ελέγχει μια οργάνωση που ανήκει στην Αλ Κάιντα. Θα παραδώσουν την περιοχή αυτή στο ΡΚΚ και έτσι θα βγουν οι Κούρδοι στη Μεσόγειο.

Και μετά θα μας πουν να φύγουμε από την Αλ Μπαμπ και από την Τζαραμπλούς. Όσοι μετέφεραν το ΡΚΚ στις ακτές της Μεσογείου, δεν οδηγούν στο διαμελισμό μόνο τη Συρία, αιχμαλωτίζουν και την Τουρκία, για να εφαρμόσουν και σε μας αργότερα το ίδιο σενάριο. Είμαστε αντιμέτωποι με τον μεγαλύτερο κίνδυνο μετά τη διάλυση της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Όλα αυτά δεν είναι ούτε θέμα τρομοκρατίας, ούτε ποιος θα ελέγξει τη Συρία. Είναι κάτι πιο βαθύ, πώς θα απομονωθεί, πώς θα περικυκλωθεί, για να διαμελιστεί στη συνέχεια, η Τουρκία. Όταν ολοκληρωθεί εκείνος ο διάδρομος, η Τουρκία θα αποκοπεί από τον ισλαμικό κόσμο. Θα αποκλειστούμε πρώτα από τον Αραβικό κόσμο και στη συνέχεια από το Ιράν.

Τότε, μια απομονωμένη Τουρκία, θα οδηγηθεί από τις ΗΠΑ και την ΕΕ στο διαμελισμό (...). Αν δεν κάνουμε κάτι τώρα, τότε θα χτυπάμε το κεφάλι μας στον τοίχο».

χο την άσκηση πιέσεων στην Βαγδάτη, για την διαχείριση των πετρελαιοπαραγωγών περιοχών. Ο ***Ερντογάν*** απαντά άμεσα, δηλώνοντας ότι «***Μια βραδιά μπορεί ξαφνικά να έρθουμε***» προσθέτοντας ότι «***δεν θα επιτρέψουμε επ' ουδενί τρομοκρατικό κράτος στα σύνορά μας***», προειδοποιώντας και απειλώντας ότι «***Ήδη έχει αποκλειστεί η είσοδος προς το Ιράκ. Τα σύνορα θα κλείσουν τελείως. Εντός μιας εβδομάδας θα λάβουμε και άλλα μέτρα. Θα κλείσουμε και τις κάνουλες του πετρελαίου για να δούμε τότε η διοίκηση του βορείου Ιράκ πού θα πουλάει το πετρέλαιό της***».

Σημειωτέον ότι υπέρ του κουρδικού δημοψηφίσματος και της δημιουργίας ενός κουρδικού κράτους έχει ταχθεί το ***Ισραήλ***, καθώς ένα «ανεξάρτητο» ***Κουρδιστάν*** θα αποτελούσε σημαντικό σύμμαχο εναντίον του ιρανικού κράτους (το οποίο επίσης καταδυναστεύει εκατομμύρια Κούρδους). Το ***Ιράν*** «απαντά» στο δημοψήφισμα με στρατιωτική άσκηση με την ονομασία «Μουχαράμ» στα σύνορα με τις κουρδικές περιοχές, με την συμμετοχή των ***Φρουρών της Επανάστασης***, τεθωρακισμένων, πυροβολικού και αεροσκαφών.

Ενδιαφέρον, φυσικά, έχει και η ανακοίνωση του ***Στέιτ Ντιπάρτμεντ***, το οποίο τις παραμονές του δημοψηφίσματος διαμηνύει προς την Κουρδική Περιφερειακή Κυβέρνηση πως «***η πραγματοποίηση του δημοψηφίσματος σε αμφισβητούμενες περιοχές είναι ιδιαίτερα προκλητική και αποσταθεροποιητική***».

Οι ιρανικοί σχεδιασμοί εκφράζονται, επίσης, από τον «δούρειο ίππο» της Τεχεράνης στο Ιράκ, δηλαδή την σιιτική πολιτοφυλακή ***Χαρακάτ Χεζμπολάχ αλ Νουτζάμπα***, με επικεφαλής τον σιίτη κληρικό, Ακράμ Κααμπί. Το ιρανικό κράτος επιχειρεί να δημιουργήσει έναν διάδρομο από το Ιράν, στο Ιράκ και τη Συρία, ο οποίος θα ελέγχεται από την Τεχεράνη και θα επεκτείνει την σιιτική εξουσία της.

Η ***Νουτζάμπα***, που το όνομα της σημαίνει «***οι Ενάρετοι***», έχει υπό τις εντολές της 10.000 μαχητές, είναι από τις πιο σημαντικές πολιτοφυλακές της χώρας και μάχεται υπό την «ομπρέλα» των ***Λαϊκών Δυνάμεων Κινητοποίησης*** (PMF), στις οποίες εντάσσονται εκατοντάδες σιίτες, σουνίτες, χριστιανοί και γιαζίντι, που μάχονται κατά των τζιχαντιστών του ***Ισλαμικού Κράτους***. Ιρακινοί αξιωματούχοι, με δηλώσεις τους στο πρακτορείο ***Reuters***, εκφράζουν τους φόβους τους ότι η σιιτική πολιτοφυλακή θα βοηθήσει το Ιράν να πραγματοποιήσει μία στρατηγική νίκη στη Μέση Ανατολή. Σύμφωνα με τον Φαρχάτ, στρατηγό εν αποστρατεία του στρατού του Λιβάνου, «***εάν το Ιράν καταφέρει να ανοίξει τον δρόμο τότε θα έχουν πρόσβα-***

κοινώνει επίσημα την συγκρότηση ενός ***Σώματος Συνοριοφυλακής*** 30.000 ανδρών (***Border Security Force***) με βασικό κορμό τούς Κούρδους μαχητές του ***YPG*** (Μονάδα Προστασίας Πολιτών), ενώ τον εξοπλισμό και την περαιτέρω εκπαίδευσή τους εποπτεύει η ***CIA***, με στόχο υποτίθεται την διαφύλαξη των πάλαι ποτέ συριακών συνόρων με το Ιράκ και την Τουρκία από τους εναπομείναντες θύλακες του ISIS.

4. Στις 20 Ιανουαρίου, ακριβώς μια εβδομάδα μετά την ανακοίνωση του αμερικανικού Πενταγώνου, ο ίδιος ο Ερντογάν ανακοινώνει την έναρξη των τουρκικών στρατιωτικών επιχειρήσεων για την κατάκτηση του ***Afrin***, ενώ οι ρωσικές χερσαίες δυνάμεις αποσύρονται από την περιοχή λίγο πριν από την τουρκική εισβολή, δίνοντας το πράσινο φως για την πραγματοποίησή της και συνεχίζοντας βέβαια να διατηρούν τον εναέριο έλεγχο ολόκληρης της ευρύτερης περιοχής.

5. Στις 7 Μαρτίου πραγματοποιείται στην τουρκική πόλη Αττάλεια συνάντηση των τριών Αρχηγών Γενικών Επιτελείων, ΗΠΑ-Ρωσίας και Τουρκίας. Ο στρατηγός Τζόζεφ Ντάνφορντ, των ΗΠΑ, ο στρατηγός Βαλερύ Γερασίμοφ της Ρωσίας και ο στρατηγός Χουλουσί Ακάρ της Τουρκίας συναντώνται και συμφωνούν για τον συντονισμό των στρατιωτικών επιχειρήσεων στην Συρία.

Σύμφωνα με σχετικές ανακοινώσεις συζητούν:

α. Πως θα αποτραπούν «ατυχήματα» μεταξύ των τριών στρατών που ευρίσκονται πέριξ, εντός και εκτός της Μανμπίζ.

β. Πως θα υπάρξει καλύτερη συνεργασία κατά την διάρκεια των μελλοντικών επιχειρήσεων.

γ. Πως ενδεχομένως θα υπάρξει τριμερής συνεργασία, όταν και αν απαιτηθεί, ώστε να ηττηθεί το Ισλαμικό Κράτος.

δ. Ερευνήθηκε και αποφασίστηκαν κοινοί τρόποι χειρισμού και διαχείρισης με τον Συριακό Αραβικό Στρατό (δυνάμεις του Άσαντ), που τώρα είναι κάτω από τον έλεγχο της Ρωσικής Διοίκησης στην Συρία.

6. Στις 18 Μαρτίου 2018 ο ίδιος ο Ερντογάν ανακοινώνει ότι «Μονάδες του Ελεύθερου Συριακού Στρατού, οι οποίες υποστηρίζονται από τις τουρκικές ένοπλες δυνάμεις, θέτουν εντελώς υπό τον έλεγχό τους το κέντρο της πόλης Αφρίν σήμερα το πρωί στις 08:30», προσθέτοντας ότι συνεχίζονται οι επιχειρήσεις για τον εντοπισμό ναρκών. «Τώρα κυματίζει εκεί η τουρκική σημαία! Κυματίζει εκεί η σημαία του Ελεύθερου Συριακού Στρατού!», θριαμβολογεί ο Ερντογάν.

Η τουρκική εισβολή και κατοχή του Afrin (μέχρι το 2012 ανήκε διοικητικά στην τοπική κυβέρνηση του Χαλεπίου) έχει τεράστια σημασία καθώς ήδη από το 2013, μαζί με

Homo Neanderthalensis: Συμπόνια, αλληλοβοήθεια και καλοσύνη στον κόσμο των «βάρβαρων» προγόνων μας

Συχνά κάνουμε λόγο για την σύνδεση των πάντων σε ένα δίκτυο. Το δίκτυο αυτό ο «σύγχρονος» άνθρωπος το αποδίδει στα τεχνολογικά μέσα και στις ηλεκτρονικού τύπου συνδέσεις. Ωστόσο, η αρχική σύνδεση των πάντων είχε άλλα ποιοτικά χαρακτηριστικά. Μάλιστα, θα μπορούσε να πει κανείς ότι κάθε ανθρώπινη κοινωνία έχει τις συνδέσεις που της ταιριάζουν κι ίσως της αξίζουν κιόλας, με την έννοια ότι συνδέεται σύμφωνα με το πού προσανατολίζει τις προσπάθειές της. Εμείς ο μόνος τρόπος που επιδιώκουμε ως επί το πλείστον είναι να συνδεθούμε διαδικτυακά. Άλλοτε, όμως, αναζητούσαν διαφορετικούς τρόπους σύνδεσης από τους δικούς μας, εστιασμένοι στην φροντίδα, την συνύπαρξη, την ενότητα όλων με όλους και όλα.

Έτσι, δεν είναι λίγες φορές που μικρές κοινότητες ανθρώπων εστίαζαν ή και εστιάζουν στην αρμονία με τον φυσικό κόσμο ή στην αλληλοβοήθεια. Μέσα από περίπλοκα και περίτεχνα συστήματα σκέψης (γλώσσα, θρησκεία, λήψη κοινών αποφάσεων) απέδιδαν ψυχή και πρόσωπο σε κάθε αντικείμενο φυσικό ή παρασκευασμένο από ανθρώπινο χέρι.

Αν πάμε ακόμη πιο πέρα, όπου ο λεγόμενος υλικός πολιτισμός ήταν περιορισμένος ή μας άφησε ελάχιστα ίχνη, στους θεωρούμενους προγόνους μας τους Νεάντερνταλ, θα διαπιστώσουμε μάλλον μια ακόμη πιο σύνθετη και βαθιά σύνδεση, όπως μαρτυρούν οι νέες έρευνες, που παρουσιάζονται παρακάτω. Συνηθίζεται να κατονομάζουμε κάποιον βάναυσο άνθρωπο ή ανόητο και απερίσκεπτο ή αφελή ως «Νεάντερνταλ». Τονίζουμε ότι ο «μακρινός μας πρόγονος» ήταν μάλλον ηλίθιος και εμείς εξελιγμένοι. Οπότε, όταν κάποιος εκδηλώνει μια καταστροφική ηλιθιότητα, τότε εύκολα χαρακτηρίζεται ως «ηλίθιος πρωτόγονος». Τελικά, όπως όλα

επικράτηση και επιβολή τους. Οι ευαίσθητοι και τρυφεροί Νεαντερτάλιοι ίσως εξολοθρεύθηκαν από τους βάναυσους Sapiens Sapiens, όχι επειδή ήταν ανόητοι και αφελείς, αλλά επειδή δεν μπορούσαν να φανταστούν τον κόσμο χωρίς συμπόνια. Δεν μπορούσαν να φανταστούν τον κόσμο χωρίς τα πάντα να συνδέονται με κοινή προσπάθεια, ευαισθησία και ειλικρίνεια. Αν αφανίστηκαν οι «καλοί», δεν είναι να απορούμε πώς φτάσαμε ως εδώ, στο «σιδηρούν γένος».

Τους αποδίδεται συχνά η εικόνα του κτηνώδους και άσπλαχνου, αλλά οι σύγχρονες έρευνες αποκάλυψαν πόσο γνώριμη και αποτελεσματική ήταν η υγειονομική περίθαλψη στους Νεάντερταλ.

Η μελέτη του Πανεπιστημίου του York αποκαλύπτει ότι η υγειονομική περίθαλψη στους Νεάντερταλ δεν έχει ληφθεί υπ' όψη και ήταν υψηλής αποτελεσματικότητας, αναιρώντας τις αντιλήψεις μας ότι ήταν «βάρβαροι» σε σύγκριση με τους σύγχρονους Homo Sapiens.

Οι ερευνητές υποστηρίζουν ότι η φροντίδα που παρείχαν ήταν μια ευρέως διαδεδομένη συνήθεια και θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται ως «μια συμπονετική και με γνώση ανταπόκριση στους τραυματισμούς και τις ασθένειες».

Είναι γνωστό ότι οι Νεάντερνταλ μερικές φορές παρείχαν φροντίδα στους τραυματίες, αλλά η νέα ανάλυση από την ομάδα του York δείχνει ότι πραγματικά έχαιραν φροντίδας από τους συντρόφους τους, ανεξάρτητα από το επίπεδο της ασθένειας ή του τραυματισμού κι ότι περισσότερο βοηθούσαν τους άλλους παρά τον εαυτό τους.

Η κύρια συγγραφέας του άρθρου Dr Penny Spikins, λέκτορας (senior lecturer) στην Αρχαιολογία της Ανθρώπινης Προέλευσης του πανεπιστημίου του York, δήλωσε: «τα ευρήματά μας δείχνουν ότι οι

τικών καταστάσεων και τραυματισμών.

Σε κάποιες περιπτώσεις οι τραυματισμοί συνέβησαν πολύ πριν το θάνατο και θα απαιτούσαν παρακολούθηση, μαλάξεις, αντιμετώπιση του πυρετού και φροντίδα της υγείας τους, σύμφωνα με τη μελέτη.

Η ανάλυση ενός άνδρα ηλικίας περίπου 25-40 ετών, όταν πέθανε, αποκάλυψε μια σειρά προβλημάτων που δείχνουν κακή υγεία, συμπεριλαμβανομένης μιας εκφυλιστικής νόσου της σπονδυλικής στήλης και των ώμων. Η κατάστασή του θα εξασθενούσε τη δύναμή του τον τελευταίο χρόνο της ζωής του και θα περιόριζε σοβαρά την ικανότητά του να συνεισφέρει στην ομάδα. Ωστόσο, οι συντάκτες της μελέτης υποστηρίζουν ότι παρέμεινε μέλος μιας ομάδας, καθώς τα

φορετικοί» και βάναυσοι. Ωστόσο, μια λεπτομερής εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων στο κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιό τους αποκαλύπτει μια διαφορετική εικόνα.

«Η ομοιότητα της υγειονομικής περίθαλψης του Νεάντερνταλ με αυτή των μεταγενέστερων περιόδων αποτελεί σημαντικό συμπέρασμα. Υποστηρίζουμε ότι η οργανωμένη, με γνώσεις και φροντίδα, υγειονομική περίθαλψη δεν είναι μοναδική στο είδος μας, αλλά μάλλον έχει μια μακρά εξελικτική πορεία».

Η μελέτη έχει εν μέρει υποστήριξη από το Ίδρυμα John Templeton και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό World Archaeology.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

μπορούσε να πει κανείς ότι κάθε ανθρώπινη κοινωνία έχει τις συνδέσεις που της ταιριάζουν κι ίσως της αξίζουν κιόλας, με την έννοια ότι συνδέεται σύμφωνα με το πού προσανατολίζει τις προσπάθειές της. Εμείς ο μόνος τρόπος που επιδιώκουμε ως επί το πλείστον είναι να συνδεθούμε διαδικτυακά. Άλλοτε, όμως, αναζητούσαν διαφορετικούς τρόπους σύνδεσης από τους δικούς μας, εστιασμένοι στην φροντίδα, την συνύπαρξη, την ενότητα όλων με όλους και όλα.

Έτσι, δεν είναι λίγες φορές που μικρές κοινότητες ανθρώπων εστίαζαν ή και εστιάζουν στην αρμονία με τον φυσικό κόσμο ή στην αλληλοβοήθεια. Μέσα από περίπλοκα και περίτεχνα συστήματα σκέψης (γλώσσα, θρησκεία, λήψη κοινών αποφάσεων) απέδιδαν ψυχή και πρόσωπο σε κάθε αντικείμενο φυσικό ή παρασκευασμένο από ανθρώπινο χέρι.

Αν πάμε ακόμη πιο πέρα, όπου ο λεγόμενος υλικός πολιτισμός ήταν περιορισμένος ή μας άφησε ελάχιστα ίχνη, στους θεωρούμενους προγόνους μας τους Νεάντερνταλ, θα διαπιστώσουμε μάλλον μια ακόμη πιο σύνθετη και βαθιά σύνδεση, όπως μαρτυρούν οι νέες έρευνες, που παρουσιάζονται παρακάτω. Συνηθίζεται να κατονομάζουμε κάποιον βάναυσο άνθρωπο ή ανόητο και απερίσκεπτο ή αφελή ως «Νεάντερνταλ». Τονίζουμε ότι ο «μακρινός μας πρόγονος» ήταν μάλλον ηλίθιος και εμείς εξελιγμένοι. Οπότε, όταν κάποιος εκδηλώνει μια καταστροφική ηλιθιότητα, τότε εύκολα χαρακτηρίζεται ως «ηλίθιος πρωτόγονος». Τελικά, όπως όλα δείχνουν, οι «ηλίθιοι πρωτόγονοι» είμαστε εμείς, όταν χρησιμοποιούμε τον όρο Νεάντερνταλ υποτιμητικά.

Δείχνει ακόμη ότι η εξέχουσα θέση που αποδίδουν οι περισσότερες σύγχρονες κοινωνίες στην εξαπάτηση και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο –σε βαθμό μάλιστα να ταυτίζεται η απάθεια και η εκμετάλλευση με την ευφυΐα και ευστροφία– ήταν αυτή που συνέβαλε στην κόσμο χωρίς τα πάντα να συνδέονται με κοινή προσπάθεια, ευαισθησία και ειλικρίνεια. Αν αφανίστηκαν οι «καλοί», δεν είναι να απορούμε πώς φτάσαμε ως εδώ, στο «σιδηρούν γένος».

Τους αποδίδεται συχνά η εικόνα του κτηνώδους και άσπλαχνου, αλλά οι σύγχρονες έρευνες αποκάλυψαν πόσο γνώριμη και αποτελεσματική ήταν η υγειονομική περίθαλψη στους Νεάντερταλ.

Η μελέτη του Πανεπιστημίου του York αποκαλύπτει ότι η υγειονομική περίθαλψη στους Νεάντερταλ δεν έχει ληφθεί υπ' όψη και ήταν υψηλής αποτελεσματικότητας, αναιρώντας τις αντιλήψεις μας ότι ήταν «βάρβαροι» σε σύγκριση με τους σύγχρονους Homo Sapiens.

Οι ερευνητές υποστηρίζουν ότι η φροντίδα που παρείχαν ήταν μια ευρέως διαδεδομένη συνήθεια και θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται ως «μια συμπονετική και με γνώση ανταπόκριση στους τραυματισμούς και τις ασθένειες».

Είναι γνωστό ότι οι Νεάντερνταλ μερικές φορές παρείχαν φροντίδα στους τραυματίες, αλλά η νέα ανάλυση από την ομάδα του York δείχνει ότι πραγματικά έχαιραν φροντίδας από τους συντρόφους τους, ανεξάρτητα από το επίπεδο της ασθένειας ή του τραυματισμού κι ότι περισσότερο βοηθούσαν τους άλλους παρά τον εαυτό τους.

Η κύρια συγγραφέας του άρθρου Dr Penny Spikins, λέκτορας (senior lecturer) στην Αρχαιολογία της Ανθρώπινης Προέλευσης του πανεπιστημίου του York, δήλωσε: «τα ευρήματά μας δείχνουν ότι οι Νεάντερνταλ δεν σκέφτονται με όρους του αν οι άλλοι, μπορούν να τους ανταποδώσουν τις προσπάθειές τους, απλώς ανταποκρίνονταν στα συναισθήματά τους, όταν έβλεπαν τους αγαπημένους τους να υποφέρουν».

Τα περισσότερα άτομα που μελέτησαν οι αρχαιολόγοι είχαν σοβαρό τραυματισμό κάποιου είδους, με έντονες παθολογίες, με έμφαση σε μια σειρά εξουθενωτικών καταστάσεων και τραυματισμών.

Σε κάποιες περιπτώσεις οι τραυματισμοί συνέβησαν πολύ πριν το θάνατο και θα απαιτούσαν παρακολούθηση, μαλάξεις, αντιμετώπιση του πυρετού και φροντίδα της υγείας τους, σύμφωνα με τη μελέτη.

Η ανάλυση ενός άνδρα ηλικίας περίπου 25-40 ετών, όταν πέθανε, αποκάλυψε μια σειρά προβλημάτων που δείχνουν κακή υγεία, συμπεριλαμβανομένης μιας εκφυλιστικής νόσου της σπονδυλικής στήλης και των ώμων. Η κατάστασή του θα εξασθενούσε τη δύναμή του τον τελευταίο χρόνο της ζωής του και θα περιόριζε σοβαρά την ικανότητά του να συνεισφέρει στην ομάδα. Ωστόσο, οι συντάκτες της μελέτης υποστηρίζουν ότι παρέμεινε μέλος μιας ομάδας, καθώς τα αρθρωτά του υπολείμματα στη συνέχεια θάφτηκαν προσεκτικά.

Η δρ. Spikins πρόσθεσε: «Πιστεύουμε ότι η κοινωνική σημασία του ευρύτερου προτύπου της υγειονομικής περίθαλψης έχει παραβλεφθεί και οι ερμηνείες μιας περιορισμένης ή υπολογισμένης ανταπόκρισης έχουν επηρεαστεί από τις προκαταλήψεις ότι οι Νεάντερνταλ ήταν «διαφορετικοί» ή και βάναυσοι. Ωστόσο, μια λεπτομερής εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων στο κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιό τους αποκαλύπτει μια διαφορετική εικόνα.

«Η ομοιότητα της υγειονομικής περίθαλψης του Νεάντερνταλ με αυτή των μεταγενέστερων περιόδων αποτελεί σημαντικό συμπέρασμα. Υποστηρίζουμε ότι η οργανωμένη, με γνώσεις και φροντίδα, υγειονομική περίθαλψη δεν είναι μοναδική στο είδος μας, αλλά μάλλον έχει μια μακρά εξελικτική πορεία».

Η μελέτη έχει εν μέρει υποστήριξη από το Ίδρυμα John Templeton και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό World Archaeology.

σύντροφοι για την
Αναρχική απελευθερωτική δράση

Το πλήρες άρθρο διαθέσιμο εδώ:
https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00438243.2018.1433060

Περιγραφή του άρθρου και πηγή της μετάφρασης εδώ:
https://www.heritagedaily.com/2018/03/compassion-helped-neanderthals-to-survive-new-study-reveals/118584

το Jazira και το Euphrates, συναποτελούν τα «αυτοδιοικούμενα» καντόνια της Rozava (στα κουρδικά σημαίνει Δυτικό Κουρδιστάν) με συνολικό πληθυσμό περίπου 4,5

7. Στις 22 Μαρτίου 2018 ο τούρκος υπουργός Εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου δηλώνει ότι η Τουρκία θα εκδιώξει από τη συριακή μεθόριο την κουρδική πολιτοφυ-

την ασφάλεια της Μανμπίτζ μετά την αποχώρηση από την περιοχή της πολιτοφυλακής YPG των Κούρδων της Συρίας, την οποία το τουρκικό κράτος θεωρεί τρομοκρατική ορ-

πο σε κάθε αντικείμενο φυσικό ή παρασκευασμένο από ανθρώπινο χέρι.

Αν πάμε ακόμη πιο πέρα, όπου ο λεγόμενος υλικός πολιτισμός ήταν περιορισμένος ή μας άφησε ελάχιστα ίχνη, στους θεωρούμενους προγόνους μας τους Νεάντερνταλ, θα διαπιστώσουμε μάλλον μια ακόμη πιο σύνθετη και βαθιά σύνδεση, όπως μαρτυρούν οι νέες έρευνες, που παρουσιάζονται παρακάτω. Συνηθίζεται να κατονομάζουμε κάποιον βάναυσο άνθρωπο ή ανόητο και απερίσκεπτο ή αφελή ως «Νεάντερνταλ». Τονίζουμε ότι ο «μακρινός μας πρόγονος» ήταν μάλλον ηλίθιος και εμείς εξελιγμένοι. Οπότε, όταν κάποιος εκδηλώνει μια καταστροφική ηλιθιότητα, τότε εύκολα χαρακτηρίζεται ως «ηλίθιος πρωτόγονος». Τελικά, όπως όλα δείχνουν, οι «ηλίθιοι πρωτόγονοι» είμαστε εμείς, όταν χρησιμοποιούμε τον όρο Νεάντερνταλ υποτιμητικά.

Δείχνει ακόμη ότι η εξέχουσα θέση που αποδίδουν οι περισσότερες σύγχρονες κοινωνίες στην εξαπάτηση και την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο –σε βαθμό μάλιστα να ταυτίζεται η απάθεια και η εκμετάλλευση με την ευφυΐα και ευστροφία– ήταν αυτή που συνέβαλε στην διαδεδομένη συνήθεια και θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται ως «μια συμπονετική και με γνώση ανταπόκριση στους τραυματισμούς και τις ασθένειες».

Είναι γνωστό ότι οι Νεάντερνταλ μερικές φορές παρείχαν φροντίδα στους τραυματίες, αλλά η νέα ανάλυση από την ομάδα του York δείχνει ότι πραγματικά έχαιραν φροντίδας από τους συντρόφους τους, ανεξάρτητα από το επίπεδο της ασθένειας ή του τραυματισμού κι ότι περισσότερο βοηθούσαν τους άλλους παρά τον εαυτό τους.

Η κύρια συγγραφέας του άρθρου Dr Penny Spikins, λέκτορας (senior lecturer) στην Αρχαιολογία της Ανθρώπινης Προέλευσης του πανεπιστημίου του York, δήλωσε: «τα ευρήματά μας δείχνουν ότι οι Νεάντερνταλ δεν σκέφτονται με όρους του αν οι άλλοι, μπορούν να τους ανταποδώσουν τις προσπάθειές τους, απλώς ανταποκρίνονταν στα συναισθήματά τους, όταν έβλεπαν τους αγαπημένους τους να υποφέρουν».

Τα περισσότερα άτομα που μελέτησαν οι αρχαιολόγοι είχαν σοβαρό τραυματισμό κάποιου είδους, με έντονες παθολογίες, με έμφαση σε μια σειρά εξουθενωτικών καταστάσεων και τραυματισμών.

Σε κάποιες περιπτώσεις οι τραυματισμοί συνέβησαν πολύ πριν το θάνατο και θα απαιτούσαν παρακολούθηση, μαλάξεις, αντιμετώπιση του πυρετού και φροντίδα της υγείας τους, σύμφωνα με τη μελέτη.

Η ανάλυση ενός άνδρα ηλικίας περίπου 25-40 ετών, όταν πέθανε, αποκάλυψε μια σειρά προβλημάτων που δείχνουν κακή υγεία, συμπεριλαμβανομένης μιας εκφυλιστικής νόσου της σπονδυλικής στήλης και των ώμων. Η κατάστασή του θα εξασθενούσε τη δύναμή του τον τελευταίο χρόνο της ζωής του και θα περιόριζε σοβαρά την ικανότητά του να συνεισφέρει στην ομάδα. Ωστόσο, οι συντάκτες της μελέτης υποστηρίζουν ότι παρέμεινε μέλος μιας ομάδας, καθώς τα αρθρωτά του υπολείμματα στη συνέχεια θάφτηκαν προσεκτικά.

Η δρ. Spikins πρόσθεσε: «Πιστεύουμε ότι η κοινωνική σημασία του ευρύτερου προτύπου της υγειονομικής περίθαλψης έχει παραβλεφθεί και οι ερμηνείες μιας περιορισμένης ή υπολογισμένης ανταπόκρισης έχουν επηρεαστεί από τις προκαταλήψεις ότι οι Νεάντερνταλ ήταν «διαφορετικοί» ή και βάναυσοι. Ωστόσο, μια λεπτομερής εξέταση των αποδεικτικών στοιχείων στο κοινωνικό και πολιτισμικό πλαίσιό τους αποκαλύπτει μια διαφορετική εικόνα.

«Η ομοιότητα της υγειονομικής περίθαλψης του Νεάντερνταλ με αυτή των μεταγενέστερων περιόδων αποτελεί σημαντικό συμπέρασμα. Υποστηρίζουμε ότι η οργανωμένη, με γνώσεις και φροντίδα, υγειονομική περίθαλψη δεν είναι μοναδική στο είδος μας, αλλά μάλλον έχει μια μακρά εξελικτική πορεία».

Η μελέτη έχει εν μέρει υποστήριξη από το Ίδρυμα John Templeton και δημοσιεύτηκε στο περιοδικό World Archaeology.

σύντροφοι για την

Αναρχική απελευθερωτική δράση

Το πλήρες άρθρο διαθέσιμο εδώ: https://www.tandfonline.com/doi/full/10.1080/00438243.2018.1433060

Περιγραφή του άρθρου και πηγή της μετάφρασης εδώ: https://www.heritagedaily.com/2018/03/compassion-helped-neanderthals-to-survive-new-study-reveals/118584

το Jazira και το Euphrates, συναποτελούν τα «αυτοδιοικούμενα» καντόνια της Rozava (στα κουρδικά σημαίνει Δυτικό Κουρδιστάν) με συνολικό πληθυσμό περίπου 4,5 εκατομμύρια κούρδους.

Το **Afrin** είχε μέχρι και την τουρκική εισβολή δικό του τοπικό κοινοβούλιο, και ψηφισμένο προσωρινό Σύνταγμα. Το τουρκικό κράτος εισβάλλει στο Afrin συνεπικουρούμενο από τον λεγόμενο ***Ελεύθερο Συριακό Στρατό,*** ο οποίος αρχικά αποτελούνταν από Ουϊγούρους, Τσετσένους, φανατικούς ισλαμιστές και μισθοφόρους, που συγκροτήθηκαν για να πολεμήσουν κατά του Συριακού καθεστώτος, χρηματοδοτούμενοι από Σαουδική Αραβία, Κατάρ, ΗΠΑ και εφοδιαζόμενοι μέσω Τουρκίας. Τα απομεινάρια των τζιχαντιστών, που διέφυγαν από την Ράκα, δηλαδή συμμορίες της Αλ Νούσρα, της Αλ Κάιντα και του ISIS αποτελούν τις αφιονισμένες ορδές που συνοδεύουν τις τουρκικές δυνάμεις κατοχής του Afrin.

7. Στις 22 Μαρτίου 2018 ο τούρκος υπουργός Εξωτερικών Μεβλούτ Τσαβούσογλου δηλώνει ότι η Τουρκία θα εκδιώξει από τη συριακή μεθόριο την κουρδική πολιτοφυλακή του YPG αν δεν υπάρξει τελικά μια συμφωνία με τις ΗΠΑ για ένα σχέδιο απομάκρυνσης της οργάνωσης από την κουρδική πόλη Μανμπίτζ. «***Αν αυτό το σχέδιο δεν εφαρμοστεί, η μοναδική επιλογή που μας απομένει θα είναι η απομάκρυνση των τρομοκρατών. Αυτό δεν ισχύει μόνο για τη Συρία, αλλά και για το Ιράκ***», δηλώνει σε συνέντευξή του στο κρατικό πρακτορείο ειδήσεων Anadolu.

Μόλις μια ημέρα πριν, ο τούρκος υπουργός ανακοίνωσε ότι η Τουρκία και οι Ηνωμένες Πολιτείες κατέληξαν σε «μια συνεννόηση, όχι σε συμφωνία» σχετικά με την Μανμπίτζ (Ιεράπολις). Μιλώντας σε συνέντευξη Τύπου, ο Τσαβούσογλου δήλωσε, ακόμη, πως η Άγκυρα επιδιώκει μια συμφωνία με την Ουάσινγκτον για το ποιος θα αναλάβει την ασφάλεια της Μανμπίτζ μετά την αποχώρηση από την περιοχή της πολιτοφυλακής YPG των Κούρδων της Συρίας, την οποία το τουρκικό κράτος θεωρεί τρομοκρατική οργάνωση, ενώ, επίσης, πρόσθεσε ότι η Τουρκία θέλει η συνεννόηση με τις ΗΠΑ αναφορικά με την Μανμπίτζ, όπου σταθμεύουν αμερικανικά στρατεύματα, να αποτελέσει πρότυπο για όλες τις περιοχές που ελέγχονται από τη YPG.

Δεν χρειάζεται μεγάλη φαντασία ούτε ιδιαίτερες ικανότητες ανάλυσης για να καταλάβουμε ότι η συνέχεια στην ευρύτερη περιοχή της Ανατολικής Μεσογείου, στην οποία «συνωστίζονται» ολοένα και περισσότερες πολεμικές δυνάμεις, που προασπίζονται, επίσης σθεναρά, ενεργειακούς πόρους και διαδρόμους (νέους και παλαιότερους) θα είναι εκρηκτική και δυστυχώς με ανυπολόγιστες συνέπειες για τους πληθυσμούς της περιοχής...

Συσπείρωση Αναρχικών

Μια σύντομη βιογραφία της ρωσίδας επαναστάτριας Άννας Γιακίμοβα

Η Άννα Γιακίμοβα, ((Άννα Βασιλέβνα Γιακίμοβα-Ντικόφσκι) κόρη ιερέα, γεννήθηκε το 1856. Παρακολούθησε το σχολείο στη Βιάτκα (Κιρώφ) όπου γνώρισε τον Στέφαν Χαλτουρίν.

Το 1872, παρά τις συμβουλές του πατέρα της, πιάνει δουλειά ως δασκάλα σε ένα σχολείο στο Ορλώφ. Συμμετείχε, επίσης, σε τοπικό πρόγραμμα εμβολιασμών, για ευλογιά, σε αγρότες.

Κατά την περίοδο αυτή επηρεάστηκε από τις απόψεις του Μιχαήλ Μπακούνιν και έγραψε προκηρύξεις τις οποίες μοίρασε στους αγρότες. Η Cathy Porter, συγγραφέας του βιβλίου *Πατέρες και Κόρες: Οι Ρωσίδες στην Επανάσταση* (1976), υποστηρίζει: «Αν και βρήκε τους αγρότες πρόθυμους να ακούσουν την άποψή της για τις αδικίες κάτω από τις οποίες εργάζονταν, φαίνονταν ανίκανοι να εφαρμόσουν όσα έμαθαν στην καθημερινή τους ζωή. Το λάθος, κατέληξε, βρισκόταν στον εαυτό της· έτσι, απομονώθηκε από κάθε κεντρική επαναστατική οργάνωση».

Η Γιακίμοβα ένωσε τις δυνάμεις της με τη Σοφία Περόφσκαγια και την Τατιάνα Λεμπεντέβα για να διανείμουν επαναστατικά κείμενα. Για κάποιο διάστημα βρέθηκε σε μια κοινότητα με την Κατερίνα Μπρεσκόφσκαγια. Το 1875, το σχολείο στο οποίο διδάσκει η Γιακίμοβα ερευνάται από την αστυνομία και η ίδια συλλαμβάνεται. Παραμένει ένα χρόνο στην απομόνωση στην τοπική φυλακή πριν μεταφερθεί στην Αγία Πετρούπολη για να περάσει από δίκη.

Η Γιακίμοβα αρνείται να υπερασπιστεί τον εαυτό της στη δίκη, κατά την οποία 193 γυναίκες κατηγορήθηκαν για επαναστατικές δραστηριότητες. Η Μπρεσκόφσκαγια ήταν μια από τις δεκαοκτώ γυναίκες που καταδικάστηκαν σε καταναγκαστική εργασία τριών έως δέκα ετών στη Σιβηρία. Σαράντα απεστάλησαν στην εξορία στις «απομακρυσμένες επαρχίες» της Ρωσίας. Ωστόσο, οι περισσότερες γυναίκες, συμπεριλαμβανομένης της Γιακίμοβα, απαλλάχθηκαν

και την Sophia Perovskaya. Τον επόμενο μήνα οι Zhelyabov και Perovskaya προσπαθούν να καταστρέψουν το τραίνο του τσάρου με νιτρογλυκερίνη. Ωστόσο, από λάθος υπολογισμούς καταστρέφουν άλλο τραίνο. Μια άλλη απόπειρα να ανατιναχτεί η γέφυρα του Kamenny στην Αγία Πετρούπολη, την στιγμή που ο Τσάρος περνούσε, ήταν επίσης ανεπιτυχής.

Τον Νοέμβριο του 1879 ο Στέφαν Χαλτουρίν καταφέρνει να βρει δουλειά ως ξυλουργός στα Χειμερινά Ανάκτορα. Σύμφωνα με τον Adam Bruno Ulam, συγγραφέα του βιβλίου *Προφήτες και Συνωμότες στην Προ-Επαναστατική Ρωσία* (1998): «Υπήρχε, όπως φαίνεται, μια ακατανόητη απουσία ελέγχου ασφαλείας των εργαζόμενων στο παλάτι. Ο Στέφαν Χαλτουρίν, κατά την αστυνομία ένας από τους οργανωτές της Βόρειας Ένωσης Ρώσων Εργαζομένων, δεν βρήκε καμία δυσκολία στην υποβολή αίτησης και ανάληψης εργασίας με ψευδή στοιχεία. Το εξωτερικό μεγαλείο της κατοικίας του αυτοκράτορα απέκρυβε το απόλυτο χάος στη διοίκησή του: άνθρωποι περιπλανιόνταν μέσα κι έξω από το παλάτι και οι λαμπρά ντυμένοι αυτοκρατορικοί υπηρέτες πληρώνονταν μόλις δεκαπέντε ρούβλια το μήνα και αναγκάζονταν να καταφύγουν σε κλοπές. Οι εργαζόμενοι επιτρεπόταν να κοιμούνται σε ένα κελάρι, ακριβώς κάτω από την σαλο-τραπεζαρία.»

Ο Χαλτουρίν συζήτησε με τον Πλεχάνωφ για τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει αυτή την ευκαιρία για να σκοτώσει τον Τσάρο Αλέξανδρο Β΄, ο οποίος απορρίπτει την ιδέα, αλλά τον φέρνει σε επαφή με την *Λαϊκή Θέληση*. Συμφωνήθηκε ότι ο Χαλτουρίν θα έπρεπε να προσπαθήσει να σκοτώσει τον Τσάρο και κάθε μέρα κουβαλούσε πακέτα δυναμίτη, που του προμήθευαν η Άννα Γιακίμοβα και ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, στο δωμάτιο του και τα έκρυβε στο κρεβάτι του. Η Cathy Porter, υποστηρίζει: «Οι συνάδελφοι του τον θεωρούσαν κλόουν και αφελή και τον προειδοποιούσαν για τους σοσιαλιστές, ότι ήταν εύκολα αναγνωρίσιμοι προφανώς για τα άγρια μάτια και τις προκλητικές τους χειρο-

χουν σε πολιτικές οργανώσεις που προπαγάνδιζαν την κοινωνική μεταρρύθμιση.

Τον Ιανουάριο του 1881, ο Μιχαήλ Λωρίς-Μελικώφ παρουσίασε τα σχέδιά του στον Αλέξανδρο Β'. Περιλάμβαναν την επέκταση των εξουσιών των Ζέμστβο. Σύμφωνα με το σχέδιό του, κάθε Ζέμστβο θα έχει επίσης την εξουσία να στείλει αντιπροσώπους σε μια εθνική συνέλευση που ονομάζεται Κρατικό Σοβιέτ, που θα έχει την εξουσία να νομοθετεί. Ο Αλέξανδρος ανησύχησε ότι το σχέδιο θα έδινε υπερβολική εξουσία στην εθνική συνέλευση και όρισε μια επιτροπή για να εξετάσει λεπτομερέστερα το σχέδιο.

Τα μέλη της *Λαϊκής Θέλησης* αρχίζουν να θυμώνουν με την παράλειψη της ρωσικής κυβέρνησης να ανακοινώσει λεπτομέρειες για το νέο σύνταγμα. Έτσι, δρομολογούν άλλη μια προσπάθεια δολοφονίας. Αυτοί που συμμετέχουν στο σχεδιασμό είναι οι Γιακίμοβα, Σόφια Περόφσκαγια, Αντρέι Ζελιάμπωφ, Βέρα Φίγκνερ, Γκριγκόρι Ισάεφ, Γκέσια Γκέλφμαν, Νικολάι Σαμπλίν, Ιγκνατέι Γκρινέβσκι, Νικολάι Κιμπάλτσιτς, Νικολάι Ρυσάκωφ, Μιχαήλ Φρόλενκο, Τιμοφέι Μιχαήλωφ, Τατιάνα Λεμπέντεβα και Αλεξάντερ Κβιάτκοφσκι.

Ο Ισάεφ και η Γιακίμοβα έχουν την αποστολή να ετοιμάσουν τις βόμβες που χρειάζονταν για να σκοτώσουν τον Τσάρο. Ο Ισάεφ κάνει κάποιο τεχνικό σφάλμα και μια βόμβα τραυματίζει σοβαρά το δεξί του χέρι. Η Γιακίμοβα τον πηγαίνει στο νοσοκομείο, όπου και παραμένει δίπλα στο κρεβάτι του για να τον εμποδίσει να ενοχοποιήσει τον εαυτό του ασυνείδητα, μέσα στο παραλήρημά του. Μόλις ανακτά τις αισθήσεις του, ο Ισάεφ επιμένει να φύγει, παρ' ότι έχει χάσει τρία δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Όμως, δεν είναι σε θέση να συνεχίσει να εργάζεται και η Γιακίμοβα έχει τώρα την αποκλειστική ευθύνη για την προετοιμασία των βομβών.

Πραγματοποιείται η κρίσιμη συνάντηση, στην οποία ο Τιμοφέι Μιχαήλωφ επιβεβαιώνει ότι η εργασία συνεχίζεται σε όλα τα μέτωπα. Ωστόσο, η Γιακίμοβα και η Σόφια

Η Άννα Γιακίμοβα, ((Άννα Βασιλέβνα Γιακίμοβα-Ντικόφσκι) κόρη ιερέα, γεννήθηκε το 1856. Παρακολούθησε το σχολείο στη Βιάτκα (Κιρώφ) όπου γνώρισε τον Στέφαν Χαλτουρίν.

Το 1872, παρά τις συμβουλές του πατέρα της, πιάνει δουλειά ως δασκάλα σε ένα σχολείο στο Ορλώφ. Συμμετείχε, επίσης, σε τοπικό πρόγραμμα εμβολιασμών, για ευλογιά, σε αγρότες.

Κατά την περίοδο αυτή επηρεάστηκε από τις απόψεις του Μιχαήλ Μπακούνιν και έγραψε προκηρύξεις τις οποίες μοίρασε στους αγρότες. Η Cathy Porter, συγγραφέας του βιβλίου *Πατέρες και Κόρες: Οι Ρωσίδες στην Επανάσταση* (1976), υποστηρίζει: «Αν και βρήκε τους αγρότες πρόθυμους να ακούσουν την άποψή της για τις αδικίες κάτω από τις οποίες εργάζονταν, φαίνονταν ανίκανοι να εφαρμόσουν όσα έμαθαν στην καθημερινή τους ζωή. Το λάθος, κατέληξε, βρισκόταν στον εαυτό της· έτσι, απομονώθηκε από κάθε κεντρική επαναστατική οργάνωση».

Η Γιακίμοβα ένωσε τις δυνάμεις της με τη Σοφία Περόφσκαγια και την Τατιάνα Λεμπεντέβα για να διανείμουν επαναστατικά κείμενα. Για κάποιο διάστημα βρέθηκε σε μια κοινότητα με την Κατερίνα Μπρεσκόφσκαγια. Το 1875, το σχολείο στο οποίο διδάσκει η Γιακίμοβα ερευνάται από την αστυνομία και η ίδια συλλαμβάνεται. Παραμένει ένα χρόνο στην απομόνωση στην τοπική φυλακή πριν μεταφερθεί στην Αγία Πετρούπολη για να περάσει από δίκη.

Η Γιακίμοβα αρνείται να υπερασπιστεί τον εαυτό της στη δίκη, κατά την οποία 193 γυναίκες κατηγορήθηκαν για επαναστατικές δραστηριότητες. Η Μπρεσκόφσκαγια ήταν μια από τις δεκαοκτώ γυναίκες που καταδικάστηκαν σε καταναγκαστική εργασία τριών έως δέκα ετών στη Σιβηρία. Σαράντα απεστάλησαν στην εξορία στις «απομακρυσμένες επαρχίες» της Ρωσίας. Ωστόσο, οι περισσότερες γυναίκες, συμπεριλαμβανομένης της Γιακίμοβα, απαλλάχθηκαν λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Αφού πέρασε τρία χρόνια στη φυλακή, η Γιακίμοβα και δύο φίλοι ξεκίνησαν για την περιοχή του Τβερ, «ντυμένοι στα μαύρα και τρώγοντας μαύρο ψωμί και κρεμμύδια (είχαν μάθει να ζουν χωρίς τσάι στη φυλακή)». Μετακόμισε στη Νίζνι Νόβγκοροντ, όπου βρήκε δουλειά σε εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας. Στις πρώτες της διαμαρτυρίες για τις συνθήκες του εργοστασίου, χαρακτηρίζεται ως «προπαγανδίστρια» και αναγκάζεται να εγκαταλείψει την περιοχή.

Επιστρέφει στην Αγία Πετρούπολη, όπου και προσχωρεί στην μυστική οργάνωση *Γη και Ελευθερία*. Ανώτερα μέλη της οργάνωσης ήταν ο Mark Natanson, ο Georgi Plekhanov και η Vera Zasulich. Διαφωνεί με τον Πλεχάνωφ όσον αφορά για την πορεία προς τα εμπρός και αρχίζει να συνεργάζεται με πρόσωπα όπως ο Λεβ Τικομίρωφ και ο Αλεξάντερ Κβιάτκοφσκι.

Τον Οκτώβριο του 1879, η οργάνωση χωρίζεται σε δύο

ψουν το τραίνο του τσάρου με νιτρογλυκερίνη. Ωστόσο, από λάθος υπολογισμούς καταστρέφουν άλλο τραίνο. Μια άλλη απόπειρα να ανατιναχτεί η γέφυρα του Kamenny στην Αγία Πετρούπολη, την στιγμή που ο Τσάρος περνούσε, ήταν επίσης ανεπιτυχής.

Τον Νοέμβριο του 1879 ο Στέφαν Χαλτουρίν καταφέρνει να βρει δουλειά ως ξυλουργός στα Χειμερινά Ανάκτορα. Σύμφωνα με τον Adam Bruno Ulam, συγγραφέα του βιβλίου *Προφήτες και Συνωμότες στην Προ-Επαναστατική Ρωσία* (1998): «Υπήρχε, όπως φαίνεται, μια ακατανόητη απουσία ελέγχου ασφαλείας των εργαζόμενων στο παλάτι. Ο Στέφαν Χαλτουρίν, κατά την αστυνομία ένας από τους οργανωτές της Βόρειας Ένωσης Ρώσων Εργαζομένων, δεν βρήκε καμία δυσκολία στην υποβολή αίτησης και ανάληψης εργασίας με ψευδή στοιχεία. Το εξωτερικό μεγαλείο της κατοικίας του αυτοκράτορα απέκρυβε το απόλυτο χάος στη διοίκησή του: άνθρωποι περιπλανιόνταν μέσα κι έξω από το παλάτι και οι λαμπερά ντυμένοι αυτοκρατορικοί υπηρέτες πληρώνονταν μόλις δεκαπέντε ρούβλια το μήνα και αναγκάζονταν να καταφύγουν σε κλοπές. Οι εργαζόμενοι επιτρεπόταν να κοιμούνται σε ένα κελάρι, ακριβώς κάτω από την σαλο-τραπεζαρία.»

Ο Χαλτουρίν συζήτησε με τον Πλεχάνωφ για τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει αυτή την ευκαιρία για να σκοτώσει τον Τσάρο Αλέξανδρο Β΄, ο οποίος απορρίπτει την ιδέα, αλλά τον φέρνει σε επαφή με την *Λαϊκή Θέληση*. Συμφωνήθηκε ότι ο Χαλτουρίν θα έπρεπε να προσπαθήσει να σκοτώσει τον Τσάρο και κάθε μέρα κουβαλούσε πακέτα δυναμίτη, που του προμήθευαν η Άννα Γιακίμοβα και ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, στο δωμάτιο του και τα έκρυβε στο κρεβάτι του. Η Cathy Porter, υποστηρίζει: «Οι συνάδελφοί του τον θεωρούσαν κλόουν και αφελή και τον προειδοποιούσαν για τους σοσιαλιστές, ότι ήταν εύκολα αναγνωρίσιμοι προφανώς για τα άγρια μάτια και τις προκλητικές τους χειρονομίες. Ο ίδιος εργάστηκε υπομονετικά, εξοικειώθηκε με κάθε κίνηση του Τσάρου· μέχρι τα μέσα Ιανουαρίου η Γιακίμοβα και ο Κιμπάλτσιτς τού είχαν προμηθεύσει εκατό κιλά δυναμίτη, τα οποία είχε κρύψει κάτω από το κρεβάτι του».

Στις 17 Φεβρουαρίου του 1880, ο Στέφαν Χαλτουρίν έσκαψε ένα τούνελ στο υπόγειο του κτιρίου κάτω από την τραπεζαρία. Το τούνελ εξερράγη στις έξι και μισή, ώρα κατά την οποία είχε υπολογίσει η *Λαϊκή Θέληση* ότι ο Αλέξανδρος Β΄ θα δειπνούσε. Ωστόσο, ο βασικός του φιλοξενούμενος, ο πρίγκιπας Αλέξανδρος του Battenburg, άργησε, το δείπνο καθυστέρησε και η τραπεζαρία ήταν άδεια. Ο Αλέξανδρος δεν τραυματίστηκε, αλλά εξήντα επτά άνθρωποι σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν σοβαρά από την έκρηξη.

Η *Λαϊκή Θέληση* ήρθε σε επαφή με τη Ρωσική Κυβέρνηση και ισχυρίστηκε ότι θα σταματούσε την ένοπλη δράση αν έδινε στο ρωσικό λαό ένα σύνταγμα που θα παρείχε ελεύθερες εκλογές και θα σταματούσε την λογοκρισία. Στις 25 Φεβρουαρίου του 1880 ο Αλέξανδρος Β΄ ανακοί-

Τον Ιανουάριο του 1881, ο Μιχαήλ Λωρίς-Μελικώφ παρουσίασε τα σχέδιά του στον Αλέξανδρο Β΄. Περιλάμβαναν την επέκταση των εξουσιών των Ζέμστβο. Σύμφωνα με το σχέδιό του, κάθε Ζέμστβο θα έχει επίσης την εξουσία να στείλει αντιπροσώπους σε μια εθνική συνέλευση που ονομάζεται Κρατικό Σοβιέτ, που θα έχει την εξουσία να νομοθετεί. Ο Αλέξανδρος ανησύχησε ότι το σχέδιο θα έδινε υπερβολική εξουσία στην εθνική συνέλευση και όρισε μια επιτροπή για να εξετάσει λεπτομερέστερα το σχέδιο.

Τα μέλη της *Λαϊκής Θέλησης* αρχίζουν να θυμώνουν με την παράλειψη της ρωσικής κυβέρνησης να ανακοινώσει λεπτομέρειες για το νέο σύνταγμα. Έτσι, δρομολογούν άλλη μια προσπάθεια δολοφονίας. Αυτοί που συμμετέχουν στο σχεδιασμό είναι οι Γιακίμοβα, Σόφια Περόφσκαγια, Αντρέι Ζελιάμπωφ, Βέρα Φίγκνερ, Γκριγκόρι Ισάεφ, Γκέσια Γκέλφμαν, Νικολάι Σαμπλίν, Ιγκνατέι Γκρινέβσκι, Νικολάι Κιμπάλτσιτς, Νικολάι Ρυσάκωφ, Μιχαήλ Φρόλενκο, Τιμοφέι Μιχαήλωφ, Τατιάνα Λεμπέντεβα και Αλεξάντερ Κβιάτκοφσκι.

Ο Ισάεφ και η Γιακίμοβα έχουν την αποστολή να ετοιμάσουν τις βόμβες που χρειάζονταν για να σκοτώσουν τον Τσάρο. Ο Ισάεφ κάνει κάποιο τεχνικό σφάλμα και μια βόμβα τραυματίζει σοβαρά το δεξί του χέρι. Η Γιακίμοβα τον πηγαίνει στο νοσοκομείο, όπου και παραμένει δίπλα στο κρεβάτι του για να τον εμποδίσει να ενοχοποιήσει τον εαυτό του ασυνείδητα, μέσα στο παραλήρημά του. Μόλις ανακτά τις αισθήσεις του, ο Ισάεφ επιμένει να φύγει, παρ' ότι έχει χάσει τρία δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Όμως, δεν είναι σε θέση να συνεχίσει να εργάζεται και η Γιακίμοβα έχει τώρα την αποκλειστική ευθύνη για την προετοιμασία των βομβών.

Πραγματοποιείται η κρίσιμη συνάντηση, στην οποία ο Τιμοφέι Μιχαήλωφ επιβεβαιώνει ότι η εργασία συνεχίζεται σε όλα τα μέτωπα. Ωστόσο, η Γιακίμοβα και η Σόφια Περόφσκαγια υποστηρίζουν ότι πρέπει να επικεντρωθούν στα σχέδια να δολοφονήσουν τον Τσάρο. Ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς σημειώνει: «Έχετε παρατηρήσει πόσο πιο τρομερά είναι τα κορίτσια μας από τους άντρες μας;» Τελικά συμφωνήθηκε ότι η Περόφσκαγια και η Γιακίμοβα είχαν δίκιο. Αποφασίστηκε να σχηματισθεί μια ομάδα παρακολούθησης. Αποστολή αυτών των μελών είναι να σημειώνουν κάθε κίνηση του τσάρου.

Ανακαλύφθηκε ότι κάθε Κυριακή ο Τσάρος έκανε μια διαδρομή κατά μήκος της οδού Malaya Sadovaya. Αποφασίστηκε ότι αυτό ήταν ένα κατάλληλο μέρος για επίθεση. Η Γιακίμοβα έλαβε το καθήκον να μισθώσει ένα διαμέρισμα στο δρόμο αυτό. Η Gesia Gelfman είχε ένα διαμέρισμα στην οδό Telezhnaya και αυτό έγινε το αρχηγείο της οργάνωσης, ενώ το σπίτι της Βέρα Φίγκνερ χρησιμοποιήθηκε ως εργαστήριο κατασκευής εκρηκτικών.

Η Οχράνα ανακάλυψε ότι υπάρχει σχέδιο δολοφονίας του Αλέξανδρου Β΄. Ένας από τους ηγέτες τους, ο Αντρέι Ζε-

τέλησε, βρισκόταν στον εαυτό της· έτσι, απομονώθηκε από κάθε κεντρική επαναστατική οργάνωση».

Η Γιακίμοβα ένωσε τις δυνάμεις της με τη Σοφία Περόφσκαγια και την Τατιάνα Λεμπεντέβα για να διανείμουν επαναστατικά κείμενα. Για κάποιο διάστημα βρέθηκε σε μια κοινότητα με την Κατερίνα Μπρεσκόφσκαγια. Το 1875, το σχολείο στο οποίο διδάσκει η Γιακίμοβα ερευνάται από την αστυνομία και η ίδια συλλαμβάνεται. Παραμένει ένα χρόνο στην απομόνωση στην τοπική φυλακή πριν μεταφερθεί στην Αγία Πετρούπολη για να περάσει από δίκη.

Η Γιακίμοβα αρνείται να υπερασπιστεί τον εαυτό της στη δίκη, κατά την οποία 193 γυναίκες κατηγορήθηκαν για επαναστατικές δραστηριότητες. Η Μπρεσκόφσκαγια ήταν μια από τις δεκαοκτώ γυναίκες που καταδικάστηκαν σε καταναγκαστική εργασία τριών έως δέκα ετών στη Σιβηρία. Σαράντα απεστάλησαν στην εξορία στις «απομακρυσμένες επαρχίες» της Ρωσίας. Ωστόσο, οι περισσότερες γυναίκες, συμπεριλαμβανομένης της Γιακίμοβα, απαλλάχθηκαν λόγω έλλειψης αποδεικτικών στοιχείων.

Αφού πέρασε τρία χρόνια στη φυλακή, η Γιακίμοβα και δύο φίλοι ξεκίνησαν για την περιοχή του Τβερ, «ντυμένοι στα μαύρα και τρώγοντας μαύρο ψωμί και κρεμμύδια (είχαν μάθει να ζουν χωρίς τσάι στη φυλακή)». Μετακόμισε στη Νίζνι Νόβγκοροντ, όπου βρήκε δουλειά σε εργοστάσιο κλωστοϋφαντουργίας. Στις πρώτες της διαμαρτυρίες για τις συνθήκες του εργοστασίου, χαρακτηρίζεται ως «προπαγανδίστρια» και αναγκάζεται να εγκαταλείψει την περιοχή.

Επιστρέφει στην Αγία Πετρούπολη, όπου και προσχωρεί στην μυστική οργάνωση *Γη και Ελευθερία*. Ανώτερα μέλη της οργάνωσης ήταν ο Mark Natanson, ο Georgi Plekhanov και η Vera Zasulich. Διαφωνεί με τον Πλεχάνωφ όσον αφορά για την πορεία προς τα εμπρός και αρχίζει να συνεργάζεται με πρόσωπα όπως ο Λεβ Τικομίρωφ και ο Αλεξάντερ Κβιάτκοφσκι.

Τον Οκτώβριο του 1879, η οργάνωση χωρίζεται σε δύο ομάδες. Η πλειοψηφία των μελών, που είναι υπέρμαχοι των ένοπλων ενεργειών, ιδρύουν την οργάνωση *Ναρόντναγια Βόλια (Λαϊκή Θέληση)*. Άλλοι, όπως ο Πλεχάνοφ, σχημάτισαν την *Black Repartition (Μαύρη Αναδιανομή)*, γνωστή και ως «μαύρη πτέρυγα» του κόμματος Γη και Ελευθερία, μια ομάδα που απέρριψε την τρομοκρατία και υποστήριξε μια σοσιαλιστική προπαγανδιστική εκστρατεία μεταξύ των εργατών και των αγροτών.

Λίγο αργότερα η *Λαϊκή Θέληση* αποφασίζει να δολοφονήσει τον τσάρο Αλέξανδρο Β΄. Συγκροτείται επιτροπή αποτελούμενη από τους Γιακίμοβα, Andrei Zhelyabov, Timofei Mikhailov, Lev Tikhomirov, Mikhail Frolenko, τη Vera Figner

στη διοίκησή του: άνθρωποι περιπλανιόνταν μέσα κι έξω από το παλάτι και οι λαμπερά ντυμένοι αυτοκρατορικοί υπηρέτες πληρώνονταν μόλις δεκαπέντε ρούβλια το μήνα και αναγκάζονταν να καταφύγουν σε κλοπές. Οι εργαζόμενοι επιτρεπόταν να κοιμούνται σε ένα κελάρι, ακριβώς κάτω από την σαλο-τραπεζαρία.»

Ο Χαλτουρίν συζήτησε με τον Πλεχάνωφ για τη δυνατότητα να χρησιμοποιήσει αυτή την ευκαιρία για να σκοτώσει τον Τσάρο Αλέξανδρο Β΄, ο οποίος απορρίπτει την ιδέα, αλλά τον φέρνει σε επαφή με την *Λαϊκή Θέληση*. Συμφωνήθηκε ότι ο Χαλτουρίν θα έπρεπε να προσπαθήσει να σκοτώσει τον Τσάρο και κάθε μέρα κουβαλούσε πακέτα δυναμίτη, που του προμήθευαν η Άννα Γιακίμοβα και ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, στο δωμάτιο του και τα έκρυβε στο κρεβάτι του. Η Cathy Porter, υποστηρίζει: «Οι συνάδελφοι του τον θεωρούσαν κλόουν και αφελή και τον προειδοποιούσαν για τους σοσιαλιστές, ότι ήταν εύκολα αναγνωρίσιμοι προφανώς για τα άγρια μάτια και τις προκλητικές τους χειρονομίες. Ο ίδιος εργάστηκε υπομονετικά, εξοικειώθηκε με κάθε κίνηση του Τσάρου· μέχρι τα μέσα Ιανουαρίου η Γιακίμοβα και ο Κιμπάλτσιτς τού είχαν προμηθεύσει εκατό κιλά δυναμίτη, τα οποία είχε κρύψει κάτω από το κρεβάτι του».

Στις 17 Φεβρουαρίου του 1880, ο Στέφαν Χαλτουρίν έσκαψε ένα τούνελ στο υπόγειο του κτιρίου κάτω από την τραπεζαρία. Το τούνελ εξερράγη στις έξι και μισή, ώρα κατά την οποία είχε υπολογίσει η *Λαϊκή Θέληση* ότι ο Αλέξανδρος Β΄ θα δειπνούσε. Ωστόσο, ο βασικός του φιλοξενούμενος, ο πρίγκιπας Αλέξανδρος του Battenburg, άργησε, το δείπνο καθυστέρησε και η τραπεζαρία ήταν άδεια. Ο Αλέξανδρος δεν τραυματίστηκε, αλλά εξήντα επτά άνθρωποι σκοτώθηκαν ή τραυματίστηκαν σοβαρά από την έκρηξη.

Η *Λαϊκή Θέληση* ήρθε σε επαφή με τη Ρωσική Κυβέρνηση και ισχυρίστηκε ότι θα σταματούσε την ένοπλη δράση αν έδινε στο ρωσικό λαό ένα σύνταγμα που θα παρείχε ελεύθερες εκλογές και θα σταματούσε την λογοκρισία. Στις 25 Φεβρουαρίου του 1880 ο Αλέξανδρος Β΄ ανακοίνωσε ότι σκόπευε να παραχωρήσει στο ρωσικό λαό ένα σύνταγμα. Για να δείξει τις καλές προθέσεις του, απελευθέρωσε έναν αριθμό πολιτικών κρατουμένων από τις φυλακές. Ο υπουργός Εσωτερικών, Μιχαήλ Λωρίς-Μελικώφ, είχε επωμισθεί με το έργο να καταρτίσει ένα σύνταγμα που θα ικανοποιούσε τους μεταρρυθμιστές, αλλά ταυτόχρονα θα διατηρούσε τις εξουσίες της αυτοκρατορίας. Την ίδια στιγμή, η ρωσική αστυνομία ίδρυσε ένα ειδικό τμήμα που θα ασχολείται με την εσωτερική ασφάλεια. Αυτή η μονάδα τελικά έγινε γνωστή ως Οχράνα. Κάτω από τον έλεγχο του Λωρίς-Μελικώφ, μυστικοί πράκτορες άρχισαν να συμμετέ-

κολάι Κιμπάλτσιτς, Νικολάι Ρυσάκωφ, Μιχαήλ Φρολένκο, Τιμοφέι Μιχαήλωφ, Τατιάνα Λεμπέντεβα και Αλεξάντερ Κβιάτκοφσκι.

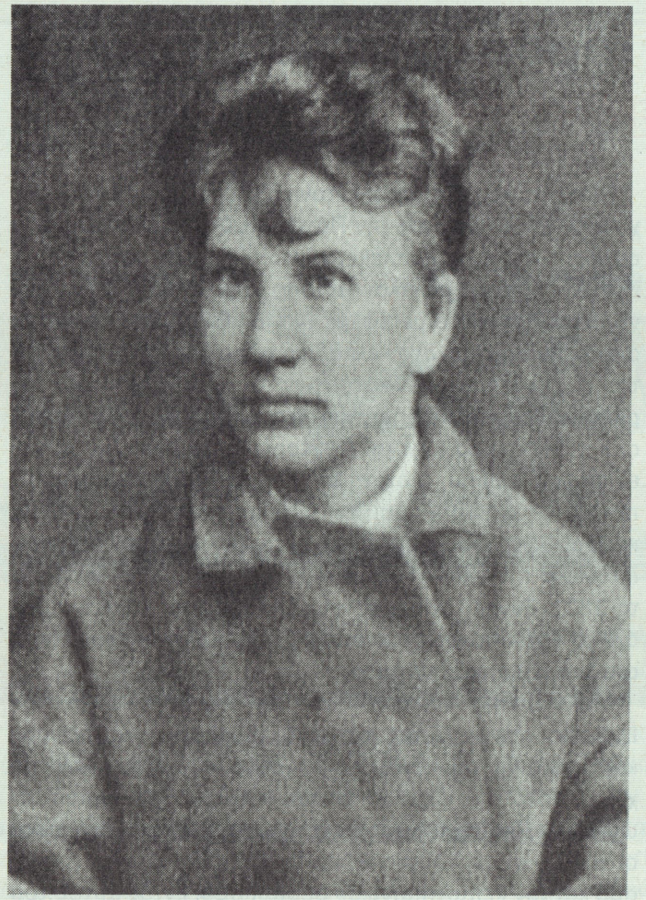
Ο Ισάεφ και η Γιακίμοβα έχουν την αποστολή να ετοιμάσουν τις βόμβες που χρειάζονταν για να σκοτώσουν τον Τσάρο. Ο Ισάεφ κάνει κάποιο τεχνικό σφάλμα και μια βόμβα τραυματίζει σοβαρά το δεξί του χέρι. Η Γιακίμοβα τον πηγαίνει στο νοσοκομείο, όπου και παραμένει δίπλα στο κρεβάτι του για να τον εμποδίσει να ενοχοποιήσει τον εαυτό του ασυνείδητα, μέσα στο παραλήρημά του. Μόλις ανακτά τις αισθήσεις του, ο Ισάεφ επιμένει να φύγει, παρ' ότι έχει χάσει τρία δάχτυλα του δεξιού του χεριού. Όμως, δεν είναι σε θέση να συνεχίσει να εργάζεται και η Γιακίμοβα έχει τώρα την αποκλειστική ευθύνη για την προετοιμασία των βομβών.

Πραγματοποιείται η κρίσιμη συνάντηση, στην οποία ο Τιμοφέι Μιχαήλωφ επιβεβαιώνει ότι η εργασία συνεχίζεται σε όλα τα μέτωπα. Ωστόσο, η Γιακίμοβα και η Σόφια Περόφσκαγια υποστηρίζουν ότι πρέπει να επικεντρωθούν στα σχέδια να δολοφονήσουν τον Τσάρο. Ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς σημειώνει: «Έχετε παρατηρήσει πόσο πιο τρομερά είναι τα κορίτσια μας από τους άντρες μας;» Τελικά συμφωνήθηκε ότι η Περόφσκαγια και η Γιακίμοβα είχαν δίκιο. Αποφασίστηκε να σχηματισθεί μια ομάδα παρακολούθησης. Αποστολή αυτών των μελών είναι να σημειώνουν κάθε κίνηση του τσάρου.

Ανακαλύφθηκε ότι κάθε Κυριακή ο Τσάρος έκανε μια διαδρομή κατά μήκος της οδού Malaya Sadovaya. Αποφασίστηκε ότι αυτό ήταν ένα κατάλληλο μέρος για επίθεση. Η Γιακίμοβα έλαβε το καθήκον να μισθώσει ένα διαμέρισμα στο δρόμο αυτό. Η Gesia Gelfman είχε ένα διαμέρισμα στην οδό Telezhnaya και αυτό έγινε το αρχηγείο της οργάνωσης, ενώ το σπίτι της Βέρα Φίγκνερ χρησιμοποιήθηκε ως εργαστήριο κατασκευής εκρηκτικών.

Η Οχράνα ανακάλυψε ότι υπάρχει σχέδιο δολοφονίας του Αλεξάνδρου Β΄. Ένας από τους ηγέτες τους, ο Αντρέι Ζελιάμπωφ, συλλαμβάνεται στις 28 Φεβρουαρίου του 1881, αλλά αρνείται να παράσχει οποιαδήποτε πληροφορία σχετικά με τη συνωμοσία. Μάλιστα, λέει χαρακτηριστικά με αυτοπεποίθηση στην αστυνομία ότι τίποτα δεν θα μπορούσαν να κάνουν για να σώσουν τη ζωή του Τσάρου. Ο Αλεξάντερ Κβιάτκοφσκι, άλλο ένα μέλος της ομάδας, συλλαμβάνεται λίγο αργότερα.

Οι συνωμότες αποφασίζουν να πραγματοποιήσουν την επίθεσή τους την 1η Μαρτίου 1881. Η Sophia Perovskaya ανησυχεί ότι ο Τσάρος θα αλλάξει τώρα τη διαδρομή του για την Κυριακή. Έτσι, προτείνει να τοποθετηθούν βόμβες

κατά μήκος του καναλιού Ekaterinsky. Ο Γκρηγκόρι Ισάεβ έχει φτιάξει τούνελ στην οδό Malaya Sadovaya και η Γιακίμοβα πρέπει να παρακολουθεί από το παράθυρο του διαμερίσματός της και όταν δει την πομπή να πλησιάζει να δώσει το σήμα στον Mikhail Frolenko.

Ο Τσάρος Αλέξανδρος Β΄ αποφασίζει να κινηθεί κατά μήκος του καναλιού Ekaterinsky. Ένας οπλισμένος Κοζάκος κάθεται μαζί με τον οδηγό και άλλοι έξι Κοζάκοι ακολουθούν με άλογα. Πίσω από αυτούς ακολουθεί μια ομάδα αστυνομικών με έλκηθρα. Η Perovskaya, η οποία βρίσκεται στη διασταύρωση μεταξύ των δύο δρόμων, δίνει το μήνυμα στον Νικολάι Ρυσάκωφ και τον Τιμοφέι Μιχαήλωφ να ρίξουν τις βόμβες τους στην πομπή του Τσάρου. Οι βόμβες χάνουν την άμαξα και προσγειώνονται ανάμεσα στους Κοζάκους. Ο Τσάρος είναι αλώβητος, αλλά επιμένει να βγει από την άμαξα για να ελέγξει την κατάσταση των τραυματιών. Ενώ στέκεται με τους τραυματίες Κοζάκους ένας άλλος επαναστάτης, ο Ignatei Grinevitski, ρίχνει τη βόμβα του. Ο Αλέξανδρος σκοτώνεται αμέσως, ενώ η έκρηξη είναι τόσο

νους, (β) σύγκληση της συνελεύσεως των αντιπροσώπων ολόκληρου του έθνους».

Ο Nikolai Rysakov, ένας από τους βομβιστές, συνελήφθη στη σκηνή του εγκλήματος. Η Σοφία Περόβσκαγια είπε στους συντρόφους της: «Ξέρω τον Ρυσακώφ και δεν θα πει τίποτα». Ωστόσο, Ρισακώφ βασανίστηκε από την Οχράνα και αναγκάστηκε να δώσει πληροφορίες σχετικά με άλλους συνωμότες. Την επόμενη μέρα η αστυνομία εισέβαλε στο διαμέρισμα που χρησιμοποιούσαν οι επαναστάτες. O Gesia Gelfman συνελήφθη, αλλά ο Νικολάι Σάμπλιν αυτοκτόνησε και δεν έγινε δυνατό να συλληφθεί ζωντανός. Λίγο αργότερα, ο Τιμοφέι Μιχαήλωφ, έπεσε σε ενέδρα και συνελήφθη.

Χιλιάδες Κοζάκοι εστάλησαν στην Αγία Πετρούπολη, δημιουργήθηκαν μπλόκα και όλες οι έξοδοι από την πόλη αποκλείστηκαν. Εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης για την Σοφία Περόφσκαγια. Ο σωματοφύλακάς της, Τυρκώφ, ανέφερε ότι φαινόταν να «έχασε το μυαλό της» και αρνιόταν να προσπαθήσει να φύγει από την πόλη. Σύμφωνα με τον Τυρκώφ, η βασική σκέψη της ήταν να αναπτύξει ένα σχέδιο για τη διάσωση του Αντρέι Ζελιάμπωφ από τη φυλακή. Έπαθε κατάθλιψη όταν στις 3 Μαρτίου, οι εφημερίδες ανέφεραν ότι ο Ζελιάμπωφ είχε αναλάβει την πλήρη ευθύνη για τη δολοφονία και, συνεπώς, είχε υπογράψει την θανατική του καταδίκη.

Η Περόφσκαγια συνελήφθη ενώ περπατούσε κατά μήκος της Λεωφόρου Νιέφσκυ (κεντρικός δρόμος της Αγ. Πετρούπολης) στις 10 Μαρτίου. Αργότερα τον ίδιο μήνα συνελήφθησαν και ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, ο Γκρηγκόρι Ισάεφ και ο Μιχαήλ Φρολένκο. Ωστόσο, άλλα μέλη της συνωμοτικής ομάδας, συμπεριλαμβανομένης της Γιακίμοβα και της Vera Figner, κατάφεραν να ξεφύγουν από την πόλη. Η Περόφσκαγια ανακρίθηκε από τον Βιατσεσλάβ φον Πλέβε, τον διευθυντή του αστυνομικού τμήματος. Παραδέχτηκε την συμμετοχή της στη δολοφονία, αλλά αρνήθηκε να ονομάσει οποιονδήποτε από τους συντρόφους της.

Η δίκη των Ζελιάμπωφ, Περόβσκαγια, Κιμπάλτσιτς, Ρυσακώφ, Χέλμαν και Μιχαήλωφ ξεκίνησε στις 25 Μαρτίου 1881. Ο εισαγγελέας Μουράβιεφ διάβασε την εξαιρετικά μακρά ομιλία του που περιελάμβανε το απόσπασμα: «Διώκονται άνθρωποι, καταραμένοι από τη χώρα τους, θα λογοδοτήσουν για τα εγκλήματά τους ενώπιον του Παντοδύναμου Θεού! Η ειρήνη και η γαλήνη θα αποκατασταθούν...».

Η Σοφία Περόφσκαγια, ο Αντρέι Ζελιάμπωφ, ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, ο Νικολάι Ρυσακώφ, η Γκέσια Γκέλφμαν και

μπωφ φιλιούνται για τελευταία φορά, μετά ο Μιχαήλωφ και ο Κιμπάλτσιτς φιλούν τη Σοφία. Ο Κιμπάλτσιτς οδηγείται στο ικρίωμα και απαγχονίζεται. Μετά έρχεται η σειρά του Μιχαήλωφ. Ο Frolov με δυσκολία μπορεί να σταθεί όρθιος και το σχοινί σπάει τρεις φορές κάτω από το βάρος του Μιχαήλωφ.» Ήταν τώρα η σειρά της Περόφσκαγια. «Είναι πολύ σφιχτό», του λέει, καθώς αυτός αγωνιζόταν να δέσει την θηλειά. Πέθανε αμέσως, αλλά ο Ζελιάμπωφ, του οποίου η θηλειά δεν ήταν αρκετά σφιχτή, πέθανε με αγωνία.

Η Γκέσια Γκέλφμαν παρέμεινε στη φυλακή. Σύμφωνα με τη φίλη της, Όλγα Λιουμπάτοβιτς: «*Η Γκέσια έμεινε κάτω από την απειλή εκτέλεσης για πέντε μήνες· τελικά, η ποινή της μετατράπηκε λίγο πριν την μεταφορά της για εκτέλεση. Στα χέρια των αρχών, η πράξη του τοκετού έγινε πράξη βασανιστηρίου χωρίς προηγούμενο στην ανθρώπινη ιστορία. Κατά την μεταγωγή της, την οδήγησαν στο κτίριο των Μεταγωγών. Τα βασανιστήρια που υπέφερε η φτωχή Γκέσια Γκέλφμαν ξεπέρασαν εκείνα που ονειρεύονταν οι βασανιστές του Μεσαίωνα· αλλά η Γκέσια δεν το έβαλε κάτω, η φυσική της κατάσταση και το ψυχικό της σθένος ήταν πολύ ισχυρά. Το παιδί γεννήθηκε ζωντανό και μάλιστα μπόρεσε να το θηλάσει*». Σύντομα μετά τη γέννηση της κόρη της, οι βασανιστές τής παίρνουν το παιδί. Η Γκέλφμαν πεθαίνει πέντε ημέρες αργότερα, στις 12 Οκτωβρίου 1882.

Η Αννα Γιακίμοβα, η οποία είναι επίσης έγκυος, πιθανότατα από τον Γκριγκόρι Ισάεφ, καταφέρνει να δραπετεύσει στο Κίεβο. Σύντομα συλλαμβάνεται και δικάζεται μαζί με τους Isaev, Mikhail Frolenko, Tatiana Lebedeva και άλλα δεκαέξι μέλη της οργάνωσης. Αν και όλοι τους κρίθηκαν ένοχοι, λόγω των διεθνών διαμαρτυριών του Βίκτωρος Ουγκώ και άλλων γνωστών προσωπικοτήτων, δεν καταδικάστηκαν σε θάνατο. Αντ' αυτού αποστέλλονται στη φυλακή-κολαστήριο Trubetskoy. Όπως σημειώνει η Cathy Porter: «Οι καταδικασθέντες στη δίκη των 20 απεστάλησαν στο κολαστήριο Trubetskoy, μια από τις πιο φρικτές φυλακές της Ρωσίας. Λίγοι επέζησαν των δοκιμασιών· τα βασανιστήρια και οι βιασμοί ήταν καθημερινά περιστατικά στα μπουντρούμια, έξω από τους τοίχους των οποίων λίγες πληροφορίες έφτασαν στον έξω κόσμο... Οι περισσότεροι κρατούμενοι, μετά από ένα χρόνο φυλάκισης στο Trubetskoy, πέθαιναν ή αυτοκτονούσαν».

Η Γιακίμοβα έκανε κι αυτή το μωρό της στη φυλακή και έπρεπε να τον προσέχει νύχτα και μέρα για να τον προστατεύσει από τους φρουρούς. Το 1883, μαζί με την Τατιάνα

κατά μήκος του καναλιού Ekaterinsky. Ο Γκρηγκόρι Ισάεβ έχει φτιάξει τούνελ στην οδό Malaya Sadovaya και η Γιακίμοβα πρέπει να παρακολουθεί από το παράθυρο του διαμερίσματός της και όταν δει την πομπή να πλησιάζει να δώσει το σήμα στον Mikhail Frolenko.

Ο Τσάρος Αλέξανδρος Β΄ αποφασίζει να κινηθεί κατά μήκος του καναλιού Ekaterinsky. Ένας οπλισμένος Κοζάκος κάθεται μαζί με τον οδηγό και άλλοι έξι Κοζάκοι ακολουθούν με άλογα. Πίσω από αυτούς ακολουθεί μια ομάδα αστυνομικών με έλκηθρα. Η Perovskaya, η οποία βρίσκεται στη διασταύρωση μεταξύ των δύο δρόμων, δίνει το μήνυμα στον Νικολάι Ρυσάκωφ και τον Τιμοφέι Μιχαήλωφ να ρίξουν τις βόμβες τους στην πομπή του Τσάρου. Οι βόμβες χάνουν την άμαξα και προσγειώνονται ανάμεσα στους Κοζάκους. Ο Τσάρος είναι αλώβητος, αλλά επιμένει να βγει από την άμαξα για να ελέγξει την κατάσταση των τραυματιών. Ενώ στέκεται με τους τραυματίες Κοζάκους ένας άλλος επαναστάτης, ο Ignatei Grinevitski, ρίχνει τη βόμβα του. Ο Αλέξανδρος σκοτώνεται αμέσως, ενώ η έκρηξη είναι τόσο ισχυρή ώστε σκοτώνεται και ο Grinevitski.

Οι επαναστάτες απομακρύνονται γρήγορα από το σημείο και εκείνο το βράδυ συναντιούνται στο διαμέρισμα που έχει νοικιάσει η Vera Figner. Η ίδια αργότερα θυμάται: «Όλα ήταν ειρηνικά καθώς περπατούσα στους δρόμους, αλλά μισή ώρα μετά αφού έφτασα στο διαμέρισμα κάποιων φίλων, ένας άνδρας εμφανίστηκε με την είδηση ότι δύο εκρήξεις σαν από κανόνια είχαν ακουστεί, ότι κάποιοι άνθρωποι λένε ότι ο αυτοκράτορας είχε σκοτωθεί και ότι είχε ήδη οριστεί αντικαταστάτης του. Έσπευσα έξω, επικρατούσε αναταραχή: άνθρωποι μιλούσαν για τον αυτοκράτορα, για τραυματίες, θάνατο, αίμα ... έτρεξα πίσω στους συντρόφους μου. Ήμουν σε τόση υπερδιέγερση που θα μπορούσα να σκαρφαλώσω και να φωνάξω ότι ο Τσάρος είχε σκοτωθεί. Ήταν συνταρακτικό, ο εφιάλτης που μάστιζε τη Ρωσία για τόσα χρόνια είχε φύγει. Αυτή η στιγμή ήταν η ανταμοιβή για όλες τις βιαιότητες και τις φρικαλεότητες

Gelfman συνελήφθη, αλλά ο Νικολάι Σάμπλιν αυτοκτόνησε και δεν έγινε δυνατό να συλληφθεί ζωντανός. Λίγο αργότερα, ο Τιμοφέι Μιχαήλωφ, έπεσε σε ενέδρα και συνελήφθη.

Χιλιάδες Κοζάκοι εστάλησαν στην Αγία Πετρούπολη, δημιουργήθηκαν μπλόκα και όλες οι έξοδοι από την πόλη αποκλείστηκαν. Εκδόθηκε ένταλμα σύλληψης για την Σοφία Περόφσκαγια. Ο σωματοφύλακάς της, Τυρκώφ, ανέφερε ότι φαινόταν να «έχασε το μυαλό της» και αρνιόταν να προσπαθήσει να φύγει από την πόλη. Σύμφωνα με τον Τυρκώφ, η βασική σκέψη της ήταν να αναπτύξει ένα σχέδιο για τη διάσωση του Αντρέι Ζελιάμπωφ από τη φυλακή. Έπαθε κατάθλιψη όταν στις 3 Μαρτίου, οι εφημερίδες ανέφεραν ότι ο Ζελιάμπωφ είχε αναλάβει την πλήρη ευθύνη για τη δολοφονία και, συνεπώς, είχε υπογράψει την θανατική του καταδίκη.

Η Περόφσκαγια συνελήφθη ενώ περπατούσε κατά μήκος της Λεωφόρου Νιέφσκυ (κεντρικός δρόμος της Αγ. Πετρούπολης) στις 10 Μαρτίου. Αργότερα τον ίδιο μήνα συνελήφθησαν και ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, ο Γκρηγκόρι Ισάεφ και ο Μιχαήλ Φρολένκο. Ωστόσο, άλλα μέλη της συνωμοτικής ομάδας, συμπεριλαμβανομένης της Γιακίμοβα και της Vera Figner, κατάφεραν να ξεφύγουν από την πόλη. Η Περόφσκαγια ανακρίθηκε από τον Βιατσεσλάβ φον Πλέβε, τον διευθυντή του αστυνομικού τμήματος. Παραδέχτηκε την συμμετοχή της στη δολοφονία, αλλά αρνήθηκε να ονομάσει οποιονδήποτε από τους συντρόφους της.

Η δίκη των Ζελιάμπωφ, Περόβσκαγια, Κιμπάλτσιτς, Ρυσακώφ, Χέλμαν και Μιχαήλωφ ξεκίνησε στις 25 Μαρτίου 1881. Ο εισαγγελέας Μουράβιεφ διάβασε την εξαιρετικά μακρά ομιλία του που περιελάμβανε το απόσπασμα: «Διώκονται άνθρωποι, καταραμένοι από τη χώρα τους, θα λογοδοτήσουν για τα εγκλήματά τους ενώπιον του Παντοδύναμου Θεού! Η ειρήνη και η γαλήνη θα αποκατασταθούν...».

Η Σοφία Περόφσκαγια, ο Αντρέι Ζελιάμπωφ, ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, ο Νικολάι Ρυσακώφ, η Γκέσια Γκέλφμαν και ο Τιμοφέϊ Μιχαήλωφ ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο. Η Γκέλφμαν ανακοίνωσε ότι ήταν τεσσάρων μηνών έγκυος και αποφασίστηκε να αναβληθεί η εκτέλεση της. Η Περόφσκαγια, ως μέλος της υψηλής αριστοκρατίας, μπορούσε να ασκήσει έφεση εναντίον της ποινής της, ωστόσο αρνήθηκε να το πράξει. Υποστηρίχτηκε, επίσης, ότι ο Ρυσακώφ είχε τρελαθεί κατά την ανάκριση. Τέλος, ο Κιμπάλτσιτς μιλούσε συνεχώς για μια μηχανή που είχε εφεύρει.

Στις 3 Απριλίου 1881, στους Ζελιάμπωφ, Περόφσκαγια, Κιμπάλτσιτς, Ρυσακώφ και Μιχαήλωφ δόθηκε τσάι και τα μαύρα ρούχα εκτέλεσης. Μια πλακέτα κρεμάστηκε γύρω από τον λαιμό τους με τη λέξη «ΤΣΑΡΟΚΤΟΝΟΣ».

Η Cathy Porter, επισημαίνει: «Στη συνέχεια, η τελετή ξεκίνησε. Με επικεφαλής την αστυνομική δύναμη, ακολουθούμενη από τους Zhelyabov και Rysakov. Η Σοφία κάθεται μαζί με τον Ρυσακώφ και τον Μιχαήλωφ στην τρίτη άμαξα. Ένας απαλός χειμωνιάτικος ήλιος φώτιζε, καθώς η πομπή

Η Γκέσια Γκέλφμαν παρέμεινε στη φυλακή. Σύμφωνα με τη φίλη της, Όλγα Λιουμπάτοβιτς: «*Η Γκέσια έμεινε κάτω από την απειλή εκτέλεσης για πέντε μήνες· τελικά, η ποινή της μετατράπηκε λίγο πριν την μεταφορά της για εκτέλεση. Στα χέρια των αρχών, η πράξη του τοκετού έγινε πράξη βασανιστηρίου χωρίς προηγούμενο στην ανθρώπινη ιστορία. Κατά την μεταγωγή της, την οδήγησαν στο κτίριο των Μεταγωγών. Τα βασανιστήρια που υπέφερε η φτωχή Γκέσια Γκέλφμαν ξεπέρασαν εκείνα που ονειρεύονταν οι βασανιστές του Μεσαίωνα· αλλά η Γκέσια δεν το έβαλε κάτω, η φυσική της κατάσταση και το ψυχικό της σθένος ήταν πολύ ισχυρά. Το παιδί γεννήθηκε ζωντανό και μάλιστα μπόρεσε να το θηλάσει*». Σύντομα μετά τη γέννηση της κόρη της, οι βασανιστές τής παίρνουν το παιδί. Η Γκέλφμαν πεθαίνει πέντε ημέρες αργότερα, στις 12 Οκτωβρίου 1882.

Η Άννα Γιακίμοβα, η οποία είναι επίσης έγκυος, πιθανότατα από τον Γκριγκόρι Ισάεφ, καταφέρνει να δραπετεύσει στο Κίεβο. Σύντομα συλλαμβάνεται και δικάζεται μαζί με τους Isaev, Mikhail Frolenko, Tatiana Lebedeva και άλλα δεκαέξι μέλη της οργάνωσης. Αν και όλοι τους κρίθηκαν ένοχοι, λόγω των διεθνών διαμαρτυριών του Βίκτωρος Ουγκώ και άλλων γνωστών προσωπικοτήτων, δεν καταδικάστηκαν σε θάνατο. Αντ' αυτού αποστέλλονται στη φυλακή-κολαστήριο Trubetskoy. Όπως σημειώνει η Cathy Porter: «Οι καταδικασθέντες στη δίκη των 20 απεστάλησαν στο κολαστήριο Trubetskoy, μια από τις πιο φρικτές φυλακές της Ρωσίας. Λίγοι επέζησαν των δοκιμασιών· τα βασανιστήρια και οι βιασμοί ήταν καθημερινά περιστατικά στα μπουντρούμια, έξω από τους τοίχους των οποίων λίγες πληροφορίες έφτασαν στον έξω κόσμο... Οι περισσότεροι κρατούμενοι, μετά από ένα χρόνο φυλάκισης στο Trubetskoy, πέθαιναν ή αυτοκτονούσαν».

Η Γιακίμοβα έκανε κι αυτή το μωρό της στη φυλακή και έπρεπε να τον προσέχει νύχτα και μέρα για να τον προστατεύσει από τους αρουραίους. Το 1883, μαζί με την Τατιάνα Λεμπέντεβα μεταφέρονται στα μεταλλεία κρατουμένων Κάρα. Το ταξίδι βόρεια, το οποίο ήταν με τα πόδια, διήρκεσε δύο χρόνια, ήταν λίγο καλύτερο από τη ζωή στο κολαστήριο Trubetskoy. Καθώς ήταν ευνόητο ότι το μωρό της δεν θα επιβίωνε από το μακρύ ταξίδι, η Γιακίμοβα το έδωσε σε «κάποιους υποστηρικτές που είχαν έρθει για να χαιρετήσουν τους κρατούμενους με μηνύματα υποστήριξης και δάκρυα συμπάθειας».

Οι δύο γυναίκες ενσωματώθηκαν με τους άλλους επαναστάτες, όπως η Κατερίνα Μπρεσκόφσκαγια και η Άννα Κόρμπα, στο Κάρα. Η Άννα Γιακίμοβα ήταν είκοσι πέντε ετών όταν έφτασε στα μεταλλεία-φυλακές. Η Τατιάνα, τρία χρόνια μεγαλύτερη, ήταν σε κακή κατάσταση υγείας και περιγραφόταν ως «ημίτυφλη, με ξυρισμένο κεφάλι, πρόωρα γερασμένη και σακατεμένη». Παρά την φροντίδα της από την Korba, που ήταν ειδικευμένη γιατρός, πέθανε το 1887, σε ηλικία 34 ετών.

κατά μήκος του καναλιού Ekaterinsky. Ο Γκρηγκόρι Ισάεφ έχει φτιάξει τούνελ στην οδό Malaya Sadovaya και η Γιακίμοβα πρέπει να παρακολουθεί από το παράθυρο του διαμερίσματός της και όταν δει την πομπή να πλησιάζει να δώσει το σήμα στον Mikhail Frolenko.

Ο Τσάρος Αλέξανδρος Β΄ αποφασίζει να κινηθεί κατά μήκος του καναλιού Ekaterinsky. Ένας οπλισμένος Κοζάκος κάθεται μαζί με τον οδηγό και άλλοι έξι Κοζάκοι ακολουθούν με άλογα. Πίσω από αυτούς ακολουθεί μια ομάδα αστυνομικών με έλκηθρα. Η Perovskaya, η οποία βρίσκεται στη διασταύρωση μεταξύ των δύο δρόμων, δίνει το μήνυμα στον Νικολάι Ρυσάκωφ και τον Τιμοφέι Μιχαήλωφ να ρίξουν τις βόμβες τους στην πομπή του Τσάρου. Οι βόμβες χάνουν την άμαξα και προσγειώνονται ανάμεσα στους Κοζάκους. Ο Τσάρος είναι αλώβητος, αλλά επιμένει να βγει από την άμαξα για να ελέγξει την κατάσταση των τραυματιών. Ενώ στέκεται με τους τραυματίες Κοζάκους ένας άλλος επαναστάτης, ο Ignatei Grinevitski, ρίχνει τη βόμβα του. Ο Αλέξανδρος σκοτώνεται αμέσως, ενώ η έκρηξη είναι τόσο ισχυρή ώστε σκοτώνεται και ο Grinevitski.

Οι επαναστάτες απομακρύνονται γρήγορα από το σημείο και εκείνο το βράδυ συναντιούνται στο διαμέρισμα που έχει νοικιάσει η Vera Figner. Η ίδια αργότερα θυμάται: «Όλα ήταν ειρηνικά καθώς περπατούσα στους δρόμους, αλλά μισή ώρα μετά αφού έφτασα στο διαμέρισμα κάποιων φίλων, ένας άνδρας εμφανίστηκε με την είδηση ότι δύο εκρήξεις σαν από κανόνια είχαν ακουστεί, ότι κάποιοι άνθρωποι λένε ότι ο αυτοκράτορας είχε σκοτωθεί και ότι είχε ήδη οριστεί αντικαταστάτης του. Έσπευσα έξω, επικρατούσε αναταραχή: άνθρωποι μιλούσαν για τον αυτοκράτορα, για τραυματίες, θάνατο, αίμα ... έτρεξα πίσω στους συντρόφους μου. Ήμουν σε τόση υπερδιέγερση που θα μπορούσα να σκαρφαλώσω και να φωνάξω ότι ο Τσάρος είχε σκοτωθεί. Ήταν συνταρακτικό, ο εφιάλτης που μάστιζε τη Ρωσία για τόσα χρόνια είχε φύγει. Αυτή η στιγμή ήταν η ανταμοιβή για όλες τις βιαιότητες και τις φρικαλεότητες που προκάλεσαν σε εκατοντάδες και χιλιάδες ανθρώπους του λαού μας... Η αυγή της Νέας Ρωσίας ήταν κοντά μας! Εκείνη την ιερή στιγμή μπορούσαμε να σκεφτούμε το ευτυχισμένο μέλλον της χώρας μας».

Το βράδυ μετά τη δολοφονία, η εκτελεστική επιτροπή της *Λαϊκής Θέλησης* έστειλε ανοικτή επιστολή ανακοινώνοντας ότι ήταν πρόθυμη να διαπραγματευτεί με τις αρχές. «Οι αναπόφευκτες εναλλακτικές λύσεις είναι επανάσταση ή εκούσια μεταβίβαση της εξουσίας στο λαό. Απευθυνόμαστε σε σας ως πολίτες και έντιμοι άνθρωποι, και απαιτούμε: (α) αμνηστία για όλους τους πολιτικούς κρατούμενους της Λεωφόρου Νιέφσκυ (κεντρικός δρόμος της Αγ. Πετρούπολης) στις 10 Μαρτίου. Αργότερα τον ίδιο μήνα συνελήφθησαν και ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, ο Γκρηγκόρι Ισάεφ και ο Μιχαήλ Φρολένκο. Ωστόσο, άλλα μέλη της συνωμοτικής ομάδας, συμπεριλαμβανομένης της Γιακίμοβα και της Vera Figner, κατάφεραν να ξεφύγουν από την πόλη. Η Περόφσκαγια ανακρίθηκε από τον Βιατσεσλάβ φον Πλέβε, τον διευθυντή του αστυνομικού τμήματος. Παραδέχτηκε την συμμετοχή της στη δολοφονία, αλλά αρνήθηκε να ονομάσει οποιονδήποτε από τους συντρόφους της.

Η δίκη των Ζελιάμπωφ, Περόβσκαγια, Κιμπάλτσιτς, Ρυσακώφ, Χέλμαν και Μιχαήλωφ ξεκίνησε στις 25 Μαρτίου 1881. Ο εισαγγελέας Μουράβιεφ διάβασε την εξαιρετικά μακρά ομιλία του που περιελάμβανε το απόσπασμα: «Διώκονται άνθρωποι, καταραμένοι από τη χώρα τους, θα λογοδοτήσουν για τα εγκλήματά τους ενώπιον του Παντοδύναμου Θεού! Η ειρήνη και η γαλήνη θα αποκατασταθούν...».

Η Σοφία Περόφσκαγια, ο Αντρέι Ζελιάμπωφ, ο Νικολάι Κιμπάλτσιτς, ο Νικολάι Ρυσακώφ, η Γκέσια Γκέλφμαν και ο Τιμοφέϊ Μιχαήλωφ ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο. Η Γκέλφμαν ανακοίνωσε ότι ήταν τεσσάρων μηνών έγκυος και αποφασίστηκε να αναβληθεί η εκτέλεση της. Η Περόφσκαγια, ως μέλος της υψηλής αριστοκρατίας, μπορούσε να ασκήσει έφεση εναντίον της ποινής της, ωστόσο αρνήθηκε να το πράξει. Υποστηρίχτηκε, επίσης, ότι ο Ρυσακώφ είχε τρελαθεί κατά την ανάκριση. Τέλος, ο Κιμπάλτσιτς μιλούσε συνεχώς για μια μηχανή που είχε εφεύρει.

Στις 3 Απριλίου 1881, στους Ζελιάμπωφ, Περόφσκαγια, Κιμπάλτσιτς, Ρυσακώφ και Μιχαήλωφ δόθηκε τσάι και τα μαύρα ρούχα εκτέλεσης. Μια πλακέτα κρεμάστηκε γύρω από τον λαιμό τους με τη λέξη «ΤΣΑΡΟΚΤΟΝΟΣ».

Η Cathy Porter, επισημαίνει: «Στη συνέχεια, η τελετή ξεκίνησε. Με επικεφαλής την αστυνομική δύναμη, ακολουθούμενη από τους Zhelyabov και Rysakov. Η Σοφία κάθεται μαζί με τον Ρυσακώφ και τον Μιχαήλωφ στην τρίτη άμαξα. Ένας απαλός χειμωνιάτικος ήλιος φώτιζε, καθώς η πομπή προχωρούσε αργά στους δρόμους, ήδη γεμάτους από θεατές, οι περισσότεροι φωνάζοντας ενθαρρυντικά. Υψηλά κυβερνητικά στελέχη, καθώς και μέλη της υψηλής κοινωνίας που μπορούσαν να πληρώσουν το εισιτήριο για το θέαμα, έχουν πάρει ήδη θέση κοντά στο ικρίωμα που έχει στηθεί στην πλατεία Σεμενόφσκυ. Ο αναντικατάστατος Frolov, ο μοναδικός εκτελεστής της Ρωσίας, εντελώς μεθυσμένος· η Σοφία και ο Ζελιάμπωφ μπόρεσαν να πουν μερικές τελευταίες λέξεις ο ένας στον άλλο. Η πλατεία είναι περιτριγυρισμένη από δώδεκα χιλιάδες στρατιώτες· τυμπανιστές δίνουν τον ρυθμό για την περίσταση. Η Σοφία και ο Ζελιάτάτα από τον Γκρηγκόρι Ισάεφ, καταφέρνει να δραπετεύσει στο Κίεβο. Σύντομα συλλαμβάνεται και δικάζεται μαζί με τους Isaev, Mikhail Frolenko, Tatiana Lebedeva και άλλα δεκαέξι μέλη της οργάνωσης. Αν και όλοι τους κρίθηκαν ένοχοι, λόγω των διεθνών διαμαρτυριών του Βίκτωρος Ουγκώ και άλλων γνωστών προσωπικοτήτων, δεν καταδικάστηκαν σε θάνατο. Αντ' αυτού αποστέλλονται στη φυλακή-κολαστήριο Trubetskoy. Όπως σημειώνει η Cathy Porter: «Οι καταδικασθέντες στη δίκη των 20 απεστάλησαν στο κολαστήριο Trubetskoy, μια από τις πιο φρικτές φυλακές της Ρωσίας. Λίγοι επέζησαν των δοκιμασιών· τα βασανιστήρια και οι βιασμοί ήταν καθημερινά περιστατικά στα μπουντρούμια, έξω από τους τοίχους των οποίων λίγες πληροφορίες έφτασαν στον έξω κόσμο... Οι περισσότεροι κρατούμενοι, μετά από ένα χρόνο φυλάκισης στο Trubetskoy, πέθαιναν ή αυτοκτονούσαν».

Η Γιακίμοβα έκανε κι αυτή το μωρό της στη φυλακή και έπρεπε να τον προσέχει νύχτα και μέρα για να τον προστατεύσει από τους αρουραίους. Το 1883, μαζί με την Τατιάνα Λεμπέντεβα μεταφέρονται στα μεταλλεία κρατουμένων Κάρα. Το ταξίδι βόρεια, το οποίο ήταν με τα πόδια, διήρκεσε δύο χρόνια, ήταν λίγο καλύτερο από τη ζωή στο κολαστήριο Trubetskoy. Καθώς ήταν ευνόητο ότι το μωρό της δεν θα επιβίωνε από το μακρύ ταξίδι, η Γιακίμοβα το έδωσε σε «κάποιους υποστηρικτές που είχαν έρθει για να χαιρετήσουν τους κρατούμενους με μηνύματα υποστήριξης και δάκρυα συμπάθειας».

Οι δύο γυναίκες ενσωματώθηκαν με τους άλλους επαναστάτες, όπως η Κατερίνα Μπρεσκόφσκαγια και η Άννα Κόρμπα, στο Κάρα. Η Αννα Γιακίμοβα ήταν είκοσι πέντε ετών όταν έφτασε στα μεταλλεία-φυλακές. Η Τατιάνα, τρία χρόνια μεγαλύτερη, ήταν σε κακή κατάσταση υγείας και περιγραφόταν ως «ημίτυφλη, με ξυρισμένο κεφάλι, πρόωρα γερασμένη και σακατεμένη». Παρά την φροντίδα της από την Korba, που ήταν ειδικευμένη γιατρός, πέθανε το 1887, σε ηλικία 34 ετών.

Η Αννα Γιακίμοβα παραμένει στη φυλακή μέχρι τη Ρωσική Επανάσταση του 1905. Μετά την αποτυχία της επανάστασης, συλλαμβάνεται για μια ακόμη φορά και στέλνεται στη Σιβηρία. Απελευθερώθηκε τελικά μετά τη Ρωσική Επανάσταση το 1917. Πιστεύεται ότι πέθανε κατά τη διάρκεια του Δευτέρου Παγκοσμίου Πολέμου.

Πηγή: Cathy Porter, *Fathers and Daughters: Russian Women in Revolution* (1976), https://libcom.org/history/yakimova-anna-1856-1942=

Μετάφραση-απόδοση ***Π.***

Ανασκόπησις του Ελλαδικού χώρου προ της ιδρύσεως του ΚΚΕ

Από τους δρόμους της ακηδεμόνευτης σκέψεως και δράσεως προς τον εγκλωβισμό και την χειραγώγησιν

Το κείμενο αυτό είναι μία πρώτη προσέγγισις των όσων προηγήθηκαν της ιδρύσεως του ΚΚΕ. Η ενασχόλησίς μας με αυτό το εξουσιαστικό κατασκεύασμα, γίνεται με αφορμή, την συμπλήρωσιν 100 χρόνων από την ίδρυσίν του. Δεν είναι επιδίωξίς μας να προβούμε σε μία εκτεταμένη αναφορά και ανάλυσιν των όσων προηγήθηκαν αυτού του συμβάντος, παρ' ότι ο 19ος αιώνας προσφέρει πλούτο εμπειριών, από τις οποίες εξάγονται χρήσιμα συμπεράσματα για την κατανόησιν των κοινωνικών καταστάσεων, την πορεία των ιδεών και την εκτροπή τους από το απελευθερωτικό όραμα.

Σκοπός μας, είναι η αποκάλυψις και επαναβεβαίωσις των όσων δεινών επέφερε η εξουσιαστική ιδεολογία τού μαρξισμού, η οποία συμπληρώθηκε από τον Λένιν και τους επιγόνους τους, μέσω αυτού του κομματικού μηχανισμού.

Είναι προφανές ότι τα αρχεία αυτού του κόμματος, όσα από αυτά έχουν έλθει στό φώς της δημοσιότητος, δεν αποτελούν αξιόπιστη πηγή, δεδομένου ότι πολλά από αυτά είναι προϊόντα παραχαράξεων της πραγματικότητος και –στην καλύτερη των περιπτώσεων– αποσιωπήσεων. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και οι μέθοδοι παραχαράξεως και τα προερχόμενα εξ αυτής συμπεράσματα δεν μπορούν να αντέξουν ή να επικρατήσουν μπροστά στο φώς της αλήθειας, εφ' όσον η αναζήτησις, διερεύνησις και αξιοποίησις των συμβάντων γίνει ειλικρινώς και επ' ωφελεία της απελευθερωτικής προοπτικής.

Λέγεται ότι ο λαός, κάθε λαός, είναι άξιος της μοίρας του, δεδομένου ότι είναι αυτός ο οποίος έχει συμβάλει στην δημιουργία των όρων που τον οδηγούν στην εκάστοτε κατάστασι. Λέγεται, ακόμη, ότι οι άνθρωποι προέρχονται από τις πέτρες τις οποίες έρριπταν πίσω τους η Πύρρα και ο Δευκαλίων, μετά από την καταστροφή τού διεφθαρμένου χάλκινου γένους των ανθρώπων, από τον κατακλυσμό, τον οποίο προκάλεσε ο Δίας. Αυτός ο μύθος αναδεικνύει το χαρακτηριστικό της ατομικότητος, η οποία ως τοιαύτη αποτελεί συντελεστή δημιουργικότητος. Αυτή, όμως, η δημιουργικότης αποδίδει και βαίνει συνεχώς αυξανόμενη όταν εκάστη ατομικότης συντίθεται με άλλες. Εννοείται πως αυτού του είδους οι συνθέσεις λαμβάνουν συνήθως δύο όψεις: α) αυτήν η οποία αποσκοπεί κατ' ουσίαν στην και μία διεργασία η οποία είναι μεν δεδομένη πλην όμως, η περαιτέρω εξέλιξις και λειτουργική της διάστασις εξαρτάται από το κατά πόσον δεν θα επιδράσουν εκείνοι οι συντελεστές, οι οποίοι θα παραμερίσουν την ανιδιοτελή και συμβιωτική της ουσία, εκτρέποντές την σε ιδιοτελή και ατομικιστική.

Ευρισκόμενοι, όμως, μέσα στις συνθήκες διαχωρισμού, οι οποίες έχουν κατασκευασθεί από την εκάστοτε διαμορφωθείσαν Τάξιν, αδυνατούν να συνθέσουν λειτουργικά τις επιθυμίες τους ώστε να αναδειχθή η δημιουργική θέλησίς τους. Ως αποτέλεσμα αυτών των καταστάσεων υποβάλλονται στην διαδικασία αναζητήσεως προσκαίρων υλικών απολαβών. Ένας, επί πλέον, λόγος είναι πως η πορεία του μετασχηματισμού των ανθρώπων –που προέκυψαν από τους λίθους, συμφώνως προς τον μύθο– σε οντότητες με υψηλή νόηση, διάκρισιν και κατανόησι, βρίσκει διαρκώς εμπρός της, την εξουσιαστική παρέμβασιν, εκτροπή και καταστολή, η οποία συστηματικά παρεμποδίζει το μεγαλύτερο τμήμα των, κατανεμημένων σε κοινωνίες, πληθυσμών να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους και να δραστηριοποιηθούν προς κατ' ουσίαν απελευθερωτικές διεργασίες και διαδικασίες, επανα-οικειοποιούμενοι βαθμηδόν τα όσα μέσα από πολύχρονες διαδικασίες και δοκιμασίες έχουν απωλέσει.

Η εκτροπή, σε πολλές περιπτώσεις, οφείλεται στην επίδραση γεγονότων τα οποία επιφέρουν επίτασιν της αδρανείας και της εγκαταλείψεως ή σε περιόδους έντονων ταραχών, ως επακόλουθο της ανόδου του κοινωνικού ανταγωνισμού, να υπάρχει προσφυγή σε συμπαγοποιημένες ιδέες (ιδεολογίες) ως την εύκολη διέξοδο για την διοχέτευσιν της συσσωρευμένης εντάσεως. Έτσι, ό,τι νέο και δημιουργικό έρχεται στην επιφάνεια και αρχίζει να δοκιμάζεται στην πράξη, παραμερίζεται ένεκα της ελκυστικής παρουσίας των ιδεολογιών, οι οποίες μη έχουσαι την δυνατότητα ευμεταβλητότητος και ευπροσαρμοστικότητος σε σχέσι με την τρέχουσα πραγματικότητα, μετατρέπονται σε εργαλεία ευνουχισμού των, ευρισκομένων σε κατάστασιν κινητικότητος, ανθρώπινων ομάδων, η δραστηριότης των οποίων πολλές φορές αποκτά τον χαρακτήρα έντονης αντιπαραθέσεως έως και εξεγέρσεως.[2]

Είναι αναγνωρισμένο, από όλους τους ασχολουμένους με τις απελευθερωτικές τάσεις στον ελλαδικό χώρο, ότι

Είναι, επίσης, γνωστή η έντονη δραστηριότης των αναρχικών στον Πύργο και την Πάτρα, καθώς η διάδοσις των αναρχικών ιδεών διαπλέκεται με διάφορες κοινωνιστικές θέσεις, οι οποίες οφείλονται τόσο στην επίδρασιν των μηνυμάτων, τα οποία μετέφερε ένα πλήθος προσφύγων,[5] οι οποίοι κατέφυγαν στον ελλαδικό χώρο μετά την συντριβή του κύματος των επαναστάσεων του 1848-1849 στην Ευρώπη, όσον και στα ήδη υπάρχοντα (σε ιδέες και έργα) σπέρματα ανυπακοής και εξεγέρσεως στον πληθυσμό του ελλαδικού χώρου. Διότι αυτές οι ιδέες και οι δραστηριοποιήσεις τού πληθυσμού είναι η παράτασις των μεγάλων κραδασμών που προέκυψαν κατά την δεκαετή περίπου διάρκεια της επαναστάσεως οι οποία είχε ως αφετηρία το 1821. Εννοείται ότι αυτοί οι κραδασμοί έτειναν προς άλλες κατευθύνσεις οι οποίες προσέβλεπαν ευρύτερα απελευθερωτικά οράματα.

Μολονότι η ιστορία του 19ου και του 20ου αιώνα στην Ευρώπη στιγματίζεται και από ιδεολογίες καθήλωσης και υποταγής των ανθρωπίνων συνόλων, στον Ελλαδικό χώρο, αυτό το οποίον επικρατεί κατά τον 19ο κυρίως αιώνα –και ιδιαίτερα προς τα τέλη με αρχές του 20ου– είναι οι κοινωνιστικές ιδέες, οι οποίες απέχουν από τον μαρξισμό και τον «επιστημονικό» σοσιαλισμό. Εντός αυτού του πλαισίου εντάσσονται και οι αναρχικές ιδέες, παρά την ουσιώδη διαφορά τους τόσον με τον κοινωνισμό όσον και με την «επιστημονική» του εκδοχή. Αναπτύσσεται, ποικιλοτρόπως, ένας πλούτος ιδεών που έχει πρωταρχικά ως κέντρον την Πάτρα και τον Πύργο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα εκδίδεται, το 1882 στην Πάτρα από τον Αλ. Ευμορφόπουλο, η εφημερίδα **Επί τα Πρόσω**. Το 1896 έγινε επίσημο όργανο των Ελεύθερων σοσιαλιστών, οι οποίοι εκθέτουν τις αναρχικές τους απόψεις και θέσεις. Η έκδοσίς της σταματά το 1898. Ακολούθως, τον Οκτώβριο του 1898 εκδίδεται, στον Πύργο, από τους Βασίλειο Θεοδωρίδη και Δημήτριο Αρνέλλο η εφημερίδα «Νέον Φως». Αξιοσημείωτη είναι η δράσις ομάδος η οποία απαρτιζόταν από τους: Ιωάννη Αρνέλλο, Αθανάσιο Χριστογιαννόπουλο, Θεόδωρο Καπετάνο, Βασίλειο Θεοδωρίδη και Σωτήρη Κυριαζόπουλο, οποία εξέδιδε την εβδομαδιαία εφημερίδα ***«Αρμαγεδώνας»***, που κυκλοφόρησε από τον Σεπτέμβριο του 1896 μέχρι τον Νοέμβριο του ιδίου έτους.[6]

μπεράσματα για την κατανόησιν των κοινωνικών καταστάσεων, την πορεία των ιδεών και την εκτροπή τους από το απελευθερωτικό όραμα.

Σκοπός μας, είναι η αποκάλυψις και επαναβεβαίωσις των όσων δεινών επέφερε η εξουσιαστική ιδεολογία τού μαρξισμού, η οποία συμπληρώθηκε από τον Λένιν και τους επιγόνους τους, μέσω αυτού του κομματικού μηχανισμού.

Είναι προφανές ότι τα αρχεία αυτού του κόμματος, όσα από αυτά έχουν έλθει στό φώς της δημοσιότητος, δεν αποτελούν αξιόπιστη πηγή, δεδομένου ότι πολλά από αυτά είναι προϊόντα παραχαράξεων της πραγματικότητος και –στην καλύτερη των περιπτώσεων– αποσιωπήσεων. Παρ' όλα αυτά, ακόμα και οι μέθοδοι παραχαράξεως και τα προερχόμενα εξ αυτής συμπεράσματα δεν μπορούν να αντέξουν ή να επικρατήσουν μπροστά στο φώς της αλήθειας, εφ' όσον η αναζήτησις, διερεύνησις και αξιοποίησις των συμβάντων γίνει ειλικρινώς και επ' ωφελεία της απελευθερωτικής προοπτικής.

Λέγεται ότι ο λαός, κάθε λαός, είναι άξιος της μοίρας του, δεδομένου ότι είναι αυτός ο οποίος έχει συμβάλει στην δημιουργία των όρων που τον οδηγούν στην εκάστοτε κατάστασι. Λέγεται, ακόμη, ότι οι άνθρωποι προέρχονται από τις πέτρες τις οποίες έρριπταν πίσω τους η Πύρρα και ο Δευκαλίων, μετά από την καταστροφή τού διεφθαρμένου χάλκινου γένους των ανθρώπων, από τον κατακλυσμό, τον οποίο προκάλεσε ο Δίας. Αυτός ο μύθος αναδεικνύει το χαρακτηριστικό της ατομικότητος, η οποία ως τοιαύτη αποτελεί συντελεστή δημιουργικότητος. Αυτή, όμως, η δημιουργικότης αποδίδει και βαίνει συνεχώς αυξανόμενη όταν εκάστη ατομικότης συντίθεται με άλλες. Εννοείται πως αυτού του είδους οι συνθέσεις λαμβάνουν συνήθως δύο όψεις: α) αυτήν η οποία αποσκοπεί κατ' ουσίαν στην εξυπηρέτησιν των συμφερόντων του συνόλου και κατά συνέπεια στην υλικήν και πνευματικήν τους προαγωγή και β) εκείνην η οποία κινείται προς την τελείως αντίθετη κατεύθυνση, μολονότι και αυτή σε πολλές περιπτώσεις υποκρίνεται (ή στην καλύτερη των περιπτώσεων, διακατέχεται από την ψευδαίσθησιν) πως θα υπηρετήσει τους ανθρώπους.

Η τελευταία έχει πολλές αποχρώσεις οι οποίες διαπνέονται από μίαν εκ βάθρων διαχωριστική ιδεολογία σαφώς προσδιορισμένη και εφαρμοζόμενη, έως και αυτήν η οποία μολονότι εμφανίζει μίαν ιδεολογία η οποία έχει ως αφετηρία της την υπόθεσιν εξυπηρετήσεως του συνόλου, ουσιαστικά, όμως, το περιεχόμενό της, σε πολλές περιπτώσεις, ταυτίζεται ή ξεπερνά σε διαχωρισμούς και καταπιεστικότητα την, υποτιθέμενα, ανταγωνιστική της. Απεικονίσεις αυτών των αποχρώσεων υπάρχουν στα δημοκρατικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα. Αμφότερες

φωθείσαν Τάξιν, αδυνατούν να συνθέσουν λειτουργικά τις επιθυμίες τους ώστε να αναδειχθή η δημιουργική θέλησίς τους. Ως αποτέλεσμα αυτών των καταστάσεων υποβάλλονται στην διαδικασία αναζητήσεως προσκαίρων υλικών απολαβών. Ένας, επί πλέον, λόγος είναι πως η πορεία του μετασχηματισμού των ανθρώπων –που προέκυψαν από τους λίθους, συμφώνως προς τον μύθο– σε οντότητες με υψηλή νόηση, διάκρισιν και κατανόησι, βρίσκει διαρκώς εμπρός της, την εξουσιαστική παρέμβασιν, εκτροπή και καταστολή, η οποία συστηματικά παρεμποδίζει το μεγαλύτερο τμήμα των, κατανεμημένων σε κοινωνίες, πληθυσμών να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους και να δραστηριοποιηθούν προς κατ' ουσίαν απελευθερωτικές διεργασίες και διαδικασίες, επανα-οικειοποιούμενοι βαθμηδόν τα όσα μέσα από πολύχρονες διαδικασίες και δοκιμασίες έχουν απωλέσει.

Η εκτροπή, σε πολλές περιπτώσεις, οφείλεται στην επίδραση γεγονότων τα οποία επιφέρουν επίτασιν της αδρανείας και της εγκαταλείψεως ή σε περιόδους έντονων ταραχών, ως επακόλουθο της ανόδου του κοινωνικού ανταγωνισμού, να υπάρχει προσφυγή σε συμπαγοποιημένες ιδέες (ιδεολογίες) ως την εύκολη διέξοδο για την διοχέτευσιν της συσσωρευμένης εντάσεως. Έτσι, ό,τι νέο και δημιουργικό έρχεται στην επιφάνεια και αρχίζει να δοκιμάζεται στην πράξι, παραμερίζεται ένεκα της ελκυστικής παρουσίας των ιδεολογιών, οι οποίες μη έχουσαι την δυνατότητα ευμεταβλητότητος και ευπροσαρμοστικότητος σε σχέσι με την τρέχουσα πραγματικότητα, μετατρέπονται σε εργαλεία ευνουχισμού των, ευρισκομένων σε κατάστασιν κινητικότητος, ανθρώπινων ομάδων, η δραστηριότης των οποίων πολλές φορές αποκτά τον χαρακτήρα έντονης αντιπαραθέσεως έως και εξεγέρσεως.[2]

Είναι αναγνωρισμένο, από όλους τους ασχολουμένους με τις απελευθερωτικές τάσεις στον ελλαδικό χώρο, ότι μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα η επίδρασις του μαρξισμού στον πληθυσμό ήταν ανύπαρκτη. Αυτό, άλλωστε, αποδεικνύει η πολεμική και η προσπάθεια απαξιώσεως, αφ' ενός των αναρχικών ιδεών και πρακτικών, από τους μετέπειτα ενταχθέντες στο ΣΕΚΕ(ΚΚΕ), και αφ' ετέρου κατά των απόψεων του Πλάτωνος Δρακούλη[3] όσον και αυτών του Σταύρου Καλλέργη[4], αλλά και εν γένει της επιδράσεως των κοινωνιστικών ιδεών στις κινητοποιήσεις των ανθρώπων του μόχθου, οι οποίες στις περισσότερες περιπτώσεις ξεπερνούν τα όρια των αντιδράσεων με σκοπό την αποκατάστασιν μιας αδικίας και στρέφονται εναντίον του κρατικού συστήματος, εκδηλώνουσαι μίαν έντονη αναρχική διάστασι.

---

2. Χαρακτηριστικά είναι τα συμβάντα στον ελλαδικό χώρο ιδιαίτερα κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα. Βλ. και στην ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 87.

3. Εκδότης του περιοδικού «Άρδην» (1885-1887). Το 1900 μετέβη

σπέρματα ανυπακοής και εξεγέρσεως στον πληθυσμό του ελλαδικού χώρου. Διότι αυτές οι ιδέες και οι δραστηριοποιήσεις τού πληθυσμού είναι η παράτασις των μεγάλων κραδασμών που προέκυψαν κατά την δεκαετή περίπου διάρκεια της επαναστάσεως οι οποία είχε ως αφετηρία το 1821. Εννοείται ότι αυτοί οι κραδασμοί έτειναν προς άλλες κατευθύνσεις οι οποίες προσέβλεπαν ευρύτερα απελευθερωτικά οράματα.

Μολονότι η ιστορία του 19ου και του 20ου αιώνα στην Ευρώπη στιγματίζεται και από ιδεολογίες καθήλωσης και υποταγής των ανθρωπίνων συνόλων, στον Ελλαδικό χώρο, αυτό το οποίον επικρατεί κατά τον 19ο κυρίως αιώνα –και ιδιαίτερα προς τα τέλη με αρχές του 20ου– είναι οι κοινωνιστικές ιδέες, οι οποίες απέχουν από τον μαρξισμό και τον «επιστημονικό» σοσιαλισμό. Εντός αυτού του πλαισίου εντάσσονται και οι αναρχικές ιδέες, παρά την ουσιώδη διαφορά τους τόσον με τον κοινωνισμό όσον και με την «επιστημονική» του εκδοχή. Αναπτύσσεται, ποικιλοτρόπως, ένας πλούτος ιδεών που έχει πρωταρχικά ως κέντρον την Πάτρα και τον Πύργο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα εκδίδεται, το 1882 στην Πάτρα από τον Αλ. Ευμορφόπουλο, η εφημερίδα **Επί τα Πρόσω**. Το 1896 έγινε επίσημο όργανο των Ελεύθερων σοσιαλιστών, οι οποίοι εκθέτουν τις αναρχικές τους απόψεις και θέσεις. Η έκδοσις της σταματά το 1898. Ακολούθως, τον Οκτώβριο του 1898 εκδίδεται, στον Πύργο, από τους Βασίλειο Θεοδωρίδη και Δημήτριο Αρνέλλο η εφημερίδα «Νέον Φως». Αξιοσημείωτη είναι η δράσις ομάδος η οποία **απαρτιζόταν από τους: Ιωάννη Αρνέλλο, Αθανάσιο Χριστογιαννόπουλο, Θεόδωρο Καπετάνο, Βασίλειο Θεοδωρίδη και Σωτήρη Κυριαζόπουλο, οποία εξέδιδε την εβδομαδιαία εφημερίδα *«Αρμαγεδώνας»*, που κυκλοφόρησε από τον Σεπτέμβριο του 1896 μέχρι τον Νοέμβριο του ίδιου έτους.**[6]

Με το τέλος, πάντως, του 19ου αιώνα οι αναρχικές δραστηριότητες μετατοπίζονται από την Πελοπόννησο στην Αθήνα και στο κέντρο του ελλαδικού χώρου.

Θα πρέπει να επισημανθή ότι η λειτουργική σχέσις των ατόμων **μέσα** και **από** τους ομίλους[7] προωθεί απελευθερωτικές κινήσεις και διεργασίες. Αντιθέτως, η τυπική σχέσις των ανθρώπων που αποσκοπεί μόνον στην εκπλήρωση μερικών και ιδιαίτερα κατατετμημένων στόχων (πχ. μισθολογική αύξησις, καλυτέρευσις συνθηκών δουλείας, κ.λπ.) όχι μόνον περιορίζει την δυνατότητα συνθέσεων και την ανέλιξιν του ομίλου αλλά, αντιθέτως, μετατρέπει το σύνολο σε **μάζα,** η οποία άγεται και φέρεται προς επίτευξιν δευτερευόντων και πρόσκαιρων στόχων. Η μετατροπή του ομίλου σε μαζικό όργανο, ως εκ τούτου, πλήττει και περιορίζει και την ελευθερία της ατομικότητος.

Αυτές οι καταστάσεις έχουν άμεση σχέσιν με τα όσα συνέβησαν κατά τις δύο πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώ-

θειας, εφ' όσον η αναζήτησις, διερεύνησις και αξιοποίησις των συμβάντων γίνει ειλικρινώς και επ' ωφελεία της απελευθερωτικής προοπτικής.

Λέγεται ότι ο λαός, κάθε λαός, είναι άξιος της μοίρας του, δεδομένου ότι είναι αυτός ο οποίος έχει συμβάλει στην δημιουργία των όρων που τον οδηγούν στην εκάστοτε κατάστασι. Λέγεται, ακόμη, ότι οι άνθρωποι προέρχονται από τις πέτρες τις οποίες έρριπταν πίσω τους η Πύρρα και ο Δευκαλίων, μετά από την καταστροφή τού διεφθαρμένου χάλκινου γένους των ανθρώπων, από τον κατακλυσμό, τον οποίο προκάλεσε ο Δίας. Αυτός ο μύθος αναδεικνύει το χαρακτηριστικό της ατομικότητος, η οποία ως τοιαύτη αποτελεί συντελεστή δημιουργικότητος. Αυτή, όμως, η δημιουργικότης αποδίδει και βαίνει συνεχώς αυξανόμενη όταν εκάστη ατομικότης συντίθεται με άλλες. Εννοείται πως αυτού του είδους οι συνθέσεις λαμβάνουν συνήθως δύο όψεις: α) αυτήν η οποία αποσκοπεί κατ' ουσίαν στην εξυπηρέτησιν των συμφερόντων του συνόλου και κατά συνέπεια στην υλικήν και πνευματικήν τους προαγωγή και β) εκείνην η οποία κινείται προς την τελείως αντίθετη κατεύθυνση, μολονότι και αυτή σε πολλές περιπτώσεις υποκρίνεται (ή στην καλύτερη των περιπτώσεων, διακατέχεται από την ψευδαίσθησιν) πως θα υπηρετήσει τους ανθρώπους.

Η τελευταία έχει πολλές αποχρώσεις οι οποίες διαπνέονται από μίαν εκ βάθρων διαχωριστική ιδεολογία σαφώς προσδιορισμένη και εφαρμοζόμενη, έως και αυτήν η οποία μολονότι εμφανίζει μίαν ιδεολογία η οποία έχει ως αφετηρία της την υπόθεσιν εξυπηρετήσεως του συνόλου, ουσιαστικά, όμως, το περιεχόμενό της, σε πολλές περιπτώσεις, ταυτίζεται ή ξεπερνά σε διαχωρισμούς και καταπιεστικότητα την, υποτιθέμενα, ανταγωνιστική της. Απεικονίσεις αυτών των αποχρώσεων υπάρχουν στα δημοκρατικά και ολοκληρωτικά καθεστώτα. Αμφότερες οι μορφές πειθαναγκασμού αξιοποιούν την δυναμική της συνενώσεως των ανθρώπων προς όφελος των εκάστοτε Τάξεων.

Είναι δεδομένο, λοιπόν, ότι οι άνθρωποι μολονότι συνιστούν ένα σύνολον εξατομικευμένων οντοτήτων, που ονομάζεται λαός, έχουν και αναπτύσσουν την εγγενή τάσιν της συν-ενώσεως.[1] Αυτή είναι μια αυθόρμητη τάσις

1. Πρόκειται για την συνειδητή, συλλογική, συνένωση και συνύπαρξη των ανθρώπινων ομάδων η οποία έχει αναδειχθεί μέσα από τις πρωτογενείς αλλά κυρίως από τις μετέπειτα αναπτυγμένες ανθρώπινες κοινότητες.

Η εκτροπή, σε πολλές περιπτώσεις, οφείλεται στην επίδραση γεγονότων τα οποία επιφέρουν επίτασιν της αδρανείας και της εγκαταλείψεως ή σε περιόδους έντονων ταραχών, ως επακόλουθο της ανόδου του κοινωνικού ανταγωνισμού, να υπάρχει προσφυγή σε συμπαγοποιημένες ιδέες (ιδεολογίες) ως την εύκολη διέξοδο για την διοχέτευσιν της συσσωρευμένης εντάσεως. Έτσι, ό,τι νέο και δημιουργικό έρχεται στην επιφάνεια και αρχίζει να δοκιμάζεται στην πράξι, παραμερίζεται ένεκα της ελκυστικής παρουσίας των ιδεολογιών, οι οποίες μη έχουσαι την δυνατότητα ευμεταβλητότητος και ευπροσαρμοστικότητος σε σχέσι με την τρέχουσα πραγματικότητα, μετατρέπονται σε εργαλεία ευνουχισμού των, ευρισκομένων σε κατάστασιν κινητικότητος, ανθρώπινων ομάδων, η δραστηριότης των οποίων πολλές φορές αποκτά τον χαρακτήρα έντονης αντιπαραθέσεως έως και εξεγέρσεως.[2]

Είναι αναγνωρισμένο, από όλους τους ασχολουμένους με τις απελευθερωτικές τάσεις στον ελλαδικό χώρο, ότι μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα η επίδρασις του μαρξισμού στον πληθυσμό ήταν ανύπαρκτη. Αυτό, άλλωστε, αποδεικνύει η πολεμική και η προσπάθεια απαξιώσεως, αφ' ενός των αναρχικών ιδεών και πρακτικών, από τους μετέπειτα ενταχθέντες στο ΣΕΚΕ(ΚΚΕ), και αφ' ετέρου κατά των απόψεων του Πλάτωνος Δρακούλη[3] όσον και αυτών του Σταύρου Καλλέργη[4], αλλά και εν γένει της επιδράσεως των κοινωνιστικών ιδεών στις κινητοποιήσεις των ανθρώπων του μόχθου, οι οποίες στις περισσότερες περιπτώσεις ξεπερνούν τα όρια των αντιδράσεων με σκοπό την αποκατάστασιν μιας αδικίας και στρέφονται εναντίον του κρατικού συστήματος, εκδηλώνουσαι μίαν έντονη αναρχική διάστασι.

2. Χαρακτηριστικά είναι τα συμβάντα στον ελλαδικό χώρο ιδιαίτερα κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνα. Βλ. και στην ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ, φ. 87.

3. Εκδότης του περιοδικού «Άρδην» (1885-1887). Το 1900 μετέβη στη Γαλλία και πήρε μέρος στη Β' Σοσιαλιστική Διεθνή. Το 1887 έγινε καθηγητής ελληνικών στην Οξφόρδη, παραιτήθηκε όμως μετά από εφτά χρόνια, το 1894. Το 1895 υπήρξε υποψήφιος στις βουλευτικές εκλογές με την Σοσιαλιστική Αδελφότητα σε Αθήνα και Πάτρα. Το 1910 ίδρυσε τον Σύνδεσμο των εργατικών τάξεων της Ελλάδας με την ονομασία Ελληνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα.

4. Ιδρυτής της σημαντικότερης κοινωνιστικής οργανώσεως, του «Κεντρικού Σοσιαλιστικού Συλλόγου», στην Αθήνα την 1η Μαΐου του1890. Μέσα στον πρώτο χρόνο της ιδρύσεώς του απαρτίζεται από 200 και πλέον μέλη. Ακολούθως δημιουργούνται παραρτήματα και σε άλλες πόλεις του Ελλαδικού χώρου (Λαύριο, Πάτρα, Πύργο, Κέρκυρα, κ.λπ.

ουσιώδη διαφορά τους τόσον με τον κοινωνισμό όσον και με την «επιστημονική» του εκδοχή. Αναπτύσσεται, ποικιλοτρόπως, ένας πλούτος ιδεών που έχει πρωταρχικά ως κέντρον την Πάτρα και τον Πύργο.

Μέσα σε αυτό το κλίμα εκδίδεται, το 1882 στην Πάτρα από τον Αλ. Ευμορφόπουλο, η εφημερίδα **Επί τα Πρόσω**. Το 1896 έγινε επίσημο όργανο των Ελεύθερων σοσιαλιστών, οι οποίοι εκθέτουν τις αναρχικές τους απόψεις και θέσεις. Η έκδοσίς της σταματά το 1898. Ακολούθως, τον Οκτώβριο του 1898 εκδίδεται, στον Πύργο, από τους Βασίλειο Θεοδωρίδη και Δημήτριο Αρνέλλο η εφημερίδα «Νέον Φως». Αξιοσημείωτη είναι η δράσις ομάδος η οποία **απαρτιζόταν από τους: Ιωάννη Αρνέλλο, Αθανάσιο Χριστογιαννόπουλο, Θεόδωρο Καπετάνο, Βασίλειο Θεοδωρίδη και Σωτήρη Κυριαζόπουλο, οποία εξέδιδε την εβδομαδιαία εφημερίδα *«Αρμαγεδώνας»*, που κυκλοφόρησε από τον Σεπτέμβριο του 1896 μέχρι τον Νοέμβριο του ίδιου έτους.**[6]

Με το τέλος, πάντως, του 19ου αιώνα οι αναρχικές δραστηριότητες μετατοπίζονται από την Πελοπόννησο στην Αθήνα και στο κέντρο του ελλαδικού χώρου.

Θα πρέπει να επισημανθή ότι η λειτουργική σχέσις των ατόμων **μέσα** και **από** τους ομίλους[7] προωθεί απελευθερωτικές κινήσεις και διεργασίες. Αντιθέτως, η τυπική σχέσις των ανθρώπων που αποσκοπεί μόνον στην εκπλήρωση μερικών και ιδιαίτερα κατατετμημένων στόχων (πχ. μισθολογική αύξησις, καλυτέρευσις συνθηκών δουλείας, κ.λπ.) όχι μόνον περιορίζει την δυνατότητα συνθέσεων και την ανέλιξιν του ομίλου αλλά, αντιθέτως, μετατρέπει το σύνολο σε **μάζα,** η οποία άγεται και φέρεται προς επίτευξιν δευτερευόντων και πρόσκαιρων στόχων. Η μετατροπή του ομίλου σε μαζικό όργανο, ως εκ τούτου, πλήττει και περιορίζει και την ελευθερία της ατομικότητος.

Αυτές οι καταστάσεις έχουν άμεση σχέσιν με τα όσα συνέβησαν κατά τις δύο πρώτες δεκαετίες του 20ου αιώνος· ήδη από τις αρχές του αρχίζει η διείσδυσις της κομ-

5. Μ. Δημητρίου, Το ελληνικό σοσιαλιστικό κίνημα, τ. Α', Αθήνα, Γαβριηλίδης, 1985, σσ. 66-69.

6. Περισσότερα για την δράση των αναρχικών τον 19ο με αρχές του 20ου αιώνα υπάρχουν στα τεύχη 171, 172 και 173 της ΔΙΑΔΡΟΜΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

7. Έχει ιδιαίτερη σημασία να κατανοηθεί η σημασία της λέξεως όμιλος επειδή αποδίδει την ουσία μίας λειτουργικής σχέσεως των ατόμων οι οποίοι τον αποτελούν. Η λέξις είναι σύνθετη από το όμός (=ο αυτός, όμοιος, κοινός, ενωμένος) + ἴλη (=πλήθος, ομάδα).

μουνιστικής ιδεολογίας, η οποία σε μικρό χρονικώς διάστημα δρα ορμητικά και επικαλύπτει με την ψευδεπίγραφη επιστημονικότητά της τον πλούτο των απόψεων και των ιδεών, οι οποίες είχαν αναπτυχθεί κατά το δεύτερο ήμισυ του 19ου αιώνος.[8]

Έτσι, η αργή μεν αλλά ουσιαστική διεργασία, παραχωρεί την θέσιν της στο εφικτό και την πρόσκαιρη «αποτελεσματικότητα». Καταπνίγεται έτσι η δυνατότητης βαθμιαίας εμβαθύνσεως, η οποία είναι καθοριστική για την συνειδητοποίησιν και κατανόησιν του κοινωνικού γίγνεσθαι, μέσα από τις ιδιαιτερότητες του ελλαδικού χώρου αφ' ενός και αφ' ετέρου της αυτοδυνάμου αφομοιώσεως των νοημάτων και των τρόπων επιτεύξεως του απελευθερωτικού οράματος. Η εισβολή και εφαρμογή ιδεολογιών, που δεν εκπηγάζουν από την εγγενή εμπειρία και διαμόρφωσιν των ιδεών και την διαρκή αναπροσαρμογή τους από τους συμμετέχοντες και δρώντες ανθρώπους, απομακρύνουν όλα τα ενεργά άτομα από την απόκτησιν των απαραιτήτων εφοδίων, τα οποία τους είναι απαραίτητα για την τελέσφορη διεκπεραίωσιν των αγώνων τους.

Η απορρόφησις των ομίλων μέσω ενός μηχανισμού, ο οποίος υποσχόταν ότι θα επετύγχανε άμεσα και πλουσιοπάροχα αποτελέσματα, είναι αυτό το οποίο επεδιώκετο από τους κομμουνιστές, προκειμένου να επιτύχουν την απομάκρυνσιν των ανθρώπων από το καθολικό απελευθερωτικό όραμα και να επιβάλλουν το σχέδιό τους για την ανάληψιν της εξουσίας –με κάθε τρόπο– και την εξυπηρέτησιν των συμφερόντων της Τάξεως και της κυριαρχίας ευρύτερα. Αυτό αποδεικνύεται μέσα από την διαχρονική παρατήρησιν και ανάλυσιν των πεπραγμένων τους, αλλά και από τον αδιαμφισβήτητο κανόνα της απορροφήσεως και αλλοτριώσεως των ασθενεστέρων από τους ισχυρότερους μηχανισμούς.[9]

Άλλωστε, η κομμουνιστική ιδεολογία έχει κατ' αρχήν ένα βασικό σκοπό: να εντάξη μέσα στο εξουσιαστικό πλέγμα τις διάφορες κοινωνικές ομάδες, προβάλλοντας ανεδαφικά συνθήματα και ωραιοποιών την κατάκτησιν και την διαχείρισιν της εξουσίας από την υποτιθέμενη, πλην όμως ανυπόστατη, εργατική τάξι.[10] Διότι, είναι πασιφανές το επίτευγμα της μαρξιστικής ιδεολογίας η οποία έστρεψε δισεκατομμύρια εξαθλιωμένων ανθρώπων να αναζητούν διέξοδο από την κατάστασιν στην οποία είχαν περιέλθει, στρεφόμενοι προς την εξουσία, την «κατάκτησίν» της και την «οικειοποίησιν» του πλούτου. Ουσιαστικά **ενέταξε αυτό το τεράστιο αριθμητικά πλήθος στην εξουσία και τις μεθόδους της,** εναρμονίζοντάς το ιδεολογικά με την λογική τού κέρδους, της εκμεταλλεύσεως και την ακόρεστη δίψα για κυριαρχία επί των πάντων.

Μέσα σε μία πυρετώδη κατάσταση την οποίαν προκαλούσε η ψευδεπίγραφη παρουσίαση του πραξικοπήματος των μπολσεβίκων ως επαναστάσεως, τα δεινά τα οποία προκάλεσε και συσσώρευσε η πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, η ελπίδα για ένα καλύτερον και ευημερούντα κόσμο ώθησε πλήθη ανθρώπων να αγκαλιάσουν το κομμουνιστικό ψεύδος, χωρίς καλά-καλά να αναζητήσουν την ουσία των λεγομένων και των υποσχέσεων. Έτσι, η πολιτική προπαγάνδα συνέτριψε κάθε δεύτερη σκέψι, το πάθος για ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα δεν μπόρεσε να διακρίνει τις πραγματικές προθέσεις των κομμουνιστών.

Τα καθρεπτάκια και οι χάντρες είναι πάντοτε οι πρώτες απατηλές κινήσεις «προσφορών» τις οποίες όταν κατορ-

Εργάτες στα μεταλλεία της Σερίφου. 19ος αιώνας.

Όπως ειπώθηκε και στην αρχή του κειμένου, η αποσιώπησις και η παραποίησις είναι βασικά χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς και στάσεως των κομμουνιστών. Έτσι, με επιμέλεια αποκρύπτουν αυτά που και τα στελέχη τού κόμματος έχουν παραδεχθεί σε ανύποπτο χρόνο.

Σε ό,τι αφορά την κίνησιν των διαδικασιών για την ίδρυσιν του κόμματος, είναι δεδομένη και ομολογημένη, από αρκετές πλευρές, η πρωτοβουλία του Ε. Βενιζέλου, η οποία αποτελούσε επιλογή της Τάξεως και όχι ευκαιριακό συμβάν, ασχέτως των αντιφάσεων και των αντιθέσεων, οι οποίες αναπτύχθηκαν στην πορεία μέχρις ότου επέλθη η ολοκληρωμένη συμπόρευσις.[11]

«Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ μπουρζουαζία στὴν Ἑλλάδα χρειαζόταν ἕνα «ἀνεξάρτητο» σοσιαλπατριωτικὸ κόμμα. Καὶ ὁ Βενιζέλος δὲν ἐδίστασε. Ἀποτάθηκε στὴ "Φεντερασιόν" τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὶς μεμονωμένες Σοσιαλιστικὲς ὀργανώσεις *μὲ τὴν πρόταση νὰ συγκροτηθοῦν σὲ κόμμα καὶ νὰ στείλουν ἀντιπροσωπεία στὴ Σοσιαλιστικὴ Συνδιάσκεψη τοῦ Λονδίνου. Ταυτόχρονα ἀποτάθηκε στοὺς πράκτορές του ποὺ διηύθυναν τὰ συνδικάτα Πειραιῶς μὲ πρόταση νὰ ὀργανώσουν συνέδριο τῶν Συνδικάτων γιὰ νὰ ἀποφανθῆ ἡ ἐργατικὴ τάξη πάνω στὸ ζήτημα τῶν συνόρων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χαράξῃ ἡ Συνδιάσκεψη τῆς Εἰρήνης. Ὁ Μαχαίρας μιλῶντας στὴ Βουλὴ στὰ 1927[12] ἀπ'*

8. *Ενδεικτικά, αναφέρονται κάποια περιστατικά τα οποία διευκολύνουν την κατανόησιν, εν συντομία, αυτής της εικοσαετίας:*

την πρόσκαιρη «αποτελεσματικότητα». Καταπνίγεται έτσι η δυνατότητης βαθμιαίας εμβαθύνσεως, η οποία είναι καθοριστική για την συνειδητοποίησιν και κατανόησιν του κοινωνικού γίγνεσθαι, μέσα από τις ιδιαιτερότητες του ελλαδικού χώρου αφ' ενός και αφ' ετέρου της αυτοδυνάμου αφομοιώσεως των νοημάτων και των τρόπων επιτεύξεως του απελευθερωτικού οράματος. Η εισβολή και εφαρμογή ιδεολογιών, που δεν εκπηγάζουν από την εγγενή εμπειρία και διαμόρφωσιν των ιδεών και την διαρκή αναπροσαρμογή τους από τους συμμετέχοντες και δρώντες ανθρώπους, απομακρύνουν όλα τα ενεργά άτομα από την απόκτησιν των απαραίτητων εφοδίων, τα οποία τους είναι απαραίτητα για την τελέσφορη διεκπεραίωσιν των αγώνων τους.

Η απορρόφησις των ομίλων μέσω ενός μηχανισμού, ο οποίος υποσχόταν ότι θα επετύγχανε άμεσα και πλουσιοπάροχα αποτελέσματα, είναι αυτό το οποίο επεδίωκετο από τους κομμουνιστές, προκειμένου να επιτύχουν την απομάκρυνσιν των ανθρώπων από το καθολικό απελευθερωτικό όραμα και να επιβάλλουν το σχέδιό τους για την ανάληψιν της εξουσίας –με κάθε τρόπο– και την εξυπηρέτησιν των συμφερόντων της Τάξεως και της κυριαρχίας ευρύτερα. Αυτό αποδεικνύεται μέσα από την διαχρονική παρατήρησιν και ανάλυσιν των πεπραγμένων τους, αλλά και από τον αδιαμφισβήτητο κανόνα της απορροφήσεως και αλλοτριώσεως των ασθενεστέρων από τους ισχυρότερους μηχανισμούς.[9]

Άλλωστε, η κομμουνιστική ιδεολογία έχει κατ' αρχήν ένα βασικό σκοπό: να εντάξη μέσα στο εξουσιαστικό πλέγμα τις διάφορες κοινωνικές ομάδες, προβάλλοντας ανεδαφικά συνθήματα και ωραιοποιών την κατάκτησιν και την διαχείρισιν της εξουσίας από την υποτιθέμενη, πλην όμως ανυπόστατη, εργατική τάξι.[10] Διότι, είναι πασιφανές το επίτευγμα της μαρξιστικής ιδεολογίας η οποία έστρεψε δισεκατομμύρια εξαθλιωμένων ανθρώπων να αναζητούν διέξοδο από την κατάστασιν στην οποία είχαν περιέλθει, στρεφόμενοι προς την εξουσία, την «κατάκτησίν» της και την «οικειοποίησιν» του πλούτου. Ουσιαστικά **ενέταξε αυτό το τεράστιο αριθμητικά πλήθος στην εξουσία και τις μεθόδους της,** εναρμονίζοντάς το ιδεολογικά με την λογική τού κέρδους, της εκμεταλλεύσεως και την ακόρεστη δίψα για κυριαρχία επί των πάντων.

Μέσα σε μία πυρετώδη κατάσταση την οποίαν προκαλούσε η ψευδεπίγραφη παρουσίαση του πραξικοπήματος των μπολσεβίκων ως επαναστάσεως, τα δεινά τα οποία προκάλεσε και συσσώρευσε η πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, η ελπίδα για ένα καλύτερον και ευημερούντα κόσμο ώθησε πλήθη ανθρώπων να αγκαλιάσουν το κομμουνιστικό ψεύδος, χωρίς καλά-καλά να αναζητήσουν την ουσία των λεγομένων και των υποσχέσεων. Έτσι, η πολιτική προπαγάνδα συνέτριψε κάθε δεύτερη σκέψι, το πάθος για ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα δεν μπόρεσε να διακρίνει τις πραγματικές προθέσεις των κομμουνιστών.

Τα καθρεπτάκια και οι χάντρες είναι πάντοτε οι πρώτες απατηλές κινήσεις «προσφορών» τις οποίες όταν κατορθώσουν να αξιοποιήσουν επιτυχώς οι εξουσιαστές και οι συνοδοιπορούντες ιδιοτελείς, επιτυγχάνουν την απομάκρυνσιν των ανθρώπων από το απελευθερωτικό όραμα, ανανέωνοντες τις συνθήκες υποταγής δια μέσου επιστημονικοφανών αερολογιών, οι οποίες παραπέμπουν σε ένα μελλοντικό υλικό παράδεισο.

Είναι γεγονός ότι οι κομμουνιστές, μέσω των ψεμμάτων και της μισαλλόδοξης προπαγάνδας τους, προσπάθησαν να επισκιάσουν τους πολύχρονους αγώνες των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου, προβάλλοντες εαυτούς ως τους μοναδικούς που αγωνίσθηκαν.

Εργάτες στα μεταλλεία της Σερίφου. 19ος αιώνας.

Όπως ειπώθηκε και στην αρχή του κειμένου, η αποσιώπησις και η παραποίησις είναι βασικά χαρακτηριστικά της συμπεριφοράς και στάσεως των κομμουνιστών. Έτσι, με επιμέλεια αποκρύπτουν αυτά που και τα στελέχη τού κόμματος έχουν παραδεχθεί σε ανύποπτο χρόνο.

Σε ό,τι αφορά την κίνησιν των διαδικασιών για την ίδρυσιν του κόμματος, είναι δεδομένη και ομολογημένη, από αρκετές πλευρές, η πρωτοβουλία του Ε. Βενιζέλου, η οποία αποτελούσε επιλογή της Τάξεως και όχι ευκαιριακό συμβάν, ασχέτως των αντιφάσεων και των αντιθέσεων, οι οποίες αναπτύχθηκαν στην πορεία μέχρις ότου επέλθη η ολοκληρωμένη συμπόρευσις.[11]

«Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ μπουρζουαζία στὴν Ἑλλάδα χρειαζόταν ἕνα «ἀνεξάρτητο» σοσιαλπατριωτικὸ κόμμα. Καὶ ὁ Βενιζέλος δὲν ἐδίστασε. Ἀποτάθηκε στὴ "Φεντερασιόν" τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὶς μεμονωμένες Σοσιαλιστικὲς ὀργανώσεις *μὲ τὴν πρόταση νὰ συγκροτηθοῦν σὲ κόμμα καὶ νὰ στείλουν ἀντιπροσωπεία στὴ Σοσιαλιστικὴ Συνδιάσκεψη τοῦ Λονδίνου. Ταυτόχρονα ἀποτάθηκε στοὺς πράκτορές του ποὺ διηύθυναν τὰ συνδικάτα Πειραιῶς μὲ πρόταση νὰ ὀργανώσουν συνέδριο τῶν Συνδικάτων γιὰ νὰ ἀποφανθῇ ἡ ἐργατικὴ τάξη πάνω στὸ ζήτημα τῶν συνόρων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χαράξῃ ἡ Συνδιάσκεψη τῆς Εἰρήνης. Ὁ Μαχαίρας μιλῶντας στὴ Βουλὴ στὰ 1927[12] ἀπ' ἀφορμὴ τῆς δίωξης τῶν βουλευτῶν τοῦ Ἑνιαίου Μετώπου γιὰ τὸ Ἐθνικὸ εἶπε: Μᾶς κάλεσε τότε ὁ ἴδιος ὁ Βενιζέλος καὶ μᾶς εἶπε: Πρέπει νὰ πῇ ἡ ἐργατικὴ τάξη τὴ γνώμη της γιὰ τὰ σύνορα, ἔστω κι' ἄν ἔχετε τὴ γνώμη πὼς τὰ σύνορα πρέπει νὰ πᾶνε στὸ Ταίναρο... Φυσικὰ ὅταν ἔλεγε αὐτά ὁ Βενιζέλος ἤξερε ὅτι οἱ Μαχαίρηδες δὲν θὰ λέγαν νὰ πᾶνε τΰ σύνορα στὸ Ταίναρο ἀλλὰ στὴν Ἁγιὰ Σοφιά.*

Ἔτσι βλέπουμε τὴν ἴδια τὴν φιλελεύθερη μπουρζουαζία νὰ παίρνη τὴν πρωτοβουλία γιὰ νὰ ἱδρύσῃ ἕνα "ἀνεξάρτητο" Σοσιαλιστικὸ Κόμμα».[13]

Τα ίδια περίπου αλλά με διαφορετικό τρόπο και με μπόλικη σάλτσα περιγράφει ο Αβραάμ Μπεναρόγια.[14]

«Οὐ χρείαν ἔχομεν πλειόνων μαρτύρων».

Ο δρόμος για τα χειρότερα είχε προετοιμασθεί...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

8. *Ενδεικτικά, αναφέρονται κάποια περιστατικά τα οποία διευκολύνουν την κατανόησιν, εν συντομία, αυτής της εικοσαετίας:*

Η κυκλοφορία, το 1907, της μελέτης του Γ. Σκλήρου με τίτλο «Το κοινωνικό μας ζήτημα».

Η δημοσίευσις, το 1908, του κειμένου «Επιστημονικός και ουτοπικός σοσιαλισμός», του Φ. Ένγκελς, ενώ το 1909 εκδίδεται το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο».

Το 1909, ο Πλάτων Δρακούλης ιδρύει το «Ελληνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα», το ίδιο έτος ιδρύεται στη Θεσσαλονίκη η Φεντερασιόν με τον Αβραάμ Μπεναρόγια, του οποίου η συμβολή στην σύσταση του ΣΕΚΕ (ΚΚΕ) είναι κεντρική.

Το 1910 δημοσιεύονται αποσπάσματα από το «Κεφάλαιο» του Μαρξ.

Το 1911, ιδρύεται από τον Ν. Γιαννιό το «Σοσιαλιστικό Κέντρο Αθήνας». Με πρωτοβουλία του δημιουργείται, το ίδιο έτος, το «Σοσιαλιστικό Κέντρο Πειραιά».

Το 1912 ιδρύεται στην Αθήνα ο «Σοσιαλιστικός όμιλος της Ελληνικής Νεολαίας», που ανήκει στο «Σοσιαλιστικό Κέντρο Αθήνας», ενώ το ίδιο έτος εμφανίζεται ο «Σοσιαλιστικός Όμιλος της

10. Διότι άλλο είναι η δήθεν εργατική τάξις και άλλο η ύπαρξις εργατών, η οποία παρακολουθεί την ιστορία των ανθρώπων. Εργάτες υπήρχαν ανέκαθεν, το ότι αυξήθηκαν αριθμητικά δεν τους

οποίος υπόσχοταν ότι θα επιτύγχανε άμεσα και πλουσι-οπάροχα αποτελέσματα, είναι αυτό το οποίο επεδιώκετο από τους κομμουνιστές, προκειμένου να επιτύχουν την απομάκρυνσιν των ανθρώπων από το καθολικό απελευθερωτικό όραμα και να επιβάλλουν το σχέδιό τους για την ανάληψιν της εξουσίας –με κάθε τρόπο– και την εξυπηρέτησιν των συμφερόντων της Τάξεως και της κυριαρχίας ευρύτερα. Αυτό αποδεικνύεται μέσα από την διαχρονική παρατήρησιν και ανάλυσιν των πεπραγμένων τους, αλλά και από τον αδιαμφισβήτητο κανόνα της απορροφήσεως και αλλοτριώσεως των ασθενεστέρων από τους ισχυρότερους μηχανισμούς.[9]

Άλλωστε, η κομμουνιστική ιδεολογία έχει κατ' αρχήν ένα βασικό σκοπό: να εντάξη μέσα στο εξουσιαστικό πλέγμα τις διάφορες κοινωνικές ομάδες, προβάλλοντας ανεδαφικά ... την «οικειοποίησιν» του πλούτου. Ουσιαστικά **ενέταξε αυτό το τεράστιο αριθμητικά πλήθος στην εξουσία και τις μεθόδους της,** εναρμονίζοντάς το ιδεολογικά με την λογική τού κέρδους, της εκμεταλλεύσεως και την ακόρεστη δίψα για κυριαρχία επί των πάντων.

Μέσα σε μία πυρετώδη κατάσταση την οποίαν προκαλούσε η ψευδεπίγραφη παρουσίαση του πραξικοπήματος των μπολσεβίκων ως επαναστάσεως, τα δεινά τα οποία προκάλεσε και συσσώρευσε η πρώτη παγκόσμια ανθρωποσφαγή, η ελπίδα για ένα καλύτερον και ευημερούντα κόσμο ώθησε πλήθη ανθρώπων να αγκαλιάσουν το κομμουνιστικό ψεύδος, χωρίς καλά-καλά να αναζητήσουν την ουσία των λεγομένων και των υποσχέσεων. Έτσι, η πολιτική προπαγάνδα συνέτριψε κάθε δεύτερη σκέψι, το πάθος για ελευθερία, δικαιοσύνη και ισότητα δεν μπόρεσε να διακρίνει τις πραγματικές προθέσεις των κομμουνιστών.

Τα καθρεπτάκια και οι χάντρες είναι πάντοτε οι πρώτες απατηλές κινήσεις «προσφορών» τις οποίες όταν κατορθώσουν να αξιοποιήσουν επιτυχώς οι εξουσιαστές και οι συνοδοιπορούντες ιδιοτελείς, επιτυγχάνουν την απομάκρυνσιν των ανθρώπων από το απελευθερωτικό όραμα, ανανέωνοντες τις συνθήκες υποταγής δια μέσου επιστημονικοφανών αερολογιών, οι οποίες παραπέμπουν σε ένα μελλοντικό υλικό παράδεισο.

Είναι γεγονός ότι οι κομμουνιστές, μέσω των ψεμμάτων και της μισαλλόδοξης προπαγάνδας τους, προσπάθησαν να επισκιάσουν τους πολύχρονους αγώνες των ανθρώπων του ελλαδικού χώρου, προβάλλοντες εαυτούς ως τους μοναδικούς που αγωνίσθηκαν.

... από αρκετές πλευρές, η πρωτοβουλία του Ε. Βενιζέλου, η οποία αποτελούσε επιλογή της Τάξεως και όχι ευκαιριακό συμβάν, ασχέτως των αντιφάσεων και των αντιθέσεων, οι οποίες αναπτύχθηκαν στην πορεία μέχρις ότου επέλθη η ολοκληρωμένη συμπόρευσις.[11]

«Ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ μπουρζουαζία στὴν Ἑλλάδα χρειαζόταν ἕνα «ἀνεξάρτητο» σοσιαλπατριωτικὸ κόμμα. Καὶ ὁ Βενιζέλος δὲν ἐδίστασε. Ἀποτάθηκε στὴ "Φεντερασιόν" τῆς Θεσσαλονίκης καὶ στὶς μεμονωμένες Σοσιαλιστικὲς ὀργανώσεις *μὲ τὴν πρόταση νὰ συγκροτηθοῦν σὲ κόμμα καὶ νὰ στείλουν ἀντιπροσωπεία στὴ Σοσιαλιστικὴ Συνδιάσκεψη τοῦ Λονδίνου. Ταυτόχρονα ἀποτάθηκε στοὺς πράκτορές του ποὺ διηύθυναν τὰ συνδικάτα Πειραιῶς μὲ πρόταση νὰ ὀργανώσουν συνέδριο τῶν Συνδικάτων γιὰ νὰ ἀποφανθῆ ἡ ἐργατική τάξη πάνω στὸ ζήτημα τῶν συνόρων ποὺ ἐπρόκειτο νὰ χαράξη ἡ Συνδιάσκεψη τῆς Εἰρήνης. Ὁ Μαχαίρας μιλῶντας στὴ Βουλὴ στὰ 1927[12] ἀπ' ἀφορμὴ τῆς δίωξης τῶν βουλευτῶν τοῦ Ἑνιαίου Μετώπου γιὰ τὸ Ἐθνικὸ εἶπε: Μᾶς κάλεσε τότε ὁ ἴδιος ὁ Βενιζέλος καὶ μᾶς εἶπε: Πρέπει νὰ πῆ ἡ ἐργατικὴ τάξη τὴ γνώμη της γιὰ τὰ σύνορα, ἔστω κι' ἂν ἔχετε τὴ γνώμη πὼς τὰ σύνορα πρέπει νὰ πᾶνε στὸ Ταίναρο... Φυσικὰ ὅταν ἔλεγε αὐτά ὁ Βενιζέλος ἤξερε ὅτι οἱ Μαχαίρηδες δὲν θὰ λέγαν νὰ πᾶνε τῦ σύνορα στὸ Ταίναρο ἀλλὰ στὴν Ἁγιὰ Σοφιά.*

Ἔτσι βλέπουμε τὴν ἴδια τὴν φιλελεύθερη μπουρζουαζία νὰ παίρνη τὴν πρωτοβουλία γιὰ νὰ ἱδρύση ἕνα "ἀνεξάρτητο" Σοσιαλιστικὸ Κόμμα».[13]

Τα ίδια περίπου αλλά με διαφορετικό τρόπο και με μπόλικη σάλτσα περιγράφει ο Αβραάμ Μπεναρόγια.[14]

«Οὐ χρείαν ἔχομεν πλειόνων μαρτύρων».

Ο δρόμος για τα χειρότερα είχε προετοιμασθεί...

Συσπείρωση Αναρχικών

---

8. *Ενδεικτικά, αναφέρονται κάποια περιστατικά τα οποία διευκολύνουν την κατανόησιν, εν συντομία, αυτής της εικοσαετίας:*

Η κυκλοφορία, το 1907, της μελέτης του Γ. Σκλήρου με τίτλο «Το κοινωνικό μας ζήτημα».

Η δημοσίευσις, το 1908, του κειμένου «Επιστημονικός και ουτοπικός σοσιαλισμός», του Φ. Ένγκελς, ενώ το 1909 εκδίδεται το «Κομμουνιστικό Μανιφέστο».

Το 1909, ο Πλάτων Δρακούλης ιδρύει το «Ελληνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα», το ίδιο έτος ιδρύεται στη Θεσσαλονίκη η Φεντερασιόν με τον Αβραάμ Μπεναρόγια, του οποίου η συμβολή στην σύσταση του ΣΕΚΕ (ΚΚΕ) είναι κεντρική.

Το 1910 δημοσιεύονται αποσπάσματα από το «Κεφάλαιο» του Μαρξ.

Το 1911, ιδρύεται από τον Ν. Γιαννιό το «Σοσιαλιστικό Κέντρο Αθήνας». Με πρωτοβουλία του δημιουργείται, το ίδιο έτος, το «Σοσιαλιστικό Κέντρο Πειραιά».

Το 1912 ιδρύεται στην Αθήνα ο «Σοσιαλιστικός όμιλος της Ελληνικής Νεολαίας», που ανήκει στο «Σοσιαλιστικό Κέντρο Αθήνας», ενώ το ίδιο έτος εμφανίζεται ο «Σοσιαλιστικός Όμιλος της Κέρκυρας».

Μετά τους Βαλκανικούς πολέμους του 1912-13 ιδρύεται στην Καβάλα η Σοσιαλιστική Νεολαία.

Τό 1914, ο Δημητράτος ιδρύει στην Αθήνα την «Σοσιαλιστική Εργατική Ένωση».

Τό 1916 ιδρύεται στην Αθήνα η «Σοσιαλιστική Νεολαία» με πρωτεργάτη τον Δημ. Λιγδόπουλο, επηρεασμένο από τον Μαρξισμό.

9. Τα γεγονότα είναι αναρίθμητα, αλλά το πλέον ζωντανό και ταυτοχρόνως συγκλονιστικό έχει σχέσιν με την ένταξιν κρατών στην ΕΟΚ και μετέπειτα στην ΕΕ. Προφανώς όταν, οι υποστηρικτές τέτοιου είδους «συγχωνεύσεων», μιλούν για ωφέλη αναφέρονται σ' αυτά που θα αποκομίσουν οι κρατούντες και όχι οι υπόδουλοι πληθυσμοί, οι μονίμως χαμένοι.

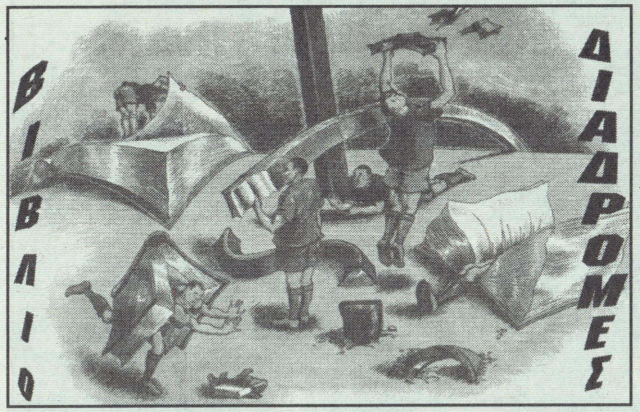
10. Διότι άλλο είναι η δήθεν εργατική τάξις και άλλο η ύπαρξις εργατών, η οποία παρακολουθεί την ιστορία των ανθρώπων. Εργάτες υπήρχαν ανέκαθεν, το ότι αυξήθηκαν αριθμητικά δεν τους καθιστά τάξιν ούτε βραχυπρόθεσμα, ούτε μακροπρόθεσμα. Εκτός αυτού η μετάστασις δηλαδή η μετατόπισις του κέντρου βάρους από το ένα μέσο σε ένα άλλο (εν προκειμένω η βιομηχανική κατασκευή προϊόντων) με το οποίο ισχυροποιεί τους όρους επιβολής της, δεν δημιουργεί τις προϋποθέσεις αναδείξεως μιας τάξεως ανταγωνιστικής προς την ήδη υπάρχουσα. Άλλωστε, αυτό δεν συνέβη παρ' ότι η πρωτογενής παραγωγή μετρά χιλιετίες, γεγονός το οποίο αποδέχεται η Μαρξιστική ιδεολογία όσον αφορά τους αγρότες. Εν τέλει, ούτε η αύξησις του αριθμού των ασχολουμένων με τον τομέα των υπηρεσιών δημιουργεί τάξιν. Ο δε κατακερματισμός των αγροτών, ο οποίος εθεωρείτο, από τον Μαρξ, εμπόδιο δια την δήθεν συγκρότησίν τους σε τάξιν, δεν έπαψε υφιστάμενος ούτε στους εργάτες, ούτε στους εργαζομένους.

11. Της οποίας αδιάψευστος μάρτυρας είναι το ενσωματωμένο, πλέον, ΚΚΕ.

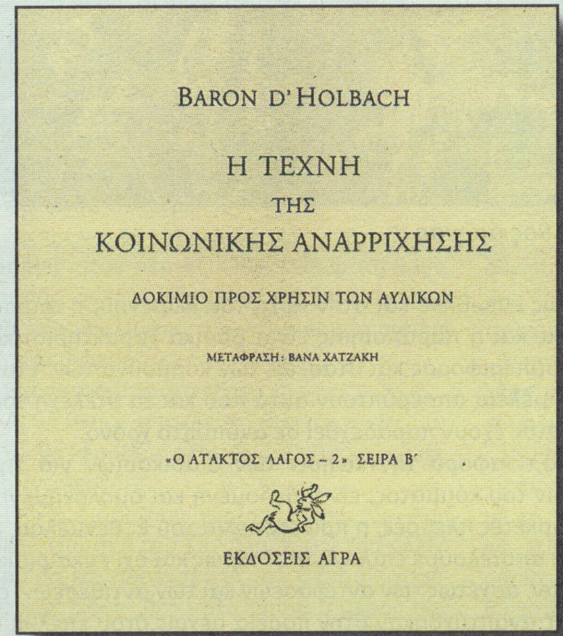
12. Συνεδριάσις της 26-12-1927.

13. Από το άρθρο του στελέχους του ΚΚΕ Κ. Θέου με τον τίτλο Ο Ελληνικός Σοσιαλισμός, που δημοσιεύθηκε στην Κομμουνιστική Επιθεώρησι (15-5-1934). Το άρθρο υπογράφεται με το ψευδώνυμο Κ. Ζορμπάλης. Ο Θέος ήταν, όπως και ο Ζαχαριάδης, «φοιτητής» στο Κομμουνιστικό Πανεπιστήμιο Εργαζομένων της Ανατολής γνωστό ως ΚΟΥΤΒ, όπου εκπαιδεύονταν οι κομμουνιστές, που τελούσαν υπό την άμεση καθοδήγηση του ΚΚΣΕ.

14. Αβραάμ Μπεναρόγια, *Η πρώτη σταδιοδρομία του ελληνικού προλεταριάτου*, σ. 101-109, έκδ. Κομμούνα 1986.

Η Τέχνη της Κοινωνικής Αναρρίχησης
Δοκίμιο προς χρήσιν των αυλικών
του Βαρώνου Χόλμπαχ

BARON D' HOLBACH

Η ΤΕΧΝΗ
ΤΗΣ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΝΑΡΡΙΧΗΣΗΣ

ΔΟΚΙΜΙΟ ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΑΥΛΙΚΩΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΒΑΝΑ ΧΑΤΖΑΚΗ

«Ο ΑΤΑΚΤΟΣ ΛΑΓΟΣ – 2» ΣΕΙΡΑ Β'

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΓΡΑ

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΧΟΛΜΠΑΧ (Paul Henri Baron d' Holbach) γεννιέται στη Ρηνανία της Γερμανίας (Edesheim) το 1723 και πεθαίνει στο Παρίσι τον Ιανουάριο του 1789, λίγους μήνες μετά την κατάληψη της Βαστίλλης. Μικρός εγκαθίσταται στο Παρίσι, κοντά στον πλούσιο θείο του Φρανσουά, αδελφό της μητέρας του. Από εκείνον κληρονομεί το όνομά του, τον τίτλο του (Baron) και τη σημαντική περιουσία του.

Το 1744 σπουδάζει νομικά στο Πανεπιστήμιο του Leiden ενώ το 1749 επιστρέφει στο Παρίσι και αποκτά την γαλλική υπηκοότητα.

Ένα έτος μετά, στην οδό Ρουαγιάλ (Royale), αγοράζει

Συμμετέχει στην σύνταξη της *Εγκυκλοπαίδειας* του Ντενίς Ντιντερό μεταφράζοντας από τη γερμανική 376 άρθρα που αφορούν την μεταλλουργία, τη γεωλογία, την ιατρική, την ορυκτολογία και τη χημεία.

Ο Χόλμπαχ και ο κύκλος των φίλων του χρηματοδοτούν, εκτός από την έκδοση της *Εγκυκλοπαίδειας* και μια σειρά αναθεωρητικών, θρησκευτικών, ηθικών, πολιτικών και γενικότερα επαναστατικών και ριζοσπαστικών βιβλίων που έχουν ως βάση τον Διαφωτισμό και συμβάλουν στις ιδέες που ανακινούν την Γαλλική Επανάσταση.

Η Εποχή του Διαφωτισμού

Ο Διαφωτισμός εμφανίζεται στην Αγγλία και στη συνέχεια μεταφέρεται στη Γαλλία με κορύφωση το 1789 τη Γαλλική Επανάσταση και την εξάπλωσή του στη συνέχεια στην υπόλοιπη Ευρώπη. Διέπεται από τις ιδέες του ανθρωπισμού και την πίστη στην ανθρώπινη εμπειρία, τον λόγο και την νοητική αυτονομία και γι' αυτό βρίσκει σθεναρή αντίσταση από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Γενικότερα οι περισσότεροι φιλόσοφοι του Διαφωτισμού θεωρούν ορθό, οι ιδέες να μην επιβάλλονται αλλά να ανακαλύπτονται από τον κάθε άνθρωπο. Επίσης, παρά τις διαφορές τους, κάτι για το οποίο οι φιλόσοφοι της εποχής φαίνεται να συμφωνούν είναι ο λόγος (= λογική). Μέσω της λογικής θεωρούν ότι είναι δυνατόν εξαλειφθούν οι προλήψεις, η εξαθλίωση και η αδικία. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά μία φράση του Κοντορσέ, γάλλου διαφωτιστή που φυλακισμένος[1] την περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης, καθώς περιμένει την εκτέλεσή του, γράφει: «*Τί παρήγορη που είναι για το φιλόσοφο ο οποίος θρηνεί τα λάθη, τα εγκλήματα, τις αδικίες που ακόμη μολύνουν τη γη και των οποίων θύμα πέφτει συχνά ο ίδιος, αυτή η ιδέα του ανθρώπινου είδους, καθώς χειραφετείται από τα δεσμά του και οδεύει με σταθερό, σίγουρο βήμα στο μονοπάτι της αλήθειας, της αρετής και της ευτυχίας!*»

Γενικότερα, τα ρεύματα που προετοίμασαν την Γαλλική

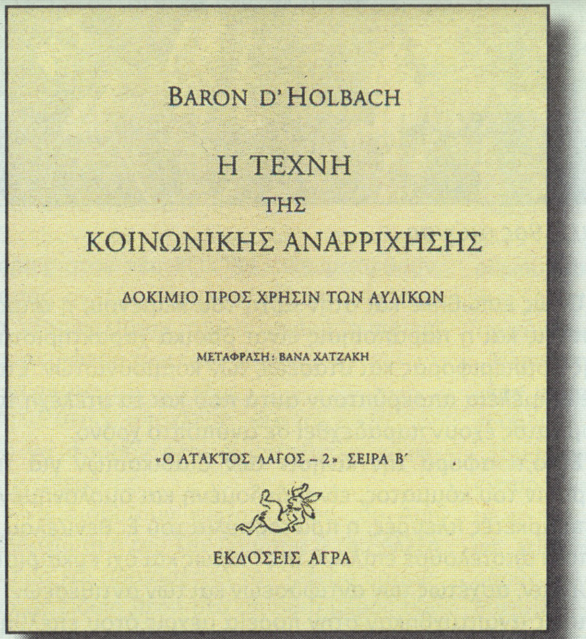
μπορούμε να το κατατάξουμε στην κατηγορία των ανθρώπων, με τη διαφορά, ότι οι συνηθισμένοι άνθρωποι έχουν μία ψυχή, ενώ ο άνθρωπος της Αυλής είναι εμφανές ότι διαθέτει πολλές. Πράγματι ένας αυλικός παρουσιάζεται άλλοτε αλαζόνας, άλλοτε ταπεινός, πότε αποκρουστικά φιλάργυρος και πότε σπάταλος και ούτω καθ' εξής...

Και συνεχίζει:

Εν τούτοις είναι ολοφάνερο ότι για τα τόσο σπάνια αυτά ζώα έχουν δημιουργηθεί τα έθνη [...] ο ηγεμόνας ο ίδιος δεν είναι παρά ο διαχειριστής των υποθέσεών τους... [...] ανταποδίδοντας αυτές τις φροντίδες οι αυλικοί ευγνωμονούντες πληρώνουν τον Μονάρχη με φιλοφροσύνες, με τυφλή προσήλωση στο πρόσωπό του, κολακείες και μικροπρέπειες [...] οι λαοί με την αχαριστία τους δεν αισθάνονται το εύρος των υποχρεώσεών που οφείλουν στους γενναιόφρονες αυτούς ανθρώπους τους αυλοκόλακες οι οποίοι για να διατηρήσουν την καλή διάθεση του ηγεμόνα τους, βυθίζονται οι ίδιοι στην πλήξη, θυσιάζονται για τα καπρίτσια του, εκχωρώντας επί μονίμου βάσεως την εντιμότητά τους, την υπόληψή τους, την υπερηφάνεια, την αιδώ και τις τύψεις τους [...] οι κοινοί άνθρωποι πάντοτε θα δυσκολεύονται να πνίγουν στην καρδιά τους τη φωνή της λογικής. Μόνο ο αυλικός καταφέρνει να σιγάσει εντελώς την ενοχλητική αυτή φωνή...

Πράγματι, η τέχνη της αναρρίχησης είναι η πλέον επίπονη. [...] Η ψυχή εξανίσταται όταν κάτι πάει να την ταπεινώσει· αντιδρά βίαια κάθε φορά που την πληγώνουμε [...] σ' αυτό οι αυλικοί εκπαιδεύονται εξ' απαλών ονύχων [...] δαμάζουν τη φύση τους [...] ένας επιτήδειος αυλικός τελικά διακρίνεται και φτάνει στο απαιτούμενο σημείο αναισθησίας το οποίο τον οδηγεί στην εξουσία, στις τιμές και στα μεγαλεία εκείνα που αποτελούν το αντικείμενο φθόνου των ομοίων του αλλά και το αντικείμενο του δημόσιου θαυμασμού. [...]

Τολμούν να μας εκθειάζουν τις θυσίες των πιστών και το ψυχικό σθένος των υψηλοφρόνων φιλοσόφων [...] Οι ευ-

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΧΟΛΜΠΑΧ (Paul Henri Baron d' Holbach) γεννιέται στη Ρηνανία της Γερμανίας (Edesheim) το 1723 και πεθαίνει στο Παρίσι τον Ιανουάριο του 1789, λίγους μήνες μετά την κατάληψη της Βαστίλλης. Μικρός εγκαθίσταται στο Παρίσι, κοντά στον πλούσιο θείο του Φρανσουά, αδελφό της μητέρας του. Από εκείνον κληρονομεί το όνομά του, τον τίτλο του (Baron) και τη σημαντική περιουσία του.

Το 1744 σπουδάζει νομικά στο Πανεπιστήμιο του Leiden ενώ το 1749 επιστρέφει στο Παρίσι και αποκτά την γαλλική υπηκοότητα.

Ένα έτος μετά, στην οδό Ρουαγιάλ (Royale), αγοράζει ένα σπίτι το οποίο με τον καιρό, μετατρέπεται σε έναν χώρο που επί 30 χρόνια (από το 1750 έως το 1780) φιλοξενεί τα μεγαλύτερα μυαλά του Γαλλικού, και όχι μόνο, Διαφωτισμού. Ο μαθηματικός Ντ' Αλαμπέρ, ο φιλόσοφος και μυθιστοριογράφος Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, ο εγκυκλοπαιδιστής Ντενίς Ντιντερό, ο φιλόσοφος Κλωντ Ελβέτιος, ο ιστορικός Έντουαρτ Γίββων (Gibbon), ο θεολόγος και φυσικός φιλόσοφος Ζοζέφ Πρίστλυ, ο φιλόσοφος Νταίηβιντ Χιούμ, ο οικονομολόγος Άνταμ Σμιθ (και πολλοί άλλοι), είναι φίλοι του και συχνοί επισκέπτες στο διάσημο «σπίτι της φιλοσοφίας».

Ο Χόλμπαχ εκτός από εξαιρετικός χαρακτήρας και ιδιαίτερα γενναιόδωρος είναι συγχρόνως ένας σοβαρός υλιστής και αθεϊστής φιλόσοφος και λόγιος. Γενικότερα βασίζει τη φιλοσοφία του στη Φύση και θέτει το έλλογο όν ως κέντρο των πάντων. Επίσης επιχειρηματολογεί για την αποδέσμευση της ηθικής από κάθε είδους θρησκευτικό δόγμα.

Συνολικά συγγράφει πάνω από πενήντα βιβλία και πε-

που αφορούν την μεταλλουργία, τη γεωλογία, την ιατρική, την ορυκτολογία και τη χημεία.

Ο Χόλμπαχ και ο κύκλος των φίλων του χρηματοδοτούν, εκτός από την έκδοση της *Εγκυκλοπαίδειας* και μια σειρά αναθεωρητικών, θρησκευτικών, ηθικών, πολιτικών και γενικότερα επαναστατικών και ριζοσπαστικών βιβλίων που έχουν ως βάση τον Διαφωτισμό και συμβάλουν στις ιδέες που ανακινούν την Γαλλική Επανάσταση.

Η Εποχή του Διαφωτισμού

Ο Διαφωτισμός εμφανίζεται στην Αγγλία και στη συνέχεια μεταφέρεται στη Γαλλία με κορύφωση το 1789 τη Γαλλική Επανάσταση και την εξάπλωσή του στη συνέχεια στην υπόλοιπη Ευρώπη. Διέπεται από τις ιδέες του ανθρωπισμού και την πίστη στην ανθρώπινη εμπειρία, τον λόγο και την νοητική αυτονομία και γι' αυτό βρίσκει σθεναρή αντίσταση από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Γενικότερα οι περισσότεροι φιλόσοφοι του Διαφωτισμού θεωρούν ορθό, οι ιδέες να μην επιβάλλονται αλλά να ανακαλύπτονται από τον κάθε άνθρωπο. Επίσης, παρά τις διαφορές τους, κάτι για το οποίο οι φιλόσοφοι της εποχής φαίνεται να συμφωνούν είναι ο λόγος (= λογική). Μέσω της λογικής θεωρούν ότι είναι δυνατόν εξαλειφθούν οι προλήψεις, η εξαθλίωση και η αδικία. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά μία φράση του Κοντορσέ, γάλλου διαφωτιστή που φυλακισμένος[1] την περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης, καθώς περιμένει την εκτέλεσή του, γράφει: «*Τί παρήγορη που είναι για το φιλόσοφο ο οποίος θρηνεί τα λάθη, τα εγκλήματα, τις αδικίες που ακόμη μολύνουν τη γη και των οποίων θύμα πέφτει συχνά ο ίδιος, αυτή η ιδέα του ανθρώπινου είδους, καθώς χειραφετείται από τα δεσμά του και οδεύει με σταθερό, σίγουρο βήμα στο μονοπάτι της αλήθειας, της αρετής και της ευτυχίας!*»

Γενικότερα, τα ρεύματα που προετοίμασαν την Γαλλική Επανάσταση, κατά τον Κροπότκιν, είναι δύο: «*το ρεύμα των ιδεών αναφορικά με την πολιτική αναδιοργάνωση του κράτους* [από τις μεσαίες τάξεις] *και το ρεύμα της δράσης* [από τον λαό, τους χωρικούς και τους εργάτες]».

Η Τέχνη της Κοινωνικής Αναρρίχησης Δοκίμιο προς Χρήσιν των Αυλικών

Ο λόγος που παραθέτουμε αυτήν την «ωδή στους κόλακες» είναι επειδή μας αφορά ως φυλή αφού είναι γενικώς διαπιστωμένο ότι, αφ' ενός στον ελλαδικό χώρο βρίθουν οι αυλοκόλακες (ιδιαίτερα στον πολιτικό στίβο) και, αφ' ετέρου, αυτοί που αναρριχήθηκαν πολιτικά, κομματικά κλπ, τώρα κάθονται, χωρίς αιδώ, σε καρέκλες που, μέχρι να τις αρπάξουν και να τις οικειοποιηθούν, καταδίκαζαν και αναθεμάτιζαν.

Ο Χόλμπαχ ξεκινά αυτό το μικρό βιβλιαράκι με τη φράση:

μια ψυχή, ενώ ο άνθρωπος της Αυλής είναι εμφανές ότι διαθέτει πολλές. Πράγματι ένας αυλικός παρουσιάζεται άλλοτε αλαζόνας, άλλοτε ταπεινός, πότε αποκρουστικά φιλάργυρος και πότε σπάταλος και ούτω καθ' εξής...

Και συνεχίζει:

Εν τούτοις είναι ολοφάνερο ότι για τα τόσο σπάνια αυτά ζώα έχουν δημιουργηθεί τα έθνη [...] ο ηγεμόνας ο ίδιος δεν είναι παρά ο διαχειριστής των υποθέσεών τους... [...] ανταποδίδοντας αυτές τις φροντίδες οι αυλικοί ευγνωμονούντες πληρώνουν τον Μονάρχη με φιλοφροσύνες, με τυφλή προσήλωση στο πρόσωπό του, κολακείες και μικροπρέπειες [...] οι λαοί με την αχαριστία τους δεν αισθάνονται το εύρος των υποχρεώσεων που οφείλουν στους γενναιόφρονες αυτούς ανθρώπους τους αυλοκόλακες οι οποίοι για να διατηρήσουν την καλή διάθεση του ηγεμόνα τους, βυθίζονται οι ίδιοι στην πλήξη, θυσιάζονται για τα καπρίτσια του, εκχωρώντας επί μονίμου βάσεως την εντιμότητά τους, την υπόληψή τους, την υπερηφάνεια, την αιδώ και τις τύψεις τους [...] οι κοινοί άνθρωποι πάντοτε θα δυσκολεύονται να πνίγουν στην καρδιά τους τη φωνή της λογικής. Μόνο ο αυλικός καταφέρνει να σιγάσει εντελώς την ενοχλητική αυτή φωνή...

Πράγματι, η τέχνη της αναρρίχησης είναι η πλέον επίπονη. [...] Η ψυχή εξανίσταται όταν κάτι πάει να την ταπεινώσει· αντιδρά βίαια κάθε φορά που την πληγώνουμε [...] σ' αυτό οι αυλικοί εκπαιδεύονται εξ' απαλών ονύχων [...] δαμάζουν τη φύση τους [...] ένας επιτήδειος αυλικός τελικά διακρίνεται και φτάνει στο απαιτούμενο σημείο αναισθησίας το οποίο τον οδηγεί στην εξουσία, στις τιμές και στα μεγαλεία εκείνα που αποτελούν το αντικείμενο φθόνου των ομοίων του αλλά και το αντικείμενο του δημόσιου θαυμασμού. [...]

Τολμούν να μας εκθειάζουν τις θυσίες των πιστών και το ψυχικό σθένος των υψηλοφρόνων φιλοσόφων [...] Οι ευσεβείς και οι σοφοί ποτέ δεν μπόρεσαν να υπερνικήσουν τον αυτοσεβασμό τους [...] η πραγματική αυταπάρνηση είναι αυτή του αυλικού για τον κύριό του· κοιτάξτε πώς εκμηδενίζεται μπροστά του [...] από τον κύριό του περιμένει να του δώσει ζωή, παλεύει να ξεχωρίσει ποια από τα χαρακτηριστικά του κυρίου του πρέπει να οικειοποιηθεί· είναι σαν λιωμένο κερί έτοιμο να πάρει όποιο σχήμα θέλει να του δώσει κάποιος [...] ένας καλός αυλικός δεν πρέπει ποτέ να έχει γνώμη, ή μάλλον δεν πρέπει να έχει παρά τη γνώμη του κυρίου του ή του υπουργού [...] [...]

Ανάμεσα στα άλλα ο Βαρώνος Χόλμπαχ ξεκαθαρίζει ποιοι στερούνται των προσόντων που απαιτούνται για την κοινωνικο-πολιτικο-κομματική αναρρίχηση:

[...] Υπάρχουν θνητοί που το πνεύμα τους πάσχει από αδιαλλαξία, που η σπονδυλική τους στήλη παρουσιάζει πρόβλημα ευλυγισίας και ο σβέρκος τους μια έλλειψη ευκαμψίας· η άτυχη αυτή διάπλαση τούς εμποδίζει να τελει-

Ο ΒΑΡΩΝΟΣ ΧΟΛΜΠΑΧ (Paul Henri Baron d' Holbach) γεννιέται στη Ρηνανία της Γερμανίας (Edesheim) το 1723 και πεθαίνει στο Παρίσι τον Ιανουάριο του 1789, λίγους μήνες μετά την κατάληψη της Βαστίλλης. Μικρός εγκαθίσταται στο Παρίσι, κοντά στον πλούσιο θείο του Φρανσουά, αδελφό της μητέρας του. Από εκείνον κληρονομεί το όνομά του, τον τίτλο του (Baron) και τη σημαντική περιουσία του.

Το 1744 σπουδάζει νομικά στο Πανεπιστήμιο του Leiden ενώ το 1749 επιστρέφει στο Παρίσι και αποκτά την γαλλική υπηκοότητα.

Ένα έτος μετά, στην οδό Ρουαγιάλ (Royale), αγοράζει ένα σπίτι το οποίο με τον καιρό, μετατρέπεται σε έναν χώρο που επί 30 χρόνια (από το 1750 έως το 1780) φιλοξενεί τα μεγαλύτερα μυαλά του Γαλλικού, και όχι μόνο, Διαφωτισμού. Ο μαθηματικός Ντ' Αλαμπέρ, ο φιλόσοφος και μυθιστοριογράφος Ζαν-Ζακ Ρουσσώ, ο εγκυκλοπαιδιστής Ντενίς Ντιντερό, ο φιλόσοφος Κλωντ Ελβέτιος, ο ιστορικός Έντουαρτ Γίββων (Gibbon), ο θεολόγος και φυσικός φιλόσοφος Ζοζέφ Πρίστλυ, ο φιλόσοφος Νταίηβιντ Χιούμ, ο οικονομολόγος Άνταμ Σμιθ (και πολλοί άλλοι), είναι φίλοι του και συχνοί επισκέπτες στο διάσημο «σπίτι της φιλοσοφίας».

Ο Χόλμπαχ εκτός από εξαιρετικός χαρακτήρας και ιδιαίτερα γενναιόδωρος είναι συγχρόνως ένας σοβαρός υλιστής και αθεϊστής φιλόσοφος και λόγιος. Γενικότερα βασίζει τη φιλοσοφία του στη Φύση και θέτει το έλλογο όν ως κέντρο των πάντων. Επίσης επιχειρηματολογεί για την αποδέσμευση της ηθικής από κάθε είδους θρησκευτικό δόγμα.

Συνολικά συγγράφει πάνω από πενήντα βιβλία και περισσότερα από τετρακόσια άρθρα (συνήθως με αθεϊστικό και αντικληρικό περιεχόμενο) τα οποία εκδίδει με ψευδώνυμο για να αποφύγει τα προβλήματα με την εξουσία. Ως εκ τούτου αν και τα έργα του Le Christianisme deveilé, το Système de la nature και το Le Bon Sens (Common Sense) είναι αρκετά γνωστά στο Παρίσι του Γαλλικού Διαφωτισμού ο ίδιος παραμένει άγνωστος. Τα βιβλία του Système de la nature και Le Bon Sens αν και έχουν μεγάλη απήχηση, ωστόσο καταδικάζονται ως αθεϊστικά από το κοινοβούλιο του Παρισιού και καίγονται δημόσια στα σκαλιά του Ανώτατου Δικαστηρίου.

αντίσταση από την Ρωμαιοκαθολική Εκκλησία. Γενικότερα οι περισσότεροι φιλόσοφοι του Διαφωτισμού θεωρούν ορθό, οι ιδέες να μην επιβάλλονται αλλά να ανακαλύπτονται από τον κάθε άνθρωπο. Επίσης, παρά τις διαφορές τους, κάτι για το οποίο οι φιλόσοφοι της εποχής φαίνεται να συμφωνούν είναι ο λόγος (= λογική). Μέσω της λογικής θεωρούν ότι είναι δυνατόν εξαλειφθούν οι προλήψεις, η εξαθλίωση και η αδικία. Αναφέρουμε χαρακτηριστικά μία φράση του Κοντορσέ, γάλλου διαφωτιστή που φυλακισμένος[1] την περίοδο της Γαλλικής Επανάστασης, καθώς περιμένει την εκτέλεσή του, γράφει: «*Τί παρήγορη που είναι για το φιλόσοφο ο οποίος θρηνεί τα λάθη, τα εγκλήματα, τις αδικίες που ακόμη μολύνουν τη γη και των οποίων θύμα πέφτει συχνά ο ίδιος, αυτή η ιδέα του ανθρώπινου είδους, καθώς χειραφετείται από τα δεσμά του και οδεύει με σταθερό, σίγουρο βήμα στο μονοπάτι της αλήθειας, της αρετής και της ευτυχίας!*»

Γενικότερα, τα ρεύματα που προετοίμασαν την Γαλλική Επανάσταση, κατά τον Κροπότκιν, είναι δύο: «*το ρεύμα των ιδεών αναφορικά με την πολιτική αναδιοργάνωση του κράτους* [από τις μεσαίες τάξεις] *και το ρεύμα της δράσης* [από τον λαό, τους χωρικούς και τους εργάτες]».

Η Τέχνη της Κοινωνικής Αναρρίχησης Δοκίμιο προς Χρήσιν των Αυλικών

Ο λόγος που παραθέτουμε αυτήν την «ωδή στους κόλακες» είναι επειδή μας αφορά ως φυλή αφού είναι γενικώς διαπιστωμένο ότι, αφ' ενός στον ελλαδικό χώρο βρίθουν οι αυλοκόλακες (ιδιαίτερα στον πολιτικό στίβο) και, αφ' ετέρου, αυτοί που αναρριχήθηκαν πολιτικά, κομματικά κλπ, τώρα κάθονται, χωρίς αιδώ, σε καρέκλες που, μέχρι να τις αρπάξουν και να τις οικειοποιηθούν, καταδίκαζαν και αναθεμάτιζαν.

Ο Χόλμπαχ ξεκινά αυτό το μικρό βιβλιαράκι με τη φράση:

Ο άνθρωπος της αυλής[2] είναι αναντίρρητα το πλέον αξιοπερίεργο δημιούργημα που έχει να επιδείξει το ανθρώπινο είδος. Είναι ζώο αμφίβιο στο οποίο απαντούν συλλήβδην όλες οι αντιφάσεις. [...] ούτε και το ίδιο καλά καλά γνωρίζει τον εαυτό του· [...] ωστόσο φαίνεται τελικά ότι καπρίτσια του, εκχωρώντας επί μονίμου βάσεως την εντιμότητά τους, την υπόληψή τους, την υπερηφάνεια, την αιδώ και τις τύψεις τους [...] οι κοινοί άνθρωποι πάντοτε θα δυσκολεύονται να πνίγουν στην καρδιά τους τη φωνή της λογικής. Μόνο ο αυλικός καταφέρνει να σιγάσει εντελώς την ενοχλητική αυτή φωνή...

Πράγματι, η τέχνη της αναρρίχησης είναι η πλέον επίπονη. [...] Η ψυχή εξανίσταται όταν κάτι πάει να την ταπεινώσει· αντιδρά βίαια κάθε φορά που την πληγώνουμε [...] σ' αυτό οι αυλικοί εκπαιδεύονται εξ' απαλών ονύχων [...] δαμάζουν τη φύση τους [...] ένας επιτήδειος αυλικός τελικά διακρίνεται και φτάνει στο απαιτούμενο σημείο αναισθησίας το οποίο τον οδηγεί στην εξουσία, στις τιμές και στα μεγαλεία εκείνα που αποτελούν το αντικείμενο φθόνου των ομοίων του αλλά και το αντικείμενο του δημόσιου θαυμασμού. [...]

Τολμούν να μας εκθειάζουν τις θυσίες των πιστών και το ψυχικό σθένος των υψηλοφρόνων φιλοσόφων [...] Οι ευσεβείς και οι σοφοί ποτέ δεν μπόρεσαν να υπερνικήσουν τον αυτοσεβασμό τους [...] η πραγματική αυταπάρνηση είναι αυτή του αυλικού για τον κύριό του· κοιτάξτε πώς εκμηδενίζεται μπροστά του [...] από τον κύριό του περιμένει να του δώσει ζωή, παλεύει να ξεχωρίσει ποια από τα χαρακτηριστικά του κυρίου του πρέπει να οικειοποιηθεί· είναι σαν λιωμένο κερί έτοιμο να πάρει όποιο σχήμα θέλει να του δώσει κάποιος [...] ένας καλός αυλικός δεν πρέπει ποτέ να έχει γνώμη, ή μάλλον δεν πρέπει να έχει παρά τη γνώμη του κυρίου του ή του υπουργού [...] [...]

Ανάμεσα στα άλλα ο Βαρώνος Χόλμπαχ ξεκαθαρίζει ποιοι στερούνται των προσόντων που απαιτούνται για την κοινωνικο-πολιτικο-κομματική αναρρίχηση:

[...] Υπάρχουν θνητοί που το πνεύμα τους πάσχει από αδιαλλαξία, που η σπονδυλική τους στήλη παρουσιάζει πρόβλημα ευλυγισίας και ο σβέρκος τους μια έλλειψη ευκαμψίας· η άτυχη αυτή διάπλαση τούς εμποδίζει να τελειοποιηθούν στη τέχνη της αναρρίχησης και τούς καθιστά ανίκανους να προαχθούν στην Αυλή. Τα φίδια και τα άλλα ερπετά φτάνουν ψηλά στα βουνά και στους βράχους, τη στιγμή που και το πιο δυνατό άλογο ουδέποτε μπορεί να φτάσει ως εκεί. Η Αυλή δεν είναι φτιαγμένη γι' αυτά τα αγέρωχα όντα, τα άκαμπτα, που δεν μπορούν ούτε να δέχονται ιδιοτροπίες, ούτε να ενδίδουν σε καπρίτσια, ούτε ακόμη να εγκρίνουν ή και να υποβοηθούν, όποτε χρειάζεται, τα εγκλήματα τα οποία η Μεγαλειότητα κρίνει απαραίτητα για το καλό του ... Κράτους...».

Αναρχία και Ζωή

1. Συλλαμβάνεται από τον Ροβεσπιέρο και τους «Ορεινούς» (Ιακωβίνους) ως ένας από τους ηγέτες των Γιρονδίνων και φυλακίζεται. Αυτοκτονεί στη φυλακή για να αποφύγει την γκιλοτίνα.
2. Όπου **αυλή** μπορείς να βάλεις τη λέξη κόμμα, υπουργείο, κυβέρνηση κλπ.

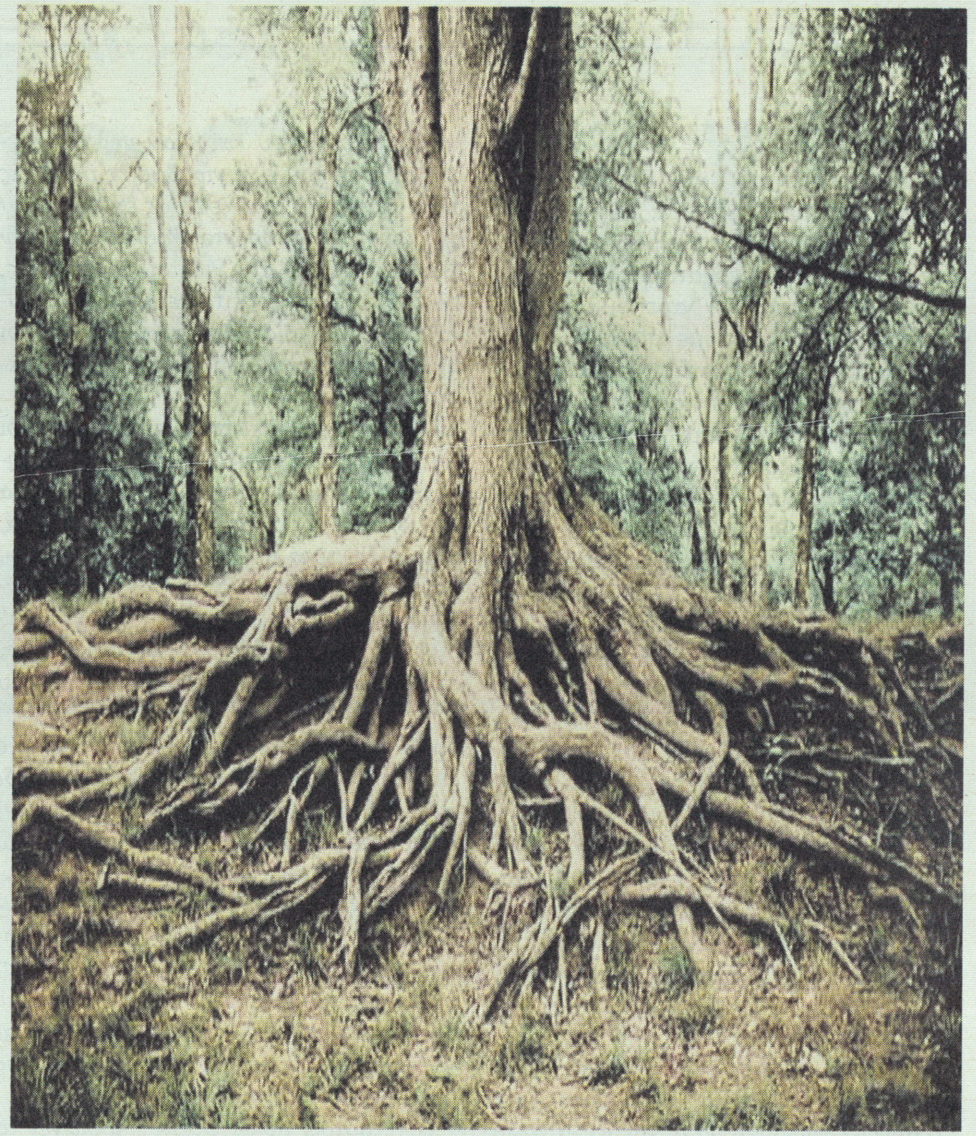
(Β' μέρος) Πατρίδα και μητρίδα: Αναζητώντας το ρίζωμα

[...] ο κόσμος του ανθρώπου είναι πολύπτυχος, συνιστά ένα σύνολο διασυνδεόμενων διαδικασιών και οι αναζητήσεις εκείνες που τεμαχίζουν το σύνολο αυτό σε διακριτά μέρη, χωρίς στη συνέχεια να το ανασυνθέτουν, δημιουργούν ψευδή εικόνα της πραγματικότητας. Έννοιες όπως «έθνος», «κοινωνία» και «πολιτισμός» χαρακτηρίζουν κομμάτια του συνόλου και απειλούν να μετατρέψουν ονόματα σε αντικείμενα. Μόνο εάν κατανοήσουμε τα ονόματα αυτά ως δέσμες σχέσεων και τα επανατοποθετήσουμε στο πεδίο από το οποίο αποσπάστηκαν, μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα αποφευχθούν παραπλανητικά συμπεράσματα και ότι θα διευρυνθεί από την πλευρά μας η κατανόηση.

ERIC WOLF, *Η Ευρώπη και οι λαοί χωρίς ιστορία*, σελ. 27.

Όταν αναζητά ο καθένας τις πνευματικές του ρίζες, χρειάζεται να τις δει με ειλικρίνεια, με μια ψύχραιμη ματιά. Το πρώτο βήμα που απαιτείται να κάνουμε είναι να δούμε κατάματα όσα αποτελούν για μας σφάλματα και όσα αποτελούν προτερήματα. Σίγουρα δεν θα συμφωνήσουμε όλοι σε αυτή την διάκριση. Για παράδειγμα, στον ελλαδικό χώρο πριν λίγες δεκαετίες ο άξιος σεβασμού άνθρωπος, κατά γενική ομολογία, ήταν αυτός που διέθετε την λεγόμενη *μπέσα*, το να είναι δηλαδή έντιμος και να κρατά τον λόγο του. Ωστόσο, εδώ και κάποια χρόνια το ανωτέρω σχήμα έχει ανατραπεί πλήρως· «άξιος σεβασμού», επιτρέψτε μας τα εισαγωγικά, είναι όποιος κατορθώνει να πλουτίζει εύκολα, δίχως κόπο και με κάθε μέσον και λαδή τα ίδια τα παιδιά τα σφάλματα των γονέων και να προχωρήσουν εμπρός δίχως ενοχές, για να αντιστρέψουν τον τρόπο που μεγαλώνουν ολόκληρες γενιές με το φληνάφημα πως «όλοι έτσι κάνουν, εμείς θα σώσουμε τον κόσμο;» και άλλα παρόμοια.

Από την άλλη, αν θέλουμε να εντοπίσουμε τα προτερήματά μας συλλογικά, δεν μπορούμε να τα ανάγουμε σε μια σχεδόν μεταφυσική σχέση με την αρχαιότητα, όπου σαν από θαύμα άπαντες ήσαν ιδανικοί και τέλειοι. Προφανώς, δεν θα συμφωνήσουν όλοι με αυτά που πίστευε ο Πλάτωνας, μόνο και μόνο επειδή ανήκει συμβατικά στην κατηγορία «αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος» στο νου τους. Ίσως κάποιοι συμφωνήσουν περισσότερο με τον (κατά μίαν άποψη) Αιθίοπα Αίσωπο, που έζησε σε ελληνικές πόλεις. Μάλιστα, παρ' ότι όσο ζούσε ήταν δούλος, οι Αθηναίοι του έστησαν αργότερα ανδριάντα, δείχνοντας ότι κάθε άνθρωπος που το αξίζει πρέπει να τιμάται ανεξάρτητα από τη καταγωγή του. Ή μπορεί να βρει περισσότερα κοινά με τον δούλο Επίκτητο εκ Φρυγίας, που έφτιαξε την σχολή του στην Νικόπολη, παρά με τον Αριστοτέλη, όσον αφορά στον τρόπο που αντιμετώπιζαν την ελευθερία. Ενδεχομένως, βρει κάποιος στοιχεία που θα απελευθερώσουν το πνεύμα του σε κάποιους ασκητές, όπως ο Ιωάννης της Κλίμακος ή ο Τζελαλαντίν Ρουμί, ασχέτως αν δεν ακολουθεί την θρησκευτική τους πίστη. Το φύτεμα του χριστιανισμού, ως θρησκευτικού δόγματος, που μόνον η εκκλησία έχει το μονοπώλιο να ερμηνεύει, δεν είναι ένα ανερμήνευτο φαινόμενο. Το εκκλησιαστικό ιερατείο διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο

γκη κάποιων να αποδείξουν ότι είναι «μοντέρνοι», ακολουθώντας τυφλά τις «εξελίξεις»; Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το δημοτικό τραγούδι, που στην περίοδο της χούντας επιβλήθηκε πλήρως ψυχαναγκαστικά, ως επί μέρους της «πολιτιστικής» πρότασης του καθεστώτος. Επίσης, συνδέθηκε η παραδοσιακή μουσική και οι χοροί με κομματικούς συλλόγους που για δεκαετίες υπήρξαν εν συνόλω κρατικοδίαιτοι, για να αναπαράγουν μαριονέτες που χορεύουν «παραδοσιακή» μουσική.

τους. Αλλά αυτό στιγματίστηκε ως αμάθεια, ως οπισθοδρόμηση, ως δεισιδαιμονία. Βάρυνε με την αγωνία μη μείνουμε «εμείς», οι οποίοι «εμείς», «εκτός της καρδιάς των εξελίξεων». Κι ανταλλάξαμε την δική μας καρδιά με την καρδιά των εξελίξεων: όλες αυτές τις αστραπιαίες διαδικτυακές συνδέσεις και τα συμπαρομαρτούντα τους («έξυπνες» συσκευές, «έξυπνα» σπίτια κι αυτοκίνητα για μωρούς ανθρώπους).

Η προσπάθεια να ξεφύγουμε από τις παγίδες του θρησκευτικού φανατισμού μας

διακριτά μέρη, χωρίς στη συνέχεια να το ανασυνθέτουν, δημιουργούν ψευδή εικόνα της πραγματικότητας. Έννοιες όπως «έθνος», «κοινωνία» και «πολιτισμός» χαρακτηρίζουν κομμάτια του συνόλου και απειλούν να μετατρέψουν ονόματα σε αντικείμενα. Μόνο εάν κατανοήσουμε τα ονόματα αυτά ως δέσμες σχέσεων και τα επανατοποθετήσουμε στο πεδίο από το οποίο αποσπάστηκαν, μπορούμε να ελπίζουμε ότι θα αποφευχθούν παραπλανητικά συμπεράσματα και ότι θα διευρυνθεί από την πλευρά μας η κατανόηση.

Eric Wolf, *Η Ευρώπη και οι λαοί χωρίς ιστορία*, σελ. 27.

Όταν αναζητά ο καθένας τις πνευματικές του ρίζες, χρειάζεται να τις δει με ειλικρίνεια, με μια ψύχραιμη ματιά. Το πρώτο βήμα που απαιτείται να κάνουμε είναι να δούμε κατάματα όσα αποτελούν για μας σφάλματα και όσα αποτελούν προτερήματα. Σίγουρα δεν θα συμφωνήσουμε όλοι σε αυτή την διάκριση. Για παράδειγμα, στον ελλαδικό χώρο πριν λίγες δεκαετίες ο άξιος σεβασμού άνθρωπος, κατά γενική ομολογία, ήταν αυτός που διέθετε την λεγόμενη *μπέσα*, το να είναι δηλαδή έντιμος και να κρατά τον λόγο του. Ωστόσο, εδώ και κάποια χρόνια το ανωτέρω σχήμα έχει ανατραπεί πλήρως· «άξιος σεβασμού», επιτρέψτε μας τα εισαγωγικά, είναι όποιος κατορθώνει να πλουτίζει εύκολα, δίχως κόπο και με κάθε μέσον και έξυπνος όποιος εξαπατά αποτελεσματικά. Πολλά μπορούν να ειπωθούν για το πώς φτάσαμε σε αυτή την αλλαγή. Παρ' όλα αυτά, δεν είναι στόχος του παρόντος κειμένου να καταφύγει σε μια τέτοια ιστορική ανάλυση, αλλά να αναδειχθεί αν αυτό αποτελεί όντως σφάλμα ή προτέρημα, αν αυτή η εξαπάτηση είναι όντως αρετή. Από την μεριά μας, θεωρούμε ότι όχι απλώς δεν είναι αρετή, αλλά επί της ουσίας κόβει τις ρίζες της ανθρωπιάς μας.

Το να εξαπατούμε μάς αποσπά από το περιβάλλον μας, μάς κάνει να ζούμε εις βάρος των άλλων. Και αυτοί οι άλλοι στο τέλος δεν είναι κάποιοι άγνωστοι και ξένοι, αλλά οι δικοί μας άνθρωποι. Όταν δεν μας

φληνάφημα πως «όλοι έτσι κάνουν, εμείς θα σώσουμε τον κόσμο;» και άλλα παρόμοια.

Από την άλλη, αν θέλουμε να εντοπίσουμε τα προτερήματά μας συλλογικά, δεν μπορούμε να τα ανάγουμε σε μια σχεδόν μεταφυσική σχέση με την αρχαιότητα, όπου σαν από θαύμα άπαντες ήσαν ιδανικοί και τέλειοι. Προφανώς, δεν θα συμφωνήσουν όλοι με αυτά που πίστευε ο Πλάτωνας, μόνο και μόνο επειδή ανήκει συμβατικά στην κατηγορία «αρχαίος Έλληνας φιλόσοφος» στο νου τους. Ίσως κάποιοι συμφωνήσουν περισσότερο με τον (κατά μίαν άποψη) Αιθίοπα Αίσωπο, που έζησε σε ελληνικές πόλεις. Μάλιστα, παρ' ότι όσο ζούσε ήταν δούλος, οι Αθηναίοι του έστησαν αργότερα ανδριάντα, δείχνοντας ότι κάθε άνθρωπος που το αξίζει πρέπει να τιμάται ανεξάρτητα από τη καταγωγή του. Ή μπορεί να βρει περισσότερα κοινά με τον δούλο Επίκτητο εκ Φρυγίας, που έφτιαξε την σχολή του στην Νικόπολη, παρά με τον Αριστοτέλη, όσον αφορά στον τρόπο που αντιμετώπιζαν την ελευθερία. Ενδεχομένως, βρει κάποιος στοιχεία που θα απελευθερώσουν το πνεύμα του σε κάποιους ασκητές, όπως ο Ιωάννης της Κλίμακος ή ο Τζελαλαντίν Ρουμί, ασχέτως αν δεν ακολουθεί την θρησκευτική τους πίστη. Το φύτεμα του χριστιανισμού, ως θρησκευτικού δόγματος, που μόνον η εκκλησία έχει το μονοπώλιο να ερμηνεύει, δεν είναι ένα ανερμήνευτο φαινόμενο. Το εκκλησιαστικό ιερατείο διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στο να αλλοιώνει κάθε έννοια ελευθερίας. Έντυσε με μανδύα «αγιότητας» ουκ ολίγους ανηλεείς και αδίστακτους ανθρώπους. Αμαύρωσε κάθε έννοια ειλικρίνειας και αντικειμενικότητας και στηλίτευσε ως αμαρτωλό κάθε τι αγνό και φυσικό. Αποσύνδεσε βίαια και αιματηρά κάθε φυσική επαφή του ανθρώπου με το περιβάλλον του. Απονεύρωσε τις ομορφιές που υπήρχαν στην επαφή των ανθρώπων με τους συνανθρώπους τους, με την τροφή τους, με το σώμα τους, με τις σκέψεις τους. Διαπότισε με ενοχές ό,τι πιο όμορφο και φυσικό συμβαίνει εδώ και χιλιετηρίδες, την αποδοχή και την αγάπη. Κατά έναν παράδοξο και τραγικό τρόπο, ο χριστιανισμός

γκη κάποιων να αποδείξουν ότι είναι «μοντέρνοι», ακολουθώντας τυφλά τις «εξελίξεις»; Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το δημοτικό τραγούδι, που στην περίοδο της χούντας επιβλήθηκε πλήρως ψυχαναγκαστικά, ως επί μέρους της «πολιτιστικής» πρότασης του καθεστώτος. Επίσης, συνδέθηκε η παραδοσιακή μουσική και οι χοροί με κομματικούς συλλόγους που για δεκαετίες υπήρξαν εν συνόλω κρατικοδίαιτοι, για να αναπαράγουν μαριονέτες που χορεύουν «παραδοσιακή» μουσική. Το να βρει κανείς ένα βαθύ νόημα σε έναν απλό στίχο ενός βοσκού που έζησε δεκάδες χρόνια πριν δεν έχει να κάνει με δεισιδαιμονίες. Το να ακούσει μια μελωδία που θα μιλήσει σε κάτι βαθύτερο μέσα του και θα τον ηρεμήσει ή θα τον ξεσηκώσει σε εκστατικό χορό δεν έχει να κάνει με επίσημες θεσμοθετημένες και άνευρες «χορευτικές εκδηλώσεις».

Η αληθινή μουσική και ο αληθινός χορός ξεπηδούν μέσα από στιγμές έκστασης, αυθεντικά βαθύτερης επικοινωνίας δίχως λόγια, που σε βυθίζει σε άλλους κόσμους. Με τον ίδιο τρόπο που χόρευαν χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι σε κύκλο, πιασμένοι από το χέρι, κοιτώντας ο ένας στα μάτια

τους. Αλλά αυτό στιγματίστηκε ως αμάθεια, ως οπισθοδρόμηση, ως δεισιδαιμονία. Βάρυνε με την αγωνία μη μείνουμε «εμείς», οι όποιοι «εμείς», «εκτός της καρδιάς των εξελίξεων». Κι ανταλλάξαμε την δική μας καρδιά με την καρδιά των εξελίξεων: όλες αυτές τις αστραπιαίες διαδικτυακές συνδέσεις και τα συμπαρομαρτούντα τους («έξυπνες» συσκευές, «έξυπνα» σπίτια κι αυτοκίνητα για μωρούς ανθρώπους).

Η προσπάθεια να ξεφύγουμε από τις παγίδες του θρησκευτικού φανατισμού μας οδήγησε στην απάθεια του στεγνού ορθολογισμού, της τεχνολογικής θρησκείας, της λατρείας της τεχνητής νοημοσύνης (προσφάτως μάθαμε ότι την αναγάγουν κάποιοι σε θεό της εποχής, στην κυριολεξία). Σταδιακά χάνουμε σημαντικές ικανότητες: μνημονική, σωματική αντοχή, πνευματική αντοχή, υπομονή, επιμονή, σιωπή, την ικανότητα να ακούμε τους άλλους, την ικανότητα να μιλάμε ξεκάθαρα. Κι όμως, όλες αυτές οι ικανότητες μάς συνδέουν με τις ρίζες μας. Είναι ο τρόπος να τρέφεται το σώμα, η ψυχή και το πνεύμα μας. Βλέπουμε παντού χρησιμότητα, εκεί που πριν λίγες δεκαετίες στον ίδιο τόπο οι άνθρωποι έβλεπαν ιερότητα: στα βουνά, στα

Όταν αναζητά ο καθένας τις πνευματικές του ρίζες, χρειάζεται να τις δει με ειλικρίνεια, με μια ψύχραιμη ματιά. Το πρώτο βήμα που απαιτείται να κάνουμε είναι να δούμε κατάματα όσα αποτελούν για μας σφάλματα και όσα αποτελούν προτερήματα. Σίγουρα δεν θα συμφωνήσουμε όλοι σε αυτή την διάκριση. Για παράδειγμα, στον ελλαδικό χώρο πριν λίγες δεκαετίες ο άξιος σεβασμού άνθρωπος, κατά γενική ομολογία, ήταν αυτός που διέθετε την λεγόμενη *μπέσα*, το να είναι δηλαδή έντιμος και να κρατά τον λόγο του. Ωστόσο, εδώ και κάποια χρόνια το ανωτέρω σχήμα έχει ανατραπεί πλήρως· «άξιος σεβασμού», επιτρέψτε μας τα εισαγωγικά, είναι όποιος κατορθώνει να πλουτίζει εύκολα, δίχως κόπο και με κάθε μέσον και έξυπνος όποιος εξαπατά αποτελεσματικά. Πολλά μπορούν να ειπωθούν για το πώς φτάσαμε σε αυτή την αλλαγή. Παρ' όλα αυτά, δεν είναι στόχος του παρόντος κειμένου να καταφύγει σε μια τέτοια ιστορική ανάλυση, αλλά να αναδειχθεί αν αυτό αποτελεί όντως σφάλμα ή προτέρημα, αν αυτή η εξαπάτηση είναι όντως αρετή. Από την μεριά μας, θεωρούμε ότι όχι απλώς δεν είναι αρετή, αλλά επί της ουσίας κόβει τις ρίζες της ανθρωπιάς μας.

Το να εξαπατούμε μάς αποσπά από το περιβάλλον μας, μάς κάνει να ζούμε εις βάρος των άλλων. Και αυτοί οι άλλοι στο τέλος δεν είναι κάποιοι άγνωστοι και ξένοι, αλλά οι δικοί μας άνθρωποι. Όταν δεν μας εμπιστεύονται και δεν εμπιστευόμαστε, δεν μπορούμε να οικοδομήσουμε καμιά απολύτως επί της ουσίας ανθρώπινη σχέση. Η ζωή μας δηλητηριάζεται με καχυποψία, επίκριση και έλλειψη αποδοχής. Όταν σε μια οικογένεια, για παράδειγμα, ο ένας εξαπατά τον άλλον, γεγονός που κληροδοτείται αυτόματα σχεδόν, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, τότε σε ατομικό και συλλογικό επίπεδο προκύπτουν άνθρωποι μόνοι. Είναι πολύ δύσκολος και κακοτράχαλος ο δρόμος της αντιστροφής, το να δουν δη-

έστησαν αργότερα ανδριάντα, δείχνοντας ότι κάθε άνθρωπος που το αξίζει πρέπει να τιμάται ανεξάρτητα από τη καταγωγή του. Ή μπορεί να βρει περισσότερα κοινά με τον δούλο Επίκτητο εκ Φρυγίας, που έφτιαξε την σχολή του στην Νικόπολη, παρά με τον Αριστοτέλη, όσον αφορά στον τρόπο που αντιμετώπιζαν την ελευθερία. Ενδεχομένως, βρει κάποιος στοιχεία που θα απελευθερώσουν το πνεύμα του σε κάποιους ασκητές, όπως ο Ιωάννης της Κλίμακος ή ο Τζελαλαντίν Ρουμί, ασχέτως αν δεν ακολουθεί την θρησκευτική τους πίστη. Το φύτεμα του χριστιανισμού, ως θρησκευτικού δόγματος, που μόνον η εκκλησία έχει το μονοπώλιο να ερμηνεύει, δεν είναι ένα ανερμήνευτο φαινόμενο. Το εκκλησιαστικό ιερατείο διαδραμάτισε σημαντικό ρόλο στο να αλλοιώνει κάθε έννοια ελευθερίας. Έντυσε με μανδύα «αγιότητας» ουκ ολίγους ανηλεείς και αδίστακτους ανθρώπους. Αμαύρωσε κάθε έννοια ειλικρίνειας και αντικειμενικότητας και στηλίτευσε ως αμαρτωλό κάθε τι αγνό και φυσικό. Αποσύνδεσε βίαια και αιματηρά κάθε φυσική επαφή του ανθρώπου με το περιβάλλον του. Απονεύρωσε τις ομορφιές που υπήρχαν στην επαφή των ανθρώπων με τους συνανθρώπους τους, με την τροφή τους, με το σώμα τους, με τις σκέψεις τους. Διαπότισε με ενοχές ό,τι πιο όμορφο και φυσικό συμβαίνει εδώ και χιλιετηρίδες, την αποδοχή και την αγάπη. Κατά έναν παράδοξο και τραγικό τρόπο, ο χριστιανισμός κατέκτησε τον κόσμο την ίδια στιγμή που πρόδιδε τον εαυτό του, την ίδια την διδασκαλία του Ιησού.

Επίσης, οι κρατικές και διακρατικές συμφωνίες είναι μια αναφανδόν διαφορετική υπόθεση από τις ρίζες. Κι όμως, κάθε ομάδα του ελληνικού κράτους (πόντιοι, κρητικοί, βλάχοι, λεγόμενοι «ντόπιοι» κλπ.) εκφράστηκε σε μεγάλο βαθμό πολιτικά και κομματικά. Πώς θα μπορούσε να αποτιναχθεί αυτή η πολιτική πάτινα; Πώς θα μπορούσε να αποτιναχθεί όλη αυτή η ανά-

γκη κάποιων να αποδείξουν ότι είναι «μοντέρνοι», ακολουθώντας τυφλά τις «εξελίξεις»; Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι το δημοτικό τραγούδι, που στην περίοδο της χούντας επιβλήθηκε πλήρως ψυχαναγκαστικά, ως επί μέρους της «πολιτιστικής» πρότασης του καθεστώτος. Επίσης, συνδέθηκε η παραδοσιακή μουσική και οι χοροί με κομματικούς συλλόγους που για δεκαετίες υπήρξαν εν συνόλω κρατικοδίαιτοι, για να αναπαράγουν μαριονέτες που χορεύουν «παραδοσιακή» μουσική. Το να βρει κανείς ένα βαθύ νόημα σε έναν απλό στίχο ενός βοσκού που έζησε δεκάδες χρόνια πριν δεν έχει να κάνει με δεισιδαιμονίες. Το να ακούσει μια μελωδία που θα μιλήσει σε κάτι βαθύτερο μέσα του και θα τον ηρεμήσει ή θα τον ξεσηκώσει σε εκστατικό χορό δεν έχει να κάνει με επίσημες θεσμοθετημένες και άνευρες «χορευτικές εκδηλώσεις».

Η αληθινή μουσική και ο αληθινός χορός ξεπηδούν μέσα από στιγμές έκστασης, αυθεντικά βαθύτερης επικοινωνίας δίχως λόγια, που σε βυθίζει σε άλλους κόσμους. Με τον ίδιο τρόπο που χόρευαν χιλιάδες χρόνια οι άνθρωποι σε κύκλο, πιασμένοι από το χέρι, κοιτώντας ο ένας στα μάτια τον άλλον, χωρίς να έχουν ανάγκη να επιδείξουν ο,τιδήποτε. Όταν χόρευαν, για να προσεγγίσουν το άπειρο. Όταν έμπαιναν στην καρδιά του και χρειάζονταν ένα χέρι να τους ξαναφέρει στον κύκλο του χορού. Όταν οι μουσικοί έπαιζαν με τις νότες της ενατένισης στην απεραντοσύνη του κόσμου. Έτσι, μάθαιναν ό,τι κι οι άλλοι λαοί χωρίς ποτέ να έρθουν σε επαφή μεταξύ τους, χωρίς ποτέ να έχουν βγει φωτογραφίες στο «εξωτερικό», χωρίς να έχουν σπουδάσει ο,τιδήποτε γνώριζαν το βίωμά τους. Αλλά αυτό στιγματίστηκε ως αμάθεια, ως οπισθοδρόμηση, ως δεισιδαιμονία. Βάρυνε με την αγωνία μη μείνουμε «εμείς», οι όποιοι «εμείς», «εκτός της καρδιάς των εξελίξεων». Κι ανταλλάξαμε την δική μας καρδιά με την καρδιά των εξελίξεων: όλες αυτές τις αστραπιαίες διαδικτυακές συνδέσεις και τα συμπαρομαρτούντα τους («έξυπνες» συσκευές, «έξυπνα» σπίτια κι αυτοκίνητα για μωρούς ανθρώπους).

Η προσπάθεια να ξεφύγουμε από τις παγίδες του θρησκευτικού φανατισμού μας οδήγησε στην απάθεια του στεγνού ορθολογισμού, της τεχνολογικής θρησκείας, της λατρείας της τεχνητής νοημοσύνης (προσφάτως μάθαμε ότι την αναγάγουν κάποιοι σε θεό της εποχής, στην κυριολεξία). Σταδιακά χάνουμε σημαντικές ικανότητες: μνημονική, σωματική αντοχή, πνευματική αντοχή, υπομονή, επιμονή, σιωπή, την ικανότητα να ακούμε τους άλλους, την ικανότητα να μιλάμε ξεκάθαρα. Κι όμως, όλες αυτές οι ικανότητες μάς συνδέουν με τις ρίζες μας. Είναι ο τρόπος να τρέφεται το σώμα, η ψυχή και το πνεύμα μας. Βλέπουμε παντού χρησιμότητα, εκεί που πριν λίγες δεκαετίες στον ίδιο τόπο οι άνθρωποι έβλεπαν ιερότητα: στα βουνά, στα ποτάμια, στη θάλασσα και στον ουρανό. Σταδιακά η απλότητα βαφτίστηκε γραφικότητα, η ιερότητα βαφτίστηκε αφέλεια ή δεισιδαιμονία και η αγάπη, η συντροφικότητα, η αλληλοβοήθεια έγιναν ή κούφιες λέξεις ή απάτητα μονοπάτια.

Θα θέλαμε τελικά η μόνη ταυτότητα που θα μας απομείνει να είναι αυτή του ανθρώπου, του ιθαγενούς γυμνού και απροστάτευτου «άγριου», αλλά αυτή τη φορά

συνέχεια στη σελ. 16

συνέχεια από τη σελ. 15

απέναντι στη μηχανή, που δεν έχει απεκρίσεις και συναισθήματα; Μήπως ήδη δεν ντρεπόμαστε που κουραζόμαστε και δεν είμαστε αρκετά εργατικοί και παραγωγικοί; Μήπως ήδη δεν ντρεπόμαστε που γερνάμε και υποφέρουμε από αρρώστιες; Ήδη εξορίσαμε τον θάνατο σε απομακρυσμένα νεκροταφεία, την αρρώστια σε ψυχρά και απρόσωπα νοσοκομεία και τα γηρατειά σε γηροκομεία. Μήπως δεν έχει γίνει ντροπή να είσαι ανθρώπινος με σάρκα και οστά, λάθη, θυμό και τρυφερότητα; Δεν παρουσιάζονται συχνά όλα τα συναισθήματα σαν αδυναμία; Δεν βλέπουμε τόσους και τόσους ανθρώπους να επιδιώκουν την «διαχείριση των συναισθημάτων τους»; Ίσως, τελικά, οι άνθρωποι να φτάσουν κάποτε να παριστάνουν τις μηχανές, για να είναι κοινωνικά αποδεκτοί και όχι οι μηχανές να προσποιούνται τους ανθρώπους.

Οι ρίζες μάς τρέφουν, όπως τα δέντρα, αλλά ποιες είναι αυτές; Οι ίδιες οι εικόνες του παρελθόντος μάς μιλούν χωρίς λόγια. Μας αφηγούνται όλα τα μυστικά του σύμπαντος και μας αφήνουν να τα δούμε με πολλούς τρόπους, αν θέλουμε. Η αναζήτηση της ρίζας μέσα σε μια εθνικότητα είναι μονοδιάστατος δρόμος. Το δέντρο δεν πατάει σε μια ρίζα, αλλά απλώνει πολλά ριζώματα προς όλες τις κατευθύνσεις, για να θρέψει, αλλά και να συνδεθεί με άλλα δέντρα και να τα θρέψει επίσης. Χρειάζεται να μην πέφτουμε σε ένα έντονο σφάλμα, να μην αντιμετωπίζουμε την πολιτική με συναισθηματισμούς και τις προσωπικές μας σχέσεις με ψυχρούς υπολογισμούς. Η πολιτική θα σπείρει πολέμους και διχόνοιες, όταν κάποιες οικονομικές και πολιτικές οντότητες θα ανταγωνιστούν για μεγαλύτερο κομμάτι από την ίδια «πίττα».

Κλείνουμε με μια παλιά καλή ιστορία, που μας θυμίζει ότι και οι ρίζες του καθενός είναι ένα ακόμη πιο περίπλοκο ζήτημα...

...λιάς είχε μαζί του και έναν μεγάλο ελέφαντα, που τον είχε για βαριές δουλειές αλλά και για να φοβίζει τους εχθρούς του στη μάχη. Οι άνθρωποι της πόλης είχαν ακούσει βέβαια κάτι για τους ελέφαντες, αλλά δεν είχαν ποτέ την ευκαιρία να συναντήσουν κάποιον. Έτρεξαν λοιπόν 6 νέοι άνδρες να ανακαλύψουν πώς ήταν ο ελέφαντας.

Ο πρώτος μόλις έφτασε, άπλωσε το χέρι του, ακούμπησε τα πλευρά του, αισθάνθηκε τη λεία επιφάνειά του, μύρισε τον αέρα και σκέφτηκε «Είναι, χωρίς αμφιβολία, ζώο, αλλά αυτό το ζώο μοιάζει με τοίχο». Τρέχει λοιπόν να ανακοινώσει την ανακάλυψή του.

Ο δεύτερος, αισθάνθηκε τον αέρα, ακούμπησε με το χέρι του τον κορμό του ελέφαντα, που μόλις αντιλήφθηκε το χέρι πάνω του βρυχήθηκε δυνατά. Ο τυφλός σκέφτηκε «Ο ελέφαντας μοιάζει με φίδι και είναι τόσο τεράστιο, που η αναπνοή του σε ξεκουφαίνει». Τρέχει λοιπόν πίσω να γνωστοποιήσει την ανακάλυψή του.

Ο τρίτος πλησιάζει τον ελέφαντα, ακουμπάει την απαλή επιφάνεια του χαυλιόδοντα και αισθάνεται την αιχμηρή άκρη του. «Φανταστικό», σκέφτηκε, «ο ελέφαντας είναι σκληρός, αιχμηρός σαν ακόντιο και μυρίζει σαν ζώο». Τρέχει, λοιπόν, στους συμπολίτες του για τα νέα.

Ο τέταρτος, μόλις φθάνει, απλώνει το χέρι του χαμηλά και ακουμπάει ένα πόδι του ελέφαντα. Το ψηλαφεί, το αγκαλιάζει και αισθάνεται το σκληρό του δέρμα. Ο ελέφαντας αντιδράει και μετακινεί το πόδι του. « Α!», σκέφθηκε «πώς να μη φοβίζει τους εχθρούς στη μάχη ο ελέφαντας. Είναι σαν τεράστιος κορμός δένδρου, κι όμως είναι ευλύγιστος και δυνατός». Τρόμαξε και ο ίδιος και τρέχει να πει τα νέα στην πόλη.

Ο πέμπτος τυφλός ακούμπησε την ουρά του ελέφαντα «Δεν καταλαβαίνω τί το ιδιαίτερο έχει ο ελέφαντας», σκέφθηκε, «είναι απλώς ένα κομμάτι σχοινί».

Αφήνει την ουρά και τρέχει πίσω στην πόλη.

Ο έκτος, βιαζόταν πολύ για να μη φθάσει τελευταίος και μόλις έφθασε, αισθάνθηκε το αέρα που «έκανε» το αυτί του ελέφαντα που κουνιόταν, απλώνει το χέρι του, ακουμπάει το αυτί του ελέφαντα και αισθάνεται τη σκληρή του επιφάνεια. Χαμογέλασε με αυταρέσκεια. «Ο ελέφαντας μοιάζει με ζωντανό ανεμιστήρα», σκέφθηκε και ικανοποιημένος με αυτήν του την πρώτη εντύπωση τρέχει πίσω.

Στο τέλος, έφτασε ένας τυφλός γέροντας. Είχε φύγει από την πόλη νωρίς, περπατούσε αργά και ήταν αποφασισμένος να αφιερώσει χρόνο για να μελετήσει προσεκτικά τον ελέφαντα. Μόλις έφτασε, περπάτησε γύρω από τον ελέφαντα, ακούμπησε διάφορα μέρη του σώματός του, τον μύριζε, και άκουγε όλους τους θορύβους, που έκανε το ζώο, προσεκτικά. Ψηλάφισε το στόμα του ελέφαντα, τον τάισε χόρτο και χτύπησε απαλά τον κορμό του. Τελικά επιστρέφει στην πόλη, αλλά βρίσκει όλη την πόλη σε μεγάλη αναστάτωση.

Κάθε ένας από τους έξι νεαρούς τυφλούς είχε αποκτήσει οπαδούς, που είχαν ασπασθεί τη δική του εκδοχή, για το τι είναι ο ελέφαντας. Όμως, όταν οι άνθρωποι της πόλης ανακάλυψαν ότι υπήρχαν έξι διαφορετικές εκδοχές, άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Ο γέρος, ήσυχα, άκουγε τους διαπληκτισμούς. «Είναι σαν τοίχος!», «όχι είναι σαν φίδι!», «όχι είναι σαν ακόντιο!», «όχι σαν δέντρο!», «όχι σαν σχοινί!», «όχι σαν ανεμιστήρας!».

Ο γέρος γύρισε την πλάτη του και άρχισε να πηγαίνει σπίτι του, γελώντας, καθώς θυμήθηκε τις δικές του απερισκεψίες, όταν ήταν νέος. Σαν κι αυτούς, κάποτε, είχε συμπεράνει ότι είχε καταλάβει στο σύνολό του κάτι που είχε γνωρίσει (βιώσει), μόνο εν μέρει. Γέλασε, καθώς θυμήθηκε ότι, κάποτε, ήταν απρόθυμος να ανακαλύψει από μόνος του την αλήθεια και στηρίχθηκε αποκλειστικά σε αυτά που έλεγαν οι άλλοι.

Περισσότερο, όμως, γέλασε καθώς συνειδητοποίησε ότι, τελικά, ήταν ο μόνος στην πόλη που δεν ήξερε τι ήταν ο ελέφαντας.

σύντροφοι για την
Αναρχική Απελευθερωτική Δράση

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ
ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

χρα και απρόσωπα νοσοκομεία και τα γη-ρατειά σε γηροκομεία. Μήπως δεν έχει γίνει ντροπή να είσαι ανθρώπινος με σάρκα και οστά, λάθη, θυμό και τρυφερότητα; Δεν παρουσιάζονται συχνά όλα τα συναισθήματα σαν αδυναμία; Δεν βλέπουμε τόσους και τόσους ανθρώπους να επιδιώκουν την «διαχείριση των συναισθημάτων τους»; Ίσως, τελικά, οι άνθρωποι να φτάσουν κάποτε να παριστάνουν τις μηχανές, για να είναι κοινωνικά αποδεκτοί και όχι οι μηχανές να προσποιούνται τους ανθρώπους.

Οι ρίζες μάς τρέφουν, όπως τα δέντρα, αλλά ποιες είναι αυτές; Οι ίδιες οι εικόνες του παρελθόντος μάς μιλούν χωρίς λόγια. Μας αφηγούνται όλα τα μυστικά του σύμπαντος και μας αφήνουν να τα δούμε με πολλούς τρόπους, αν θέλουμε. Η αναζήτηση της ρίζας μέσα σε μια εθνικότητα είναι μονοδιάστατος δρόμος. Το δέντρο δεν πατάει σε μια ρίζα, αλλά απλώνει πολλά ριζώματα προς όλες τις κατευθύνσεις, για να θρέψει, αλλά και να συνδεθεί με άλλα δέντρα και να τα θρέψει επίσης. Χρειάζεται να μην πέφτουμε σε ένα έντονο σφάλμα, να μην αντιμετωπίζουμε την πολιτική με συναισθηματισμούς και τις προσωπικές μας σχέσεις με ψυχρούς υπολογισμούς. Η πολιτική θα σπείρει πολέμους και διχόνοιες, όταν κάποιες οικονομικές και πολιτικές οντότητες θα ανταγωνιστούν για μεγαλύτερο κομμάτι από την ίδια «πίττα».

Κλείνουμε με μια παλιά καλή ιστορία, που μας θυμίζει ότι και οι ρίζες του καθενός είναι ένα ακόμη πιο περίπλοκο ζήτημα, για να το εξαντλήσει κανείς με μια απλή τελική απάντηση. Μοιάζει με τους επτά τυφλούς που εξετάζουν το σώμα του ελέφαντα. Θα μπορούσε, βέβαια, η ιστορία αυτή να αφιερωθεί σε όσους ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν την απόλυτη αλήθεια.

Οι 7 τυφλοί και ο ελέφαντας[1]

Η παρακάτω ιστορία είναι ένα Ινδικό παραμύθι και χρησιμοποιείται σε περιστάσεις όπου οι άνθρωποι καλούνται να απαντήσουν σε, φαινομενικά, εύκολες και απλές ερωτήσεις και ισχύει κάθε φορά που καλείται ένας ειδικός να εκφέρει άποψη για τον κλάδο του.

Στα βάθη της ερήμου υπήρχε μια πόλη.

Ο πρώτος μόλις έφτασε, άπλωσε το χέρι του, ακούμπησε τα πλευρά του, αισθάνθηκε τη λεία επιφάνειά του, μύρισε τον αέρα και σκέφτηκε «Είναι, χωρίς αμφιβολία, ζώο, αλλά αυτό το ζώο μοιάζει με τοίχο». Τρέχει λοιπόν να ανακοινώσει την ανακάλυψή του.

Ο δεύτερος, αισθάνθηκε τον αέρα, ακούμπησε με το χέρι του τον κορμό του ελέφαντα, που μόλις αντιλήφθηκε το χέρι πάνω του βρυχήθηκε δυνατά. Ο τυφλός σκέφτηκε «Ο ελέφαντας μοιάζει με φίδι και είναι τόσο τεράστιο, που η αναπνοή του σε ξεκουφαίνει». Τρέχει λοιπόν πίσω να γνωστοποιήσει την ανακάλυψή του.

Ο τρίτος πλησιάζει τον ελέφαντα, ακουμπάει την απαλή επιφάνεια του χαυλιόδοντα και αισθάνεται την αιχμηρή άκρη του. «Φανταστικό», σκέφτηκε, «ο ελέφαντας είναι σκληρός, αιχμηρός σαν ακόντιο και μυρίζει σαν ζώο». Τρέχει, λοιπόν, στους συμπολίτες του για τα νέα.

Ο τέταρτος, μόλις φθάνει, απλώνει το χέρι του χαμηλά και ακουμπάει ένα πόδι του ελέφαντα. Το ψηλαφεί, το αγκαλιάζει και αισθάνεται το σκληρό του δέρμα. Ο ελέφαντας αντιδράει και μετακινεί το πόδι του. « Α!», σκέφθηκε «πώς να μη φοβίζει τους εχθρούς στη μάχη ο ελέφαντας. Είναι σαν τεράστιος κορμός δένδρου, κι όμως είναι ευλύγιστος και δυνατός». Τρόμαξε και ο ίδιος και τρέχει να πει τα νέα στην πόλη.

Ο πέμπτος τυφλός ακούμπησε την ουρά του ελέφαντα «Δεν καταλαβαίνω τί το ιδιαίτερο έχει ο ελέφαντας», σκέφθηκε, «είναι απλώς ένα κομμάτι σχοινί».

Αφήνει την ουρά και τρέχει πίσω στην πόλη.

Ο έκτος, βιαζόταν πολύ για να μη φθάσει τελευταίος και μόλις έφθασε, αισθάνθηκε το αέρα που «έκανε» το αυτί του ελέφαντα που κουνιόταν, απλώνει το χέρι του, ακουμπάει το αυτί του ελέφαντα και αισθάνεται τη σκληρή του επιφάνεια. Χαμογέλασε με αυταρέσκεια. «Ο ελέφαντας μοιάζει με ζωντανό ανεμιστήρα», σκέφθηκε και ικανοποιημένος με αυτήν του την πρώτη εντύπωση τρέχει πίσω.

Στο τέλος, έφτασε ένας τυφλός γέροντας. Είχε φύγει από την πόλη νωρίς, περπατούσε αργά και ήταν αποφασισμένος να αφιερώσει χρόνο για να μελετήσει προσεκτικά τον ελέφαντα. Μόλις έφτασε, περπάτησε γύρω από τον ελέφαντα, ακούμπησε διάφορα μέρη του σώματός του, τον μύριζε, και άκουγε όλους τους θορύβους, που έκανε το ζώο, προσεκτικά. Ψηλάφισε το στόμα του ελέφαντα, τον τάισε χόρτο και χτύπησε απαλά τον κορμό του. Τελικά επιστρέφει στην πόλη, αλλά βρίσκει όλη την πόλη σε μεγάλη αναστάτωση.

Κάθε ένας από τους έξι νεαρούς τυφλούς είχε αποκτήσει οπαδούς, που είχαν ασπασθεί τη δική του εκδοχή, για το τι είναι ο ελέφαντας. Όμως, όταν οι άνθρωποι της πόλης ανακάλυψαν ότι υπήρχαν έξι διαφορετικές εκδοχές, άρχισαν να τσακώνονται μεταξύ τους. Ο γέρος, ήσυχα, άκουγε τους διαπληκτισμούς. «Είναι σαν τοίχος!», «όχι είναι σαν φίδι!», «όχι είναι σαν ακόντιο!», «όχι σαν δέντρο!», «όχι σαν σχοινί!», «όχι σαν ανεμιστήρας!».

Ο γέρος γύρισε την πλάτη του και άρχισε να πηγαίνει σπίτι του, γελώντας, καθώς θυμήθηκε τις δικές του απερισκεψίες, όταν ήταν νέος. Σαν κι αυτούς, κάποτε, είχε συμπεράνει ότι είχε καταλάβει στο σύνολό του κάτι που είχε γνωρίσει (βιώσει), μόνο εν μέρει. Γέλασε, καθώς θυμήθηκε ότι, κάποτε, ήταν απρόθυμος να ανακαλύψει από μόνος του την αλήθεια και στηρίχθηκε αποκλειστικά σε αυτά που έλεγαν οι άλλοι.

Περισσότερο, όμως, γέλασε καθώς συνειδητοποίησε ότι, τελικά, ήταν ο μόνος στην πόλη που δεν ήξερε τι ήταν ο ελέφαντας.

σύντροφοι για την

Αναρχική Απελευθερωτική Δράση

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 181
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03

μπαντος και μας αφήνουν να τα δούμε με πολλούς τρόπους, αν θέλουμε. Η αναζήτηση της ρίζας μέσα σε μια εθνικότητα είναι μονοδιάστατος δρόμος. Το δέντρο δεν πατάει σε μια ρίζα, αλλά απλώνει πολλά ριζώματα προς όλες τις κατευθύνσεις, για να θρέψει, αλλά και να συνδεθεί με άλλα δέντρα και να τα θρέψει επίσης. Χρειάζεται να μην πέφτουμε σε ένα έντονο σφάλμα, να μην αντιμετωπίζουμε την πολιτική με συναισθηματισμούς και τις προσωπικές μας σχέσεις με ψυχρούς υπολογισμούς. Η πολιτική θα σπείρει πολέμους και διχόνοιες, όταν κάποιες οικονομικές και πολιτικές οντότητες θα ανταγωνιστούν για μεγαλύτερο κομμάτι από την ίδια «πίττα».

Κλείνουμε με μια παλιά καλή ιστορία, που μας θυμίζει ότι και οι ρίζες του καθενός είναι ένα ακόμη πιο περίπλοκο ζήτημα, για να το εξαντλήσει κανείς με μια απλή τελική απάντηση. Μοιάζει με τους επτά τυφλούς που εξετάζουν το σώμα του ελέφαντα. Θα μπορούσε, βέβαια, η ιστορία αυτή να αφιερωθεί σε όσους ισχυρίζονται ότι γνωρίζουν την απόλυτη αλήθεια.

Οι 7 τυφλοί και ο ελέφαντας[1]

Η παρακάτω ιστορία είναι ένα Ινδικό παραμύθι και χρησιμοποιείται σε περιστάσεις όπου οι άνθρωποι καλούνται να απαντήσουν σε, φαινομενικά, εύκολες και απλές ερωτήσεις και ισχύει κάθε φορά που καλείται ένας ειδικός να εκφέρει άποψη για τον κλάδο του.

Στα βάθη της ερήμου υπήρχε μια πόλη, όπου όλοι ήταν τυφλοί. Ένας βασιλιάς με το στρατό του περνούσαν κάπου κοντά στην πόλη και στρατοπέδευσαν. Ο βασι-

...την απαλή επιφάνεια του χαυλιόδοντα και αισθάνεται την αιχμηρή άκρη του. «Φανταστικό», σκέφτηκε, «ο ελέφαντας είναι σκληρός, αιχμηρός σαν ακόντιο και μυρίζει σαν ζώο». Τρέχει, λοιπόν, στους συμπολίτες του για τα νέα.

Ο τέταρτος, μόλις φθάνει, απλώνει το χέρι του χαμηλά και ακουμπάει ένα πόδι του ελέφαντα. Το ψηλαφεί, το αγκαλιάζει και αισθάνεται το σκληρό του δέρμα. Ο ελέφαντας αντιδράει και μετακινεί το πόδι του. « Α!», σκέφθηκε «πώς να μη φοβίζει τους εχθρούς στη μάχη ο ελέφαντας. Είναι σαν τεράστιος κορμός δένδρου, κι όμως είναι ευλύγιστος και δυνατός». Τρόμαξε και ο ίδιος και τρέχει να πει τα νέα στην πόλη.

Ο πέμπτος τυφλός ακούμπησε την ουρά του ελέφαντα «Δεν καταλαβαίνω τί το ιδι-

κε και ικανοποιημένος με αυτήν του την πρώτη εντύπωση τρέχει πίσω.

Στο τέλος, έφτασε ένας τυφλός γέροντας. Είχε φύγει από την πόλη νωρίς, περπατούσε αργά και ήταν αποφασισμένος να αφιερώσει χρόνο για να μελετήσει προσεκτικά τον ελέφαντα. Μόλις έφτασε, περπάτησε γύρω από τον ελέφαντα, ακούμπησε διάφορα μέρη του σώματός του, τον μύριζε, και άκουγε όλους τους θορύβους, που έκανε το ζώο, προσεκτικά. Ψηλάφισε το στόμα του ελέφαντα, τον τάισε χόρτο και χτύπησε απαλά τον κορμό του. Τελικά επιστρέφει στην πόλη, αλλά βρίσκει όλη την πόλη σε μεγάλη αναστάτωση.

Κάθε ένας από τους έξι νεαρούς τυφλούς είχε αποκτήσει οπαδούς, που είχαν ασπασθεί τη δική του εκ-

συμπεράνει ότι είχε καταλάβει στο σύνολο του κάτι που είχε γνωρίσει (βιώσει), μόνο εν μέρει. Γέλασε, καθώς θυμήθηκε ότι, κάποτε, ήταν απρόθυμος να ανακαλύψει από μόνος του την αλήθεια και στηρίχθηκε αποκλειστικά σε αυτά που έλεγαν οι άλλοι.

Περισσότερο, όμως, γέλασε καθώς συνειδητοποίησε ότι, τελικά, ήταν ο μόνος στην πόλη που δεν ήξερε τι ήταν ο ελέφαντας.

σύντροφοι για την

Αναρχική Απελευθερωτική Δράση

1. Πηγή για την συγκεκριμένη εκδοχή είναι η ιστοσελίδα: https://mybellavista.wordpress.com/2012/08/19/%CE%BF%CE%B9-7-%CF%84%CF%85%CF%86%CE%BB%CE%BF%CE%AF-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%BF-%CE%B5%CE%BB%CE%AD%CF%86%CE%B1%CE%BD%CF%84%CE%B1%CF%82/

ΜΗΝΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

ΧΡΟΝΟΣ 17ος, Φύλλο 181
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2018

ΕΚΔΟΣΗ: ΑΡΧΕΙΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΑΓΩΝΩΝ
ΚΟΙΝΩΝΙΚΕΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ Α.Μ.Κ.
ΣΑΡΙΠΟΛΟΥ 8, ΑΘΗΝΑ, Τ.Κ. 106 82
Τηλέφωνο: 69 73 79 92 07
Υπεύθυνος Έκδοσης
Παναγιώτης Ι. Λιόλιος

Συνδρομή (για 10 τεύχη)
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 ευρώ, ΕΥΡΩΠΗΣ: 30 ευρώ.
Με κατάθεση του αντίστοιχο ποσού στον αριθμό λογαριασμού: (Εθνική Τράπεζα)
116/611-838-03
IBAN: GR77 0110 1160 0000 1166 1183 803
bic: ETHNGRAA

Σε περίπτωση συνδρομής είναι απαραίτητη η αποστολή των στοιχείων σας (Ονοματεπώνυμο, διεύθυνση, ταχυδρομικός κώδικας, τηλέφωνο) μέσω του ταχυδομείου (ηλεκτρονικού ή κανονικού) ή τηλεφωνικά.
Επίσης συστημένες επιστολές και δέματα θα πρέπει να στέλλονται προς:
Γεώργιο Ν. Βλασσόπουλο
Σαριπόλου 8, Αθήνα, Τ.Κ. 106 82